

Equidem vel falso laudari multo malo, quam vero culpari, aut alios meam speciem irridere. (i. deformitatem capitis & oris.) Sequitur enim paulo infra, Ubi hoc caput colorem immutavit, deseruit me. (sup. quem unice amaveram.) Sic & formosus, licet forma indifferenter ponatur, semper tamen in meliorem partem accipitur. Senec. e.9. al.28. de consol. ad Polyb. Speciosa, sed fallax voluptas. Idem e.2. de conf. ad Marc. Ad speciosa stupet animus. Velleius. Speciosis verbis narrare. Idem, Speciosis invidens, ut pareret humillimis. Idem, Magnis speciosisque rebus gestis. Idem, Non patricia, sed speciosa familia equestris. Plin. lib.13. c.4. Minus speciosa, sed sapore caryotarum sorores. Celsus lib.2. cap.2. Si plenior aliquis, & speciosior, & coloratior factus est, suspecta habere bona sua debet. Horat. de arte,

Interdum speciosa jocos, morataque rebus Fabula, &c.

Ovid.7. Metam.

speciosaque nomine culpa Imponis Medea tua, quin aspice quantum Aggrediare nefas.

Speciosissimus. Superlativ. Senec. de beneficiis, cap. 7. Hoc enim speciosissimum est in illo, quod dedimus vel perdituri, &c.

Speciosè, speciosius, speciosissime, Pulchrè, ornatè. ἰσχυρῶς, ἰσχυρώς, ἰσχυρῶς. GAL. Bravement, magnifiquement. ITAL. Honestamente, magnificamente. GERM. Fierlich, schön. HISP. Con mucha hermosura, hermosamente, ornadamente. ANG. Trimly, gaily, goodly to see. Liv.4. bell. Maced. Et quum tibi viro liceat purpura in veste stragula uti, matrem familias tuam purpureum amiculum habere non lines? & equus tuus speciosius instratus erit, quam uxor vestita? Velleius, Speciosè restituta domus Ciceronis. Speciosè ingredi, id est, cum ornatu. Colum. lib.2. c.2. Igitur in opere boves arcè junctos habere convenit, quo speciosius ingrediantur sublimes & elatis capitibus. Speciosissime. Hirtius de bello Africo: Productas in aciem, quam speciosissime potuit, instruxit.

Specimen, nis, Propriè in quavis merce dicitur exiguum quiddam quod à venditore spectandum, ut ex eo emptor rem totam æstimet. תבנית, תבנית. GAL. Monstre, échantillon, exemplaire, épreuve, patron. ITAL. Speriensa, cassa, prova, mostra. GER. Ein scharfsal/schauwerk / aus welchem man abnehmen kan welches gesalt das ganz sey/zeigtuck. HISP. La muestra de lo mejor. ANGL. The shew of some thing, the cantell, an exemplary or paterne. Frequentissime tamen per translationem accipitur pro quovis documento, experimento, sive exemplo, ex quo rei totius capimus coniecturam. Cic. in Tuscul. Quid illud? num dubitas quin specimen naturæ capi deceat ex optima quaque natura? Apul. in Flor. Sed Marfyas (quod stultitiæ maximum specimen) non intelligens se deridiculo haberi, quædam deliramenta effutivit. Dare, præbere specimen sui, est se aliqua insigni declarare, quid de se sit sperandum. Cic. in Divin. in Verrem. Tu verò Cecili, quid potes? quo tempore, aut qua in re non modò specimen exteris aliquod dedisti, sed tute tui periculum fecisti? Plaut. Mostell. sc.2. a.1. Igitur tum specimen cernitur, quo eveniat ædificatio. Specimen innocentia, prudentia, virtutis, id est, exemplar. Cic.3. de nat. deor. Cur temperantia prudentiaque specimen ante simulacrum Vestæ pontifex maximus est? Scævola trucidatus. Quintil. Unicum specimen orandi M. Tullius.

Specio, is, xi, ctum, (quod & spicio) video attentus. ראה, ראה. GAL. Regarder, considerer. ITAL. Vedere. GERM. Sehen. HISP. Mirar, veer. ANG. To see, to advise or behold. Vnde augures spicere, hoc est, inspicere aves dicebantur. Ennius a'ud Varronem, Vos epulo postquam spexit. Hodie abiit in desuetudinem, utimurque tantum ejus compositis aspicio, conspicio, circumpicio, despicio, dispicio, inspicio, perspicio, prospicio, præspicio, respicio, suspicio, & introspicio de quibus suis locis.

Specio, as, are, frequentativum antiquum. ἰσχυρῶς βλέπω. GAL. Regarder souvent. ITAL. Guardare spesso. GERM. Oft oder emsig sehen. HISP. Mirar muchas vezes. ANGL. To behold often. Plaut. in Cistell. Per Dionysia Mater pompam me spectatum duxit.

Specio, actus specieiendi. Spectus, aspectus. Pacuvius in dulcoreste: Amplius rubicundo colore & spectu protervo ferox, apud Festum.

Specio, as, aliud frequentativum à specio, antiquo verbo, Multum & fixè intueor. ראה, ראה. GAL. Regarder ferme & attentivement. ITAL. Guardare, guardare spesso. GERM. Sehen eins sehens, steifig schauen. HISP. Mucho mirar. ANG. To behold and look upon a thing attentively. Cic. de Arusp. resp. Quòd ni tu Megalesia eo die spectare voluisses, haud scio, &c. Terent. in Eunuch. Here, ne me spectes: me impulsore hæc non facit. Plaut. Pseud. sc.2. a.3. Quò quò spectabit, eò spectato simul. Idem Amph. Age, me huc aspice. S. Specto. (i. aspicio.) Idem Asin. sc.2. a.1. Me specta modò. (minantis.) Idem Pseud. sc.5. a.1. Lubido est ludos tuos spectare. Idem Milit. scen.2. act.5. Per impluvium, intrò spectant. Idem Menach. sc.3. a.2. Lumbi sedendo, oculisque spectando dolent, &c. Accipitur non raro pro judicare, probare, sive æstimare. תבנית, תבנית. Cic. pro Roscio Com. Nemo enim illum ex trunco corporis spectabat, sed ex artificio comico æstimabat. Ibid. Quem si tu ex censu spectas, eques Romanus est: si ex vita, homo clarissimus est: si ex te, judicem sumpisti: si ex veritate, id quod scire potuit & debuit, dixit. Idem lib.5. Tuscul. Non igitur ex singulis vocibus philosophi spectandi sunt. Autum spectatur in ignibus. Ovid.1. Trist. Eleg.4.

Scilicet ut sulvum spectatur in ignibus aurum.

id est, probatur. Unde & spectatores pecuniæ, dicuntur qui valorem ejus explorant. Huc etiam pertinet illud Virg.3. Eclog.

Si ad vitulam spectes, nihil est quod pocula laudes,

hoc est, si vitulæ pretium tecum reputes; vel (ut Servius interpre-

tatur) si pocula cum vitula compares. Interdum spectare, idem est quod attendere, cavere, dispicere, & ut Cicero loquitur, etiam atque etiam videre. Plaut. Asin. sc.1. a.4. Spectandum ne cui multum det, neque roget. Eleganter item accipitur spectare, pro eo quod est ad rem aliquam pertinere, tendere, seu referri, quod & Græci dicunt σκοπεῖν, εἰδέναι, ἰδεῖν, ἰδέναι. Cic.3. de finib. Hæc studia ad imitandos summos viros spectant. Idem lib.2. Epist. Omnia utriusque consilia ad concordiam spectaverunt. Idem 2. Offic. Ad extremum, si ad perniciem patriæ res spectabit, patriæ salutem anteponet saluti patris. Spectat Græciam, pro tendit in Græciam. Idem ad Atticum. Spectat Orientem, & similia, pro, E regione est, & vergit. Plin. lib.6. cap.17. & lib.5. cap.1.

Spectatur, impersonale. Plin. lib.10. c.70. Plausu congregari fetos ad cibum consuetudine spectatur.

Spectatū, supinum. Cic.2. Offic. Maximèque admirantur cum qui pecunia non movetur: quod in quo viro perspectum sit, hunc dignum spectatu arbitrantur.

Spectandus, adject. Plin. lib.10. c.42. Nec vulgaris psittaci forma, quamvis non spectanda.

Spectatus, Probatus, cognitus, cujus scilicet perspecta jam virtus est. תבנית, תבנית. GAL. Loué, approuvé. ITAL. Lodato, probato. GERM. Bewährt ausn langem zusähen / erkennet was hinder einem stäcke. HISP. Alabado, provado. ANGL. Approved, well tried and considered. Virg.8. Æneid.

sunt nobis fortia bello

Pectora, sunt animi. & rebus spectata juvenis.

Plaut. Persa, Vitam equidem jam satis tibi spectata esse censueram, Et meos mores. Spectata integritatis vir. Liv.6. bell. Pun. Spectatissima femina, Cic. pro Sext. Rosc. Quasi verò nescias hunc & ali, & vestiri à Cæcilia Balearici filia, Nepotis sorore, spectatissima femina: quæ quum patrem clarissimum, amplissimos patros, ornatissimum fratrem haberet: tamen, &c.

Spectatè, adverb. Feliciter, egregiè. ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς. GAL. A la vue de tout le monde, clairement, heureusement. ITAL. Felicemente, egregiamente. GER. Ansichtigter weis / zierlich / sein. HISP. Bienaventuradamente, señaladamente. ANGL. In the sight of all, gaily, goodly to see. Plin. lib.21. Flores verò odorèsqe in diem gignit, magna (ut palam est) admonitione hominum, quæ spectatissime floreat, celerrimè marcere.

Spectatio, nis, verbale, Ipse spectandi actus. ראה, ראה. GAL. Regard, égard. ITAL. Esso guardare. GERM. Anshung / beschawung. HISP. Mirada, obra de mirar. ANGL. looking, or beholding. Cic. ad Attic. Est quiddam etiam animum levare tum spectatione tum religione opinionis & fama. Spectationes antiquæ. (id est, spectacula.) Gellius lib.12. cap.5. In antiquis spectationibus nomina hæc Deorum inesse animadvertimus. Spectatio, pro probatione pecuniæ. Cic. in Verrem, actioe 4. Ex omni pecunia, quam aratoribus solvere debuisti, certis nominibus deductiones fieri solebant primùm pro spectatione & collybo: deinde pro nescio quo cenario. Budæus.

Spectatores, qui ad ludos spectandi causâ conveniunt. ראה, ראה. GAL. Spectateurs. ITAL. Spettatori. GER. Zuschauer. Die zuschauen wie ein ding verhandlet werde. HISP. Los que miran los juegos. ANG. Beholders, lookers upon. Plaut. Amph. Nunc spectatores, Iovis summi causa, clare plaudite. Idem Pseud. sc.2. a.5. Quin vocas spectatores simul. Ibid. sc.4. a.2. Horum causa hæc agitur spectatorum fabula. Spectatores rerum caelestium, id est, contemplatores. Liv. lib.4. bell. Pun. de Archimede, Archimedes erat unicus spectator Cæli siderumque. Cic. de natur. deor. Homo rerum superarum, atque caelestium spectator. Spectator pugnae, qui se pugnae non admiscet, sed securus ejus exitum expectat, tractum à ludorum spectatoribus, qui histrionibus in scena fabulam agentibus otiosi interim desident. Idem 2. Offic. Spectatoresque se otiosos præbuerunt Leucticæ calamitatis. Spectator formarum, id est, judex, æstimator, probator, ἰσχυρῶς. Terent. in Eunuch. Quum me ipsum noris quam elegans formarum spectator siem. Ubi Donatus, spectator elegans est qui sit cunctantis & fastidiosi judicij, cui non quidvis facile placet. Spectator, probator: ut, Spectatores pecuniæ dicuntur.

Spectatrix, icis, verbale, fem. à spectando deduct. ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς. GAL. Spectatrice, celle qui regarde & contemple. ITAL. Donna che guarda. GERM. Ein zusäherin / anschawerin. HISP. La que mira. ANG. She that beholdeth. Plaut. Merc. Divum atque hominum quæ spectatrix atque hera eadem es hominibus. Lucan. lib.3.

Detegere jam ferrum: neque enim tibi turba verenda est Spectatrix scelerum, &c.

Spectativus, adject. Speculativus sive contemplativus. ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς. GAL. Contemplatif, speculatif. ITAL. Contemplativo. GERM. Das ist so ein ding mir im gemüt betrachtet vnd anschawet. HISP. Cosa para mirar y contemplar. Quint. lib.3. c.5. Ut illa sit spectativæ patris, hæc activæ.

Spectabilis, e, Spectatu dignus, clarus, illustris. תבנית, תבנית. GAL. Digne d'estre regardé, illustre. ITAL. Spectabile, illustre. GERM. Achtbar / wolgacht / ansichtig. HISP. Lo que se puede mirar, claro, illustre. ANGL. worthy to be beholden, goodly to see. Plin. lib.11. cap.14. Aliubi enim favi cera spectabiles gignuntur. Ovid. Eleg.8. lib.3. Trist.

Hæret & ante oculos veluti spectabile corpus.

Idem 2. de Pont. Eleg.2.

Ipse super curram placido spectabilis ore.

Idem 7. Metam.

— spectabilis heros,

Et veteris resinens etiam nunc pignora forma Ingitur.

Juvenalis Satyr.8.

Ipsi deinde lares, si quod spectabile signum, &c.

Tacitus in vita Agricola, Et extremo metu corpora defixere in his vestigiis,

vestigii, in quibus pulchram & spectabilem victoriam ederitis.
 Spectaculum, i, Ludi gladiatorij, id quod spectandum exhibetur. ἡ κρηνοειδία. GAL. Spectacle, ce qui on regarde. ITAL. Spettacolo. GER. Ein spectackel/ein schauwospi. HISP. Imago quo se mira. ANG. A publick or co common sight. Virg. in quodam Epigram.
 Nolite pluit tota, redeunt spectacula mand.

Liv. lib. 1. Indici deinde finitimis spectaculum jubet. De Spectaculis matutinis bestiariorum. Item, de Spectaculo naumachiae secundo. Senec. Epist. 72. Aliquando dicitur ipsa spectatio. Hic Cicer. 7. Verr. O spectaculum miserum, atque acerbum, ludibrio esse urbis gloriam. Aliquando locus unde spectatur. Hic Plaut. Curc. sc. 2. a. 5. Exoritur ventus, turbo: Spectacula ibi ruunt, Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Vera tamen capies (oculis) populus spectacula felix.

Quintil. De Spectaculis exercitari. Suet. De Spectaculo excitatus descendit. Liv. Tum primum circo, qui nunc maximus dicitur, designatus est locus, divisa loca Patribus, Equitibusque, ubi spectacula sibi quisque faceret, Fori appellati. Spectaculum praebere, pro spectaculo & ostentui esse. Salust. Jugurth. 63. rerum humanarum spectaculum praebere. i. ex me spectari potest quam fluxa atque incerta res humanae.

Spectamen, inis, Specimen. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Monstre de quelque chose: regard. ITAL. Mostra di qualche cosa, riguardo. GER. Ein anzeigung/schau suet. HISP. Mirada, la muestra, ANGL. A show, a sight. Plaut. in Menach. sc. 6. a. 5. Spectamen bono seruo, id est, qui rem herilem procurat, videt, collocat.

Spectamentum, i, idem quod spectaculum, id quod spectatur. Interest tamen illud, quod spectaculum locum etiam significat, ex quo spectatur: spectamentum vero tantum res quae spectantur. Cornel. Fronto.

Spectio, nis, verbum est proprie ad Augurum disciplinam pertinens, in qua officia ita distributa erant, ut qui spectationem habebant, nunciationem non haberent. οἰωνοσκοπία. Vide Varronem lib. 5. de ling. Lat. & Pompeium Festum lib. 17.

Spectum, ij, Instrumentum teres & parvum, quo Medici ad tentandum vulnere ac fistularum viam & profunditatem utuntur. ἡ κληλίσ. GAL. Une esprouvette de Chirurgien, une sonde. ITAL. Tasta, tenta. GERM. Ein meißel oder der gleichen instrument der wunden darzen / mit welchen sy die tieffe der wunden ersuchen. HISP. La tienza a cala del cirujano. ANG. A lancelette or lyk instrument. Pacuvius, Vt Medici faciunt, qui prius specio vulnus tentant. Fit autem a verbo, specio.

Spectabilis, Spectaculum, Spectator, Spectatus, Specto, vide Specio.

Spectrum, i, Simulacrum; seu imago oculis sese offerens, visio, visum. ἡ εἰκασία, ἡ εἰδωλόν. GAL. Phantome, vision. ITAL. Simulacro, imagine, fantasia, imaginatione. GER. Ein gesicht das cinem für augen schwebt/gespänst. HISP. Imagen a idolo, fantasia. ANG. A bugge, a goast, an image in mannes imagination. Cicer. lib. 15. Epist. Qui putant, Ἀγνοῦντες φαντασίας spectris Catianis excitati. Ibidem. Quae ille Gargettius, etiam ante Democritus εἰδωλα, hic spectra nominat. Et rursus, His autem spectris etiam si oculi feriti possint, animus qui possit, non video.

Spectula, ae, locus editus, & eminent, unde aliquid eminens videri & prospici potest. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Bessroy, ou échau-guette, sentinelle. ITAL. Vedetta. GER. Ein ort da man von der höhe hü ten vnd aufsehen than/ein schawthurn/hochwachst. HISP. La atalaya, lugar para atalayar. ANG. An espyng tower. Valla in Raudenssem. Specula locus unde fiunt excubiae, an hostes veniant, transeantve, an maneat, quot sint, & quae sunt id genus. Virg. 8. Eclog.

Praceps aërii specula de montis in undas Deferat.

Ovid. in Epist. Leandri.

in speculis omnis Abydos erat.

Liv. 8. bell. Punic. Ipse in Cisseo (mons est in altitudinem ingentem cacuminis editi) speculam posuit, ut ignibus procul sublatis, signum, ubi quid molirentur hostes, momento temporis acciperet. Virg. 3. Aeneid.

dat signum specula Misenus ab alta.

Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Nam dedit a specula custos ubi signa tumultus.

Spectulor, aris, ari, Exploro, contemplor, quasi a specula prospecto. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις, ἡ ἀκρόασις. GAL. Guetter, espier, contempler, considerer. ITAL. Contemplare, speculari. GER. Aufssehen / ein waectetes aufsehen tragen / schaw vnd späch haben. HISP. Contem-plar, mirar, alatar. ANG. To spie and watch in a high tower, to see a farre of, to consider diligentlie. Plaut. in Mil. Sed speculabor ne quis aut hinc ab laeva, aut ab dextra Nostro consilio venator adsit cum auritis plagis. Idem Mostell. sc. 1. a. 2. Concedam huc, hinc speculabor procul. Idem Aulul. sc. 1. a. 4. Is me speculatum misit, ut quae fierent, fieret particeps, &c. Ovid. 13. Metam.

Omnia cognovam, nec quid specularer habebam.

Caesar 8. belli Gallici, Qui speculari gratiam essent remissi. Per translationem speculari ponitur pro scrutari, & exacte considerare. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. Tacit. lib. 18. Satis patuit iis, qui principum offensas acriter speculantur. Cicer. in Catil. Multi te etiam oculi & aures non sentientem, sicut adhuc fecerunt, speculabuntur atque custodient. A quo fit compositum Praespeculor, quod est ante speculor, vel praemissis speculatoribus exploro. Suet. in Cas. Exercitum neque per insidiosa itinera duxit unquam, nisi praespeculatus locorum situs.

Speculabundus, Suet. in Tiber. c. 65. Speculabundus ex altissima rupe identidem signa, quae, &c.

Spectulatores. Exploratores, qui a specula speculantur, vel qui in bello ante exercitum explorandi gratiam mitti solent. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Espies, guettes, espions, guetteurs. ITAL. Spie, guardia. GERM. Aufssehen/lavret. HISP.

Atalayadores, miradores. ANGL. Espiers. Caesar 2. bell. Gall. Hac re Caesar statim peculatores cognita, insidias veritus. Ovid. Eleg. 9. lib. 3. Trist.

Quem procul ut vidit tumulo speculator ab alto.

Spectulatrix, icis, verb. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Celle qui épie & fait le guet. ITAL. Speculatrice. GER. Ein ausspählerin/beschawerin. HISP. Atalayadora. ANG. She that espies. Cicer. 3. de nat. deor. Furiae deae sunt, speculatrices credo, & vindices facinorum, & sceleris.

Spectulatio, ae, um, adjectivum, quod speculationi est accommodatum, ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Appartenant à épier. ITAL. Che serve a spiare. GERM. Das zu dem ausspähren gehört. HISP. Perteneiente a atalayar. ANGL. Belonging to espying. ut, Speculatoria navigia, quibus in mari specularum quid fiat, Caes. 4. bell. Gall. Item speculatoria navigia militibus compleri iussit. Suet. in Calig. cap. 52. Modò in crepidis vel cothurnis, modò in speculatoria caliga, nonnunquam socco muliebri.

Spectulatus, hujus specularum, ipse specularum actus. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Espiement, guet, guetteement. ITAL. Effo, spiare & guardare. GER. Ein specht. HISP. Atalayamento, mirado. ANG. Espying. Plin. lib. 10. cap. 73. Feles quam occulto specularum in musculos exiliunt.

Spectularis, e, adjectivum a specula deductum: ut, Specularis significatio, quae fit igne a specula ostensa. καὶ ἐπιτομή. Plin. lib. 7. cap. 57. Specularem significationem Troiano bello Sinon invenit.

Speculabundus, Intentus ad specularum. Tacitus lib. 10. Festus Adrumeto ubi speculabundus substiterat, ad legionem tendit. Suet. in Tiberio c. 65. Aptatis etiam navibus ad quascunque legiones, meditatur fugam, speculabundus ex altissima rupe identidem, hoc est, subinde specularum.

Spectulam, i, Instrumentum ex vitro, chalybe, stanno, argento ve intuentium imaginem representans: cujus inventionem Aesculapio assignat Cic. 2. de natur. deorum. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Miroir. ITAL. Specchio. GER. Ein spiegel. HISP. Espejo en que nos miramos. ANG. A looking glasse, a mirour. Terent. in Adelph. Inspicere tanquam in speculum vitas hominum jubeo. Ovid. 3. de Arte.

quid quamque decebit,

Eligat, & speculum consulat ipsa suum.

Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Ut speculum tenuisti metuo ne oleant argentum manus. Idem Amph. Cum in speculum inspexi, nimis similis est mei. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Quid opus est speculo tibi, quae tute speculo speculum es maximum? Ad speculum corpus in omnem terrorem ac formidinem componere. Suet. in Calig. c. 50. Ceter. 2. de fin. Nec tamen argumentum hoc Epicurus a pueris perivit, aut etiam a bestiis, quae putat esse specula naturae. Speculum etiam de Luna dicitur, quod ipsam Solis speculum esse crederent, & vul-tum qui in ea apparet imaginem magni maris opinarentur, teste Plutarcho in carmine antiquo,

mulier pradiia sub umbras

Detrahit atri vago a speculo.

Specillum, i, Instrumentum quo utuntur Chirurghi ad scrutationem vulnerum & fistularum. ἡ κληλίσ. GAL. Esprouvette de Chirurgien. ITAL. Tasto. GERM. Ein meißelin oder dergleichen instrument mit welschen die wunden die tieffe ersuchen der wunden / rören &c. HISP. La tienza a cala de cirujano. ANG. A lancelette or carepiker. Est autem diminutivum a specum, quo antiqui usi sunt in eadem significatione. Cornel. Cels. lib. 5. de fistulis & earum curationibus. Antea omnia autem specillum dimitti in fistulam convenit, ut quod tendat, & quam alte perveniat, scire possimus. Hinc auricularium specillum dicitur, quod curandis auribus adhibetur. Est & specillum, instrumentum quo oculos inungimus. Plin. lib. 7. cap. 53. Super omnes Caius Iulius Medicus, dum inungit, per oculum specillum trahens expiravit. Celsus lib. 6. Specillo super oculum inducatur. Specillo asperato, & interdum scalpello utuntur Chirurghi in aspritudine oculorum, durasque palpebras eradunt. Cels. lib. 6. cap. 6. Vermes aurium auriculario specillo protrahuntur. Idem lib. 6. cap. 7. (id est, auriscalpio Scribonio Largo quod Graeci κληλίσ, ἡ ἀκρόασις.) Eodem instrumento aurium sordes eximantur, ibid. Quidam etiam specilla appellant vitreos illos orbiculos, quos quo clarius cernamus oculis admovemus, quo facilius spectemus aliquid. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Pettes lunettes. ITAL. Gli occhiali. GERM. Augenspiegel / bryllen. HISP. Los anteojos para ver. ANG. A paire of spectacles. Varrò de ling. Lat. lib. 5. Hinc quo oculos inungimus, quibus specimus, specillum.

Spectulatio, is, five specularum, aris: five specularium, rij, Fenestrae genus admittendae in aedificium lucis, & excludendae pluviae, ventisque gratia excogitatum: quod primum ex speculari lapide fieri coepit, hodie magis ex vitreis orbibus, vel tessellis plumbo junctis. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Des guettes, des lunettes ou fenestres de verre par travers quoy on voit. ITAL. Vitriata, finestra di vetro. GER. Fenster so man vor zeiten aufs durchsichtigen spiegelsteinen / so genant werden onseftraeven eise / gemacht hatt / wie tenz aufs glasse. HISP. Finiestra de vidrio. ANG. A kind of windowes so lert in light and so looke out at. Mart. lib. 8.

Hibernis objecta Notis specularia puro

Admittunt Soles, & sine luce diem.

Senec. Epist. 87. Specularibus diem admittere, Vlpianus, Specularia & vela quae frigoris causa, vel imbrum in domo sunt, instrumento domus non contineri, Cassius existimavit. In hortis quoque ambulationes specularibus claudi solere docet Budam, citans illud Iuven. Satyr. 4.

Qua vehitur clauso latius specularibus antro.

Spectulatio, ij, Specularium artifex. ἡ ἐπιτομή, ἡ ἀκρόασις. GAL. Lunettier ou verrier, vitrier. ITAL. Chi fa vetro a vero occhiali. GERM. Spiegel / augspiegel macher. HISP. El que haze anteojos a vidrio. ANG.

Poëtis dicitur. Senec. *Hercul. OEtas,*
Et spicifera concessa dea
Assica Mystas claudis Eleusis.

Mart. lib. 10.

Non Hybla, non me spicifer capit Nilus

Spicillegium, Collectio spicarum, quæ à messoribus relinquuntur: & ipsum tempus quo spicæ leguntur. ἡ συγκολλησις. GAL. *La glane qu'on amasse après les moissonneurs, cueillette d'espics.* ITAL. *Spicolo, raccogliemento di spiche.* GERM. *Die nachsamlung oder aufstassung der dherse man verzertet hatt.* HISP. *Obra de coger, d' cogimiento de espigas.* ANG. *Glaning of corne, gathering of eares, leasing of corne.* Varr. 1. *de re rust. c. 53.* Messis facta spicilegium venire oportet, aut domi legere stipulam. Hinc spicilegium facere dicuntur, qui messorum terga insequentes spicas ab iis præteritis colligunt. συγκολλησις.

Spico, as, Spicas emitto. ἡ συγκολλησις. GAL. *Jetter hors les espics.* ITAL. *Spicare mandar fuor le spiche.* GER. *Acheregeroennen / in dher schiessen.* HISP. *Echar fuera las espigas.* ANG. *To lett out eares as corne.* Plin. lib. 18. cap. 7. Grana in stipula crinito textu spicantur.

Spicatus, a, um, nomen adjectivum: quod habet spicas. ἡ συγκολλησις, συγκολλησις. GAL. *Qui a des espics.* ITAL. *Che a spiche.* GER. *Das dher hat / Das schon in dher geschossen ist.* HISP. *Cosa espigada.* ANGL. *That hath eares.* Plin. lib. 21. Aliud rursus spicatarum genus herbarum. Et lib. 24. c. 15. Chamæcissos spicata est tritici modo, ramis quinis ferè foliosa. Spicatum, nobile unguentum Romæ dici solitum Galenus prodidit, & foeminis, præsertim divitibus, familiare. Idem & Nardinum dictum, ut refert Hermolaus in *Corolla.* Dictum spicatum, quod ex spica nardi conficiatur, ut docet *Marcellus* interpretis *Dioscoridis.*

Spicio, spicere, verbum est obsoletum, quo Antiqui utebantur pro Aspicere, seu intueri. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Voir, regarder.* ITAL. *Vedere, riguardare.* GERM. *Anschauen.* HISP. *Vir, mirar.* ANG. *To see, to beholde.* quod & Festus annotavit, citans locum *Plaut. in Milit.* Flagitium est, si nihil mittetur, quod supercilio spicit.

Spiculum, i, Lancea brevis, seu (ut *Vegetius* ait) telum missile cuius ferrum est triangulum, unciarum novem, hastile pedum quinque & semissis. ἡ ῥομάχου λόνιον, ἡ ῥομάχου. GAL. *Une javeline, le fer d'une lance ou dard, le piquant, ou la pointe.* ITAL. *Dardo, punta.* GER. *Ein glân schäselin sechshalb schuch lang mit einem dreiecketen eisen.* HISP. *Lanza, casquillo, d' hierro de lanza.* ANG. *A short spear or javeline.* Antiqui pilum neutro genere vocaverunt. Ad huius jactum exercebantur milites, ita ut arte & virtute directa, scutatos pedites, & loricos equites sæpè transverberarent. *Quintil.* Spiculum tuum in ejus corpore inventum, &c. *Plaut. in Casin.* Si non impetravit, spicula etiam infortita sunt mihi. *Cic. in Pison.* L. Crassus homo sapientissimus nostræ civitatis spiculis propè scrutatus est Alpes, ut ubi hostis non erat, ibi triumphii causam aliquam quæreret. *Virgil. 5. Æneid.*

Gnossa vna dabo levato lucida ferro

Spicula, calat amque argento ferre bipennem.

Idem 7. Æneid.

Auc acres tendunt arcus, aut lenta lacertis

Spicula contorquent: cursuque icuque laceffunt.

Accipitur & pro sagitta. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. Idem *Virgil. 11. Æneid.*

Spicula converfo fugientia dirigit arcu.

Aliquando sagittæ ferrum, seu cuspis ipsa, & aculeus, ut sunt spicula sagittarum, & aculei apum. *Curtius,* Alexander sagitta icus est, quæ in medio crure reliquerat spiculum. *Virg. 4. Georg. de apibus.*

Spicula cæca relinquunt

Affixa venis.

Dictum spiculum, à spicarum specie. Spicarum Solis, vide *Telum.* Spiculo, as, Cuspide acuo. ἡ ἀκροῖα. GAL. *Faire aigu, faire la pointe à quelque chose.* ITAL. *Aguzzare la punta.* GER. *Spitzen oder weizen.* HISP. *Aguzar la punta.* ANGL. *To sharpe the point of any thing.* Plin. lib. 11. Telum verò perfodiendo tergori quo spicula vivit ingenio.

Spiculatores, dicti sunt satellites principum, à spiculis quæ gestant. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Sergeans ou officiers portans javeline, archers de la garde.* ITAL. *Sbirri, fesse, satelli.* GERM. *Trabanten die schäselin oder glân tragen wie die fürsten gäben.* HISP. *Hombres armados que acompañan los principes.* ANG. *Sergeants or officiers bearing short speares or javelines.* Cornel. Tacit. Dilapsis spiculatoribus, cætera cohors non aspernata concionantem. *Suet. in Galba, c. 18.* Descendentem (essedo *Galbam* sup.) Spiculator impulsu turbæ lancea propè vulneravit.

Spicus, & Spicum, vide *Spica.*

Spinæ, x, propriè est aculeus sentis, vel rubi, quo pungitur. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Es spine.* ITAL. *Spina.* GERM. *Ein dorn.* HISP. *Es pina.* ANGL. *A thorne, so backbone, the sting of a bee.* Virg. 5. *Elog.*

Carduus & spinis surgit paliurus acutus.

Colum. lib. 11. cap. 3. Ea sunt vastissimarum spinarum, maximèque rubi, & paliuri, & ejus quæ Græci vocant κωνοσάουρον, nos sentem canis appellamus. Spinam facere dicitur asparagus, quum percrevit, & spinosus fit. *Col. lib. 11. c. 3.* Deinde quam spinam fecerit, collectis seminibus ipsis, scorpiones, ita uti sunt, in suo loco perurendi sunt.

Spina etiam dicitur, vertebrarum in quocunque animali contextus inter se (quam & Græci ἀκροῖα nominant) qui est à collo ad extremum usque os, quod sacrum dicitur: sic autem appellata est, quod ipsæ vertebræ in suo contextu processus utrinque ostendant spinis haud absimiles. *Plin. lib. 11. c. 37.* Spina lumbis ossæ, sed tereti structura, per media foramina à cerebro medulla descendente. Eandem esse ei naturam quam cerebro colligunt: quoniam præter hanc ejus membrana modò incisa statim expiretur. Spina etiam pro aculeo, qualis serpentibus & hystricibus, & plerisque piscibus inest. Idem lib. 8. c. 35. Hystrices generat & Africa, spina contactas. Spinæ per translationem pro difficultatibus. *Cic. 4. Tusc. Peripate-*

Calepini Pars I I.

tici autem ad placandos animos multa asserunt, spinas partiendi & definiendi prætermittunt.

Spinula, parva spina.

Spinachia, herba blitro, vel atriplici cognata: quia folia habet acuminata seu spinas: nonnullis spinachium olus, aliis Hispanicum olus. Quidam τριπλομελάχο appellat. GAL. *Espinard, ou Espinach.* HISP. *Epinaca.* ITAL. *Spinaci.* GERM. *Binesch.*

Spinæus, a, um, quod ex spinis factum est. ἡ ἀκροῖα ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *D'espine, fait d'espines.* ITAL. *Di spine.* GERM. *Dörn.* HISP. *Cosa de materia de espina.* ANG. *Made of thornes.* ut, Corona, spinea, Vincula spinea. *Ovid. 2. Metam.*

vaculamque capit quem spinea tortum

Vincula cingebant.

Spinosus, a, um, Spinis abundans. ἡ ἀκροῖα ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Espinoux, plein d'espines.* ITAL. *Spinoso, pieno di spine.* GER. *Dornechtig, voll dornen.* HISP. *Lleno de spinas.* ANGL. *Thornie or full of thornes.* Varr. lib. 2. *de re rust. c. 3.* Quod usu venit his quæ inter se cornibus pugnant, atque in spinosis locis pascuntur. Spinosa oratio, per translationem, pro dura & aspera. *Cic. 1. de Orator.* sed hæc erat spinosa quædam & exilis oratio, longèquæ à nostris sensibus abhorrebat.

Spinetum, Locus spinis abundans. ἡ ἀκροῖα ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Une espinaye, lieu planté d'espines.* ITAL. *Luogo piantato di spine.* GERM. *Ein dorn gestued, ein ort an den vil dörn stehn.* HISP. *Es pinal, lugar de espinas.* ANGL. *A thornie place.* Plin. lib. 10. cap. 74. Asinus spinetis se scabendi causâ atterens, nidos ægithi dissipat. *Virg. 2. Eclog.*

Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.

Spinifer, adject. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Portant espines.* ITAL. *Che porta a produce spine.* GER. *Das dörne tregt.* HISP. *Cosa qui tiene, d' traher espinas.* ANGL. *That beareth thornes.* Cic. in *Arato,*

Quod superest gelido delapsum flumine fontis

Spiniferum subter caudam pistricis adhasit.

Spineticum, unum ex Padi ostiis: quo *Claudius Cæsar* è Britannia triumphans, prægrandi illa domo verius, quam navi intravit *Adriam*, à Spina urbe nomen habens, quam conditam voluit à *Diomede.* Vide *Plinium lib. 3. cap. 16.*

Spintharus, ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. Nobilis architectus Corinthius, qui *Delphicum* templum edificavit. Autor *Pausanias.*

Spinther, sive Spinther cù aspiratione, armillæ genus erat, teste *Festus*, quo mulieres utebantur in summo brachio sinistro. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Un brasseler, ou boucle ou agraphe.* ITAL. *Fibbia, armilla, maniglia.* GER. *Ein weisich armgezierd, vorschang des armes, vorschafte.* HISP. *Hevilla d' candado, manillo d' manija.* ANGL. *A boucle, a daspe, a bracelet.* Plaut. *Menachmis,* lubeas spinther novum reconcinari. Idem *ibid. sc. 3. a. 3.* Scin' quod hoc spinther? nescio nisi aureum, quod surripuisse te aiebas uxori ex armario. *ibid. sc. 3. a. 4.* Spinther ad aurificem ferres ut fieret novum. Idem *ibid. sc. 9. a. 5.* Pallam & spinther abstulerim, &c.

Spintria, dicti sunt repetitores monstræ libidinis, novique concubitus. *Suet. in Tiber. c. 43.* Monstris que concubitus repetitores, quos spintrias appellabant, eorum etiam meminit idem *Suet. in Calig. c. 16.* Qui sint, vide apud eruditissimum *Adrianum Turneb. cap. 1. lib. 5. Advers.* Aliis Spintria, est qui muliebria patitur, sèquæ aliis abuten dum præbet, d' παρορδοξία *Dioni, i. prostitutus, stuprum passus.* Suet. in *Vitellio,* Et ipse perpetuò spintria cognomine notatus. *Tacitus,* Tuncque primùm ignota antè vocabula reperta, sellariorum & spintriarum, ex fecditate loci & multiplici patientia.

Spinturnix, icis, Inauspicata avis, quæ & incendiaria dicitur. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. Plin. lib. 10. c. 13. Inauspicata est, incendiaria avis, & propter quam sæpenumero lustratam urbem in *Annalibus* invenimus, *L. Crasso, C. Mario* coss. quo anno & bubone viso lustrata est. Quæ sit avis ea, nec reperitur, nec traditur. Quidam ita interpretantur: Incendiariam esse quæcunque apparuerit carbonem ferens ex aris & altaribus. Alij spinturnicem eam vocant.

Spinus, Agrestium prunorum arbor, quod spinis referta sit. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Prunelier, prunier sauvage.* ITAL. *Susinare, salvatico pruno.* GERM. *Wilderplumbaum, schlechens dorn.* HISP. *Cirvelo montes.* ANGL. *A wild plumme tree as of sloes bubbles.* Virg. 4. *Georg.*

Eduamque pyrum, & spinos jam pruna ferentes.

Dicitur etiam, hæc spinus, us: Varr. In Asia (fax) ex spinu alba præfertur, quod purgationis causâ adhibetur. *Sospiter lib. 1.*

Spinus, avis parva & canora, similis passeris, sed diversa.

Spio, avis, Nympha marina, Nerei & Doridis filia, sic appellata à speluncis maris, in quibus Nymphæ habitare dicuntur. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. enim spelunca est. *Virg. Æneid.*

Nisèque, Spioque, Thaliàque, Cimodocèque. &c.

Spionia, quæ & spinea, vitis Ravennati agro peculiaris, æstum, imbres, & nebulas faciliè ferens, quæ & spinea quibusdam dicitur. *Colum. lib. 3. c. 2.* At spionia dapifilis musto, & amplitudine magis vuarum, quam numero fertilis. Vide *Plin. lib. 14. cap. 2.*

Spionicus, a, um, adject. ut, Spionicus gustus, id est gustus vux spionia. *Colum. lib. 3. c. 21.* Iam & illud magnæ dotis est, posse gustum cuiusque generis, non mistum, sed verè merum condere, ac separatim repone, sive est ille bituricus, seu basilicus, seu spionicus.

Spitabilis, Spitaculum, vide *Spiro.*

Spiræ, arum. ἡ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ. GAL. *Collier.* ITAL. *Collana del collo.* GERM. *Umstossmte cirkel so sich selbs nit beschliessen / als die schnür sind so die knaben umb die töpff winden.* HISP. *Cadena que se becha al cuello.* ANGL. *The round turning of a cable, abando or lace roherwith a hatt is made fast under a man's chinne, the base of a pillow.* Sunt revolutiones, sive circuli, qui in seiplos non recurrunt: unde in matronarum ornamentis spiræ dicuntur quidam quasi circuli caput aliquoties ambientes. *Plin. lib. 9. c. 35.* *Lolliam Paulinam,* quæ fuit *Caij principis* matrona, nec feriò quidem, aut solenni cæremoniari aliquo apparatu, sed mediocrium etiam sponfalium cæna, vidi *smaragdus, margaritisque,* operam, alterno textu fulgentibus, toto capite, crinibus, spiris, auribus, collo, manibus, digitisque. In serpentibus quoque

quoque spiræ dicuntur, quum in orbem contracti quosdam quasi circulos imitantur. { GAL. Pliement en rond, comme celui qui fait un chable ou un serpent entortillé. ITAL. Piegamento intorno che fa un serpente. GER. Die schlangen geringel. HISP. Rosca como de culabra. } Virg. lib. 2. Georg.

Nec rapit immensos orbis per humum, neque tanto Squammæ in spiram tractu se colligit anguis.

Et lib. 2. Æneid.

— spirisque ligant ingentibus, & jam Bis medium amplexi.

¶ Funes item nautici in orbem convoluti, propriè spiræ dicuntur. ¶ Item Spira dicitur funiculus, qui à pileo ad fauces extenditur, & sub mento alligatur. Iuven. Sat. 8.

— de faucibus aurea quum se Porrigat, & longo jaçetur spira galero.

¶ Basis item columnæ unius tori aut duorum spira dicitur. Plin. lib. 36. c. 33. In Ephesiæ Dianæ æde primùm columnis spiræ subditæ, & capitella addita. ¶ Item, Spira genus operis pistoriij, ut ait Festus. Cato, Spiram sic facito, quantum voles pro ratione, ita uti placenta sit, eadem omnia facito, &c. ¶ Ennius etiam spiram, hominum multitudinem vocavit, Festus.

Spiræa, frutex quidam. Theophr.

Spiza Nemetum, Speier, V. E. Germaniæ, sub A. Moguntino,

Spirillum, capræ barba. Fest.

SPIRO, TAS, spiritum duco, animam emitto & attraho. { ἄσπασμα naphátē. ἄσπασμα scháp. ἄσπασμα naphátē. ἄσπασμα. GAL. Halener, jester hors son vent, souffler. ITAL. Spirare, mandar fuora il fiato, e salare. GERM. Achemen. HISP. Espirar è respirar, echar à fuera el soplo. ANG. To breath, to blow. } Plin. Hæc duo genera fistulis spirant, quæ ad pulmonem pertinent. Idem lib. 9. c. 7. Spirant autem confessione omnium & paucissima alia in mari. ¶ Spirare interdum ponitur pro flare: ut, valentiùs spirat Eurus, id est, flat. Ovid. 11. Metam.

Quum mare sub noctem tumidis albescere coepit Fluctibus, & præcepit spirare valentiùs Eurus, &c.

Clementiùs Spirant Austri. Stat. 2. Syl. ¶ Aliquando Spirare, est odorem aliquem emittere, sive exhalare: & sic construitur cum accusativo. Virg. 1. Æneid.

Ambrosiæque coma divinum à verice odorem Spiravere.

Colum. lib. 1. Reliquisque immunditiis tetrum odorem spirantibus. Exta spirantia, hoc est, Palpitantia. Virg. 4. Æneid.

— spirantia consulis exta.

Spirantia signa, hoc est, tam artificiosè facta, ut vivere, atque adeò spirare videantur. Idem 3. Georg.

Stabant & parvè lapides spirantia signa.

Hujus verbi composita sunt, Aspiro, Conspiro, Expiro, Interspiro, Prospiro, Respiro, & Suspiro. Gellius cap. 5. lib. 7. Veris & spirantibus lamentis.

SPIRITUS, Halitus, & anima. { רוּחַ ruáç. רִיחַ ríç. ἄνεμος. GAL. Haleine, vent, esprit, ame, souffle. ITAL. Spirito, animo, fiato. GERM. De achem. HISP. Espirito, soplo. ANG. The breath, the soule or blowing. } Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Nam si morte carens vacuas volat ætas in auras Spiritus.

Ibid. Eleg. 3. lib. 4.

Spiritus hic per te patrias exisset in auras.

Cicero. de natura deorum. Tribus rebus animantium vita tenetur, cibo, potione, spiritu. Idem de senectute. Quorum usque ad extremam spiritum provecta est prudentia. Impedire spiritum, i. respirationem, Cels. lib. 6. cap. 9. Quòd si tanta est inflammatio ut spiritum impediatur. ¶ Spiritus pro aère. Idem Cels. lib. 7. cap. 16. de evolutis intestinis loquens: Momento enim alienantur externo & insueto spiritu circumdata. ¶ Spiritus, pro vita. Auferre spiritum sine sensu doloris. Idem in Verr. ¶ Accipitur aliquando Spiritus pro vento. Virg. 12. Æneid.

At veluti Eðoni Borea, quum spiritus alto Insonat Ægæo.

Quintil. Validior spiritus nostros sinus tendat. (id est, ventus.) Plaut. Amph. Ex spiritu & anhelitu nebula constat. Idem Mil. sc. 1. a. 1. Cujus tu legiones difflavisti spiritu. (id est, flatu.) ¶ Pro respirandi facultate, Senec. cap. 1. de consol. ad Marciam. Ut verò aliquem spiritum mutatio temporum dedit, ingenium patris tui in usum hominum reduxisti, &c. ¶ Pro memoria. Quintil. Hoc veluti spiritu cæteræ partes dicendi continentur. ¶ Pro aère, Circumfusus nobis spiritus volucris convenit. ¶ Pro animo sive affectu, Quint. Majore spiritu loquendum de rebus divinis. Item, Nisi ea majore oratoris spiritu impleantur. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Sic ubi mota calens sacro mea pectora thyrso. Altior humana spiritus ille malo est.

¶ Pro vita, atque anima. Velleius, Spiritu private aliquem. Idem, Spiritum reddere. ¶ Item, Spiritum suspendere, (legendo sup.) Quintil. cap. 14. lib. 1. ¶ Pro sono, Quint. cap. 11. lib. 1. Graviorem spiritum reddant tibiz, &c. ¶ Nonnunquam etiam pro animi elatione. Cicero. pro Silla, Res enim gestæ credo meæ, me nimis extulerunt, ac mihi nescio quos spiritus attulerunt. Cæsar. lib. 3. belli civilis, His rebus tantam fiducia ac spiritus Pompeianis accessit, ut non de ratione belli cogitarent, sed vicisse jam sibi viderentur. ¶ Spiritus, pro odore, apud Lucr. lib. 3.

Quod genus est Bacchi quum flos evanuit, aut quum Spiritus unguentis uavis diffugit in auras.

SPIRITUALIS, & per syncopem spiritalis, & le, quod halitum emittit. { ἄσπασμα. GAL. Spirituel. ITAL. Spirituale. GER. Das den athem oder blähe fasset. HISP. Cosa espiritual. ANG. Spirituell. } Unde Spirituales auras dicimus, id est, vitales: & Spiritalem fistulã, pro aspera arteria. Spirabilis, e, Vitalis, quo spiramus & vivimus. { ἄσπασμα. GAL. De quoy nous halenons & respirons, qui cause qu'on jette vent. ITAL. Spiraglio, col quale respiramo. GERM. Athmig / dadurch wir leben vnd athmen.

HISP. Cosa que espira, y con ella espiramos. ANG. wherby we breath and live. } Virgil. 2. Æneid.

— per sidera testor

Per superos, atque hoc cali spirabile lumen.

Spirabilis animus. Cicero. 2. de nat. deor. Quin & humorem, & calorem, qui est fufus in corpore, & terrenam ipsam viscerum soliditatem, animum denique ipsum spirabilem, si quis quærat, unde habemus, apparet: quòd aliud à terra sumpsimus, aliud ab humore, aliud ab igne, aliud ab aère eo, quem spiritum dicimus.

SPIRAMEN, inis, per quod exit spiritus. { ἄσπασμα mappátē. ἄσπασμα. GAL. Respiration, souffpiral, trois par où sort l'air, ou la fumée. ITAL. Spiramento, spiraglio. GERM. Ein lufftloch, grang des athems. HISP. Espiradero. ANG. An issue or hole of breathing. } ut Naris spiramina. Lucr. lib. 2.

Hic aures, alius spiramina naris aduena.

Stat. 12. Theb.

— rescit spiramina fessi

Ignis.

SPIRAMENTUM, i, est per quod exit spiritus. { ἄσπασμα mappátē. ἄσπασμα. GAL. Souspiral. ITAL. Spiramento. GER. Ein lufftloch / athensloch. HISP. espiradero. ANG. The passage of the breath. } Virg. 1. 4. Georg. Nequicquam in tectis certatim tenuia cera Spiramenta linunt.

¶ Spiramenta, pro poris. Plin. lib. 32. cap. 6. Spiramentum cavernæ. Iustinus, Vbi acrior per spiramenta cavernarum ventus incubuit. Virg. 1. Georg.

Seu plures calor ille vias & caca relaxat Spiramenta.

Spiramentum, pro intervallo & spatio temporis. Tacit. in vita Agricola, Quo Domitianus non jam per intervalla ac spiramenta temporum, sed continuo, & velut uno ictu Rempub. exhaustit.

SPIRACULUM, li, per quod odor, aère expiratur, aut exhalat. { ἄσπασμα naphátē. ἄσπασμα. GAL. Souspiral, respiration. ITAL. Spiraglio. GER. Ein lufftloch, dampfloch, windloch. HISP. Respiradero. ANG. A breathing hole or issue of the breath. } Virg. 7. Æneid.

Hic specus horrendum & saxi spiacula Ditis Monstrantur,

id est, aditus, ait Servius Plin. lib. 2. c. 93. Ut in Sinuessano agro, & Puteolano sunt, quæ spiracula vocant, mortiferum spiritum exhalant.

SPIRARCHUS, ἄσπασμα, quasi primipilaris, aut cohortis præfectus, Nam ἄσπασμα inter cætera cohortem significat.

SPIRILLUM, Antiqui dicebant barbam capræ. Festus ex sententia Opilij Aurelij.

SPIRIOLUS, animal quadrupes. Gess.

SPISSUS, a, um, Densus, compactus. Χ. Rarus. { ἄσπασμα ἄσπασμα. GAL. Espois, massif. ITAL. Spesso, massiccio. GERM. Dick. HISP. Espesso, naçico. ANG. Thick, hard closed together. } Virgil. 2. Georg. — serobibus superabit terra repletis

Spissus ager.

Ovid. 1. Metam.

Et liquidum spisso secrevit ab aère calum.

Idem lib. 2. Amor. Eleg. 23.

Aut cadere spissa nube retentus equus.

Plin. lib. 12. cap. 24. Aspalathi probatio est in colore rufo, vel igneo, tactuque spisso. ¶ Quandoque significat tardum. { ἄσπασμα mappátē. } Plaut. in Cist. Spissum, hoc est, amanti dicere, Veniet. Cic. ad Att. lib. 10. Sed hoc quoque timide scribo: ita omnia adhuc tarda & spissa. Idem ad Q. Frat. lib. 2. Scribebam illa quæ dixerat ἄσπασμα spissum sane opus & operosum. ¶ Hinc etiam spissius legimus, pro tardius. Var. de Mysteriis, ut citat Nonius, Nascimur enim spissius quàm emortimur. Vix duo homines decem mensibus edolatum unum reddunt puerum: contra una pestilentia totas acies puncto temporis immanes acervos facit. ¶ A Spissus fiunt Spissior & Spississimus. hoc est, densior, & densissimus. Plin. lib. 12. c. 21. E diverso Arabica glans viridis ac tenuior: & quoniam montosa sit spissior. Idem lib. 16. cap. 40. Spississima ex omni materia, ideo & gravissima judicatur ebenus.

SPISSE, adverb. Densè, sive ad multam spissitudinem. { ἄσπασμα ἄσπασμα. GAL. Espoissement, ferrément. ITAL. Spessamente, strettamente. GERM. Dic/dick auffeinander. HISP. Espessamente. ANG. Thicke and close together. } Plin. lib. 36. c. 25. Deinde spisse calcatis carbonibus inducitur, sabulo, calce, ac favilla mistis. Spisse, difficiliter. Cic. Varro in Spissus. Cic. declar. Orat. Quandiu in eorum enumeratione veriamur, quum tamen spisse atque vix, ut dudum ad Demosthenem & Hyperidem, si nunc ad Antonium Crassumque pervenimus. Nonius interpretatur tardius.

SPISSO, Spissum facio, denso, condenso. { ἄσπασμα ἄσπασμα. GAL. Faire ou rendre espois, reserrer & resraindre. ITAL. Spessare. GERM. Dick machen. HISP. Espessar lo rado à liquido. ANG. To thicken or make thick. } Plin. lib. 15. c. 41. Omne lac igne spissatur. Spissati in panem farinæ modo, Idem lib. 13. c. 4. Dentes peccinatum spissati. Ovid. lib. 15. Metam.

Ignis enim densum spissatus in aëra transit.

Nubes spissata. Lucan. lib. 4.

Spissataque fluunt, nec servant flumina flamma.

¶ Hujus composita sunt, Inspisso, & Conspisso, quorum significata vide suis locis.

SPISSESCO, is, ere, Spissum fieri. { ἄσπασμα ἄσπασμα. GAL. S'espessir, de venir espois. ITAL. Impessirsi. GERM. Dick werden. HISP. Espessarse. ANG. To waxe thick. } Celsus lib. 5. De Curatione adversus ictum aspidis. Eadem ergo vi verisimile est spissescerem quoque intus humorem hominis ab eo discuti, & sic dari sanitatem. Lucr. lib. 6.

Fecit ut ante cavam docui spissescere nubem.

Spissamentum, illud quo quis spissatur atque obturatur, obturamentum. Scribonius Largus, Sed antè diligenter & spisse obturatum: atque ubi se congelaverit adeps, extrahendum erit spissamentum. Colum.

Colam. lib. 12. c. 46. Spissamentoque cumilæ imposito contextum vas pelliculetur. Senec. ep. 32. Firmiori spissamento opus est quam usum in sociis Ulysses ferunt. ¶ Etiam spissamenta vocantur quæ à Græcis σπῖσσημα, de quibus copiose in Græco lexico Constantini.

Spissigrādus, qui tardo passuum motu in ambulando utitur. βροδύτης. Antiqui enim spissum dicebant pro tardo, ut paulò post latius docebimus suo loco. ¶ Hinc spissigradior, & spissigradissimus. Plaut. in Pæn. homines spissigradissimos Tardiores multò quam corbitæ sunt in tranquillo mari.

Spissitas, atis, Spissitudo, densitas. { טעב תבבִּי מַחֲבֵבִּי. πυκνότης. GAL. Essthoissure. ITAL. Spessezza. GER. Dicke. HISP. Espefura. ANGL. Thicknesse. } Plin. lib. 28. c. 30. Quoniam spissitate sua concalefcit.

Spissitudo, idem quod spissitas. { πυκνότης. ANGL. Thicknesse. } Senec. quæst. nat. lib. 8. c. 3. Est autem nubes spissitudo aëris crassæ.

Spithamæ. { σπιθαμή. ANGL. A spanne. } Palmus, constans ex duodecim digitis, quem Latini dodrantem appellant, Plin. lib. 7. cap. 2. Supra hos extrema in parte montium spithamæi Pygmæi narrantur, ternas spithamæ longitudine, hoc est, ternos dodrantes non excedentes. Spithamæ vitæ, proverbialiter dicitur modus vitæ pusillus. Quæ proverbialis figura mutuo sumpta est à rerum memoribus: apud quos Spithamæ seu palmus, digitos duodecim continet, quantum fermè longissimo digitorum potrectu complecti licet. Erasim.

SPLĒN, is, m. g. { σπλήν. GAL. La rate. ITAL. Milza. GERM. Der milz. HISP. El bazo. ANGL. The milke. } Viscus est in sinistra animalis parte situm, succos crassos & melancholicos in hepate genitos ad se attrahens, quorum parte subtilissima quum se aluerit, quod superest proprio quodam meatu ad ventriculum remittit. Latini lienem appellant. Celsus lib. 4. Splen in sinistra parte est intestino in-nexus, naturâ mollis & rarus, longitudinis & crassitudinis modicæ. Plin. lib. 8. cap. 23. Sanguis in corde, & circa oculos tantum, viscera sine splene. Pers. Sat. 1.

Quid faciam? sed sum petulanti splene cachinno.

¶ Splen item, quod spleni simile: ut plagula, pannus, & pulvinus, qui fracturis imponitur splenis figurâ, & alia quoque.

Splēnētīcus, adjectivum. { σπληνῆτικός. GAL. Qui a mai en la rate. ITAL. Chi ha male di milza. GERM. Milzensuchtig. HISP. Dolenie del bazo. ANGL. That hath a disease in the milke. } Id est, lienosus, cui post inflammationem lien in pristinum non restituitur habitum, sed tumor permanet, ac durities. Plin. lib. 20. cap. 9. Item splenetici in vino albo per dies 40.

Splenicus, a, um, σπληνῆτικός, h, or, ad splenem pertinens.

Splēnium, ij. { σπληνίον. GAL. Emplastre qu'on applique sur une playe. ITAL. Impiastro da una piaga. GERM. Ein lang pflaster oder zuglin wie ein milz. HISP. Emplastro parallaga. ANGL. A plaster layed to a wound. } Emplastri genus oblongum, quod ferè fronti ad sedandos capitis dolores solet adhiberi: quanquam & aliis partibus interdum accommodetur, nomen habens ab oblonga splenis figura. Martial.

Splēnia tolle leges.

Plin. lib. 29. cap. 29. de oculis cruore suffusis loquens, Superimponi oportet splenium è melle decoctum. ¶ Splenium, etiâ herba quæ Nicolao Myrepto σπληνωδάκιον, quia splenem διαπαντός, i. e. consumit.

Splēnīātūs, a, um, Splenio obvolutus. { σπληνῆταιός. GAL. Qui a un emplastre. ITAL. Chi ha un impiastro. GERM. Mit zuglinen bekleibet. HISP. Que tiene emplastro. ANGL. That hath a plaster. } Mart. lib. 10.

Cur spleniato sapè prodeam mento,
Albæve pictus sana labra cerussa,
Philani quaris, bastare te nolo.

SPLĒNDĒO, es, ui, Luceo. { נגהב נהבִּי נִצְחֵי נִצְחֵי. λάμνω. GAL. Reluire, resplendir. ITAL. Resplendere, rilucere. GER. Schein, glänzen. HISP. Resplandecer. ANGL. To glister, glitter or shine. } Martial. lib. 4.

Et facies multo splendeat alta pilo.

Virg. 7. Æneid.

— splendet tremulo sub lumine pontus.

Cicer. pro Sexr. Quid denique virtus valeret. quæ in tempestate sæva quieta est, & lucet in tenebris, & pulsa loco, manet tamen, atque hæret in patria, splendēque per se semper, neque alienis unquam sordibus obsolescit? Senec. cap. 15. de tranquill. Iam splendet per turpitudinem ambitio.

Splēndēscō, scis, Splendidus fio, nitorem acquirō. { נגהב נהבִּי נִצְחֵי נִצְחֵי. λαμπρύνω. GAL. Commencer à resplendir & reluire. ITAL. Cominciare à risplendere. GERM. Scheinend oder glanzend werden / ein glanz gewinnen. HISP. Començar à resplandecer. ANGL. To waxe glistering or shyning. } Apuleius, Quum jam aurora splendesceret. Mart. lib. 8.

Defluat, & lento splendescat turbida limo
Amphora centeno Consule facta minor.

Cicer. in Parad. Nihil tam horridum, tam incultum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur. Idem de senect. Omnino canorum illud in voce splendescit etiâ nescio quo pacto in senectute.

Splēndidare, polire. Apul.

Splēndōr, is, Lux nitor, claritas. { נגהב נהבִּי נִצְחֵי נִצְחֵי. αἴγλη, λαμπρότης. GAL. Resplendissement, lueur, clarté. ITAL. Splendore, luce. GERM. Ein schein / glanz. HISP. Resplendor. ANGL. Light, brightness, glistering. } Plaut. in Merc. Cælum ut splendore est plenum, nōne ex adverso vides. Idē Astin. sc. 4. a. 2. Dare in splendorem bullas foribus. Idem Aul. sc. 1. a. 4. Nec rediget in splendorem compe-des. Idem Milit. sc. 1. a. 1. Ut splendor sit clypeo clarior, quam Solis radij. Horat. 1. Serm. Sat. 4.

Hunc capit argenti splendor, stupet albius are.

¶ Per translationem ponitur pro decore, dignitate, gloria. ἰσδοξία.

Unde splendor nominis, splendor familiaræ, splendor virtutum: hoc

Calepini Pars I I.

est, Claritas. Cicer. pro Pompeio, Nunc imperij nostri splendor illis gentibus lucet. Idem pro Cluent. Honesti homines & summo splendore præditi.

Splēndīdūs, a, um, Clarus, lucidus, nitidus, magnificus, lautus. { נגהב נהבִּי נִצְחֵי נִצְחֵי. λαμπρός. GAL. Clair & reluisant, resplendissant. ITAL. Splendido, risplendente. GERM. Scheinend / gleissend oder glitzerend. HISP. Resplandeciente. ANGL. That shyneth or glistereth. } Cicero in Parad. Reviviscat M. Curius, eorum aliquis, quorum in villa ac domo nihil splendidum, nihil ornatum fuit, præter ipsos. Virg. 1. Æneid.

At domus interior regali splendida luxu.

Horat. lib. 3. Carm. Ode 13.
O fons Blandusia splendidior vitro,
Dulce digne mero.

Tibul. lib. 4.
Splendidior liquidis cum Sol caput extulit undis.

Cicer. 1. Offic. In maximis animis, splendidissimisque ingeniis plerūque existunt honoris, imperij, potentia, gloria cupiditates. Splendidus homo, id est, magnificus, dives, lautus, liberalis: cui opponitur sordidus. Idem 1. de fin. C. Plotius Eques Romanus splendidus.

Splēndīdē, adverb. Laure, magnificē. { λαμπρῶς. GAL. Honorablement, magnifiquement. ITAL. Splendidamente, magnificamente. GERM. Scheinend / herrlich. HISP. Resplandecientemente, magnificamente. ANGL. Clearlie, brightlie. } Cicero. 3. Tusc. Et acta ætas honestè ac splendide, tantam affert consolationem, ut eos qui ita vixerint, aut non tangat ægritudo, aut perleviter tangat animi dolor.

Splēnētīcūs, Splenium, vide Splen.

Splēndīdīssimē, λαμπροτάτως. Suet. in Vespasiano, Vitellij hostis sui filiam splendidissimè maritavit.

Spodium, σπόδιον, recrementum metallorum ustorum; quasi cinerula, est enim ut cinis.

Spōdōs, sive Spodium, σπόδος, σπόδιον. Cineris genus est quod ex fornacibus ærariis sursum evolat, atque inde recidit in pavementum. Nam quod testudini fornacis adhæret, pompholyx dicitur. Vide Galenum lib. 9. simpl.

Spōlētium, ij, σπολήτιον, civitas in Umbria, etiam hodie nomen retinens.

Spōlētīnūs, a, um, σπολήτινος, ut ab Aretio Aretinus: ut, P. Cominius Spolerinus, apud Cic. de clar. Orat. Martial. lib. 13.

De Spoletinis, qua sunt cariota lagenis,
Maleris, quam si vina Falerna bibas.

Spōlīum, ij, quicquid hostibus detrahitur, ut ait Servius. { שְׁלָל שְׁלָל מִן הַיָּד מִלְּכָנֵי הַבַּיִת. spolium. GAL. Despoilles, pillage, butin. ITAL. Bottini, spoglie d'inimici. GERM. Ein raub / beut. HISP. Despojo de los enemigos, presa, ò robo. ANGL. Spoile, bootie. } Virgilius 8. Æneid.

— nam maximus ultor
Tergemini nece Geryonis, spoliisque superbus
Alcides aderat.

Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist.
Tu facis ut spoliū non sim, nec nuder ab illu.

Plaut. Amphitr. Regem maestavi Pterelam, spolia ademi. Ovid. 13. Metam.

Sed virtutis honor spoliis quaratur in istis

Spolia opima, quæ dux duci detrahit: qualia fuerunt ea, quæ primus omnium Iovi Feretrio obtulit Romulus, rege Cecinensium manibus suis in acie occiso: ut est videre apud Livium lib. 1. ab Urbe.

Spōlīo, as, Exuo, rudo, orbo, privo, spolia detraho. { שְׁלָל שְׁלָל מִן הַיָּד מִלְּכָנֵי הַבַּיִת. spolium. GAL. Despoiller, piller, dévrousser. ITAL. Spogliare. GERM. Berauben / ausziehen. HISP. Despojar. ANGL. To spoile or robb. } Liv. lib. 1. ab Urbe. Exercitum fundit fugatque, fusum persequitur, regem in prælio obtuncat, & spoliat. Cic. 6. Verr. Apollo-nium omni argento spoliasti, & depeculatus es. Terent. in Hecyr.

Quin spolies, mutiles, laceres. Virg. 5. Æneid.

Pars spoliante aras.

Lucan. lib. 3.
— tristi spoliantur templa rapina.

Ovid. 13. Metam.
Cur spoliaris erit, non cur metuaris ab hoste.

Cicer. 5. Verr. Nesciebas ab eo Cn. Carbonem Consulem cuius re vera Quæstor fuit, non modò relictum, sed etiam spoliatum auxiliis, pecunia nefariè oppugnatum, & proditum? Idem pro Quint. Necessè est, iste qui amicum, socium, affinem, fama & fortunis spoliare conatus est, vanum se, & perfidiosum, & impium esse fateatur. Metaphoricè Plaut. Pseud. sc. 1. a. 2. Facile ut vincam, facile ut spoliem meos perduelles. ¶ Hujus composita sunt Despolio, Exspolio, de quibus suis locis.

Spōlīōr, inquit Nonius, Antiqui dicebant pro spolio: unde Despolior, Expolior in activa significatione leguntur. Afranius, Quos impunè depopulatur & despoliatur dedecus. Quadrigarius, Agrum Campanum expoliabatur. ¶ Spoliatus, a, um, Pelleius, Vita ei concessa, spoliata dignitas.

Spōlīātō, nis, verbale, Spoliorum detractio, depopulatio. { שְׁלָל שְׁלָל מִן הַיָּד מִלְּכָנֵי הַבַּיִת. spolium. GAL. Pillerie, dépoillement. ITAL. Spoliamento. GERM. Beraubung / ausziehung. HISP. Despojamiento, obra de despojar. ANGL. A spoiling or robbing. } Cic. 4. Verr. Quum in legatione oppidorum, fanotumque spoliaciones cogitaret.

Spōlīātōr, is, verbale, qui alterum spoliat. { שְׁלָל שְׁלָל מִן הַיָּד מִלְּכָנֵי הַבַּיִת. spolium. GAL. Pilleur, voleur. ITAL. Spogliatore. GERM. Ein rauber / der einen anszieucht und im das sein nempt. HISP. Despojar. ANGL. He that spoileth or robbeth. } Cicero. 6. Verr. Neque solum spoliata illa patiēre, sed etiam spoliatorem vexatoremque eorum defendes?

Spōlīārīum, ij, propriè locus ante balneum, quo loturi sese spoliabant, hoc est, exuebant. { λουδοτήριον. GAL. Le lieu où on se despoille le es bains. ITAL. Luogo dove si spoglia ne bagni. GERM. Ein ort in einem badhaus in welchem man sich auszieucht und gepländeret wirt.

Q9 2 HISP.

radice alba, raphano simili. Romani, teste Dioscoride, herbam rutinalem appellarunt. Plin. lib. 12. cap. 26. inter ferulæ genera annumerat, panacique similem facit, nisi quod minora habeat folia, & platani divisura.

Spondylis, ilis, fœm. gen. ἀσπίδων Aristoteli, serpentis genus, quod Gaza ex Aristotele *verticellam* vertit, Plin. lib. 17. c. 13. Et animalium quidem cæterorum nullum aliud radices à nobis dictas attingit, exceptâ spondyli, quæ omnes persequitur. genus id serpentis est.

Spondylus, i. sive Sphondylus, masc. gen. ἄσπιδος, ἢ σφόνδουλος. GAL. *Spondile*, noeu de l'eschine. ITAL. *Spondiglio*, nodo della scherna. GERM. Ein Knopff oder gleych Des ruckgrahs. HISP. *Espondil* nudo de l'espinazo. ANGL. *Places in the backbone where the joyntes turne.* Nodus, seu vertor & spinæ, dorso dicitur. Sunt autem in ipsa spondyli quatuor & viginti, quorum septem collum constituunt, duodecim thoracem, quinque alij lumbos. Spondylus in mari animal, apud Plin. lib. 32. cap. 11. Spondylus calculus æneus, quo suffragia sua Iudices Athenis dabant, ut est apud Iulium Pollucem. Spondylus, verticulum quod apponitur fufis, ut nendo melius vertantur. ANGL. *A where or wherele.* GALL. *Un Vertet.* Spondylus callus, sive caro interior ostreorum. Plin. lib. 32. cap. 6. Neque in luto capta, neque in arenosis, sed solido vado, spondylo brevi, arque non carnosio, nec fibris laciniato, ac tota in alvo. Spondylo utitur *Marial.* 10 animalium ossiculis, lib. 7. ep. 17.

Roseos repenti spondylos sinu condit.

Spongia, x. ἄσπις. GAL. *Sponge.* ITAL. *Spongia*, spugna. GERM. Ein schwaam. HISP. *Esponja.* ANG. *A sponge or that where with any thing is wiped.* Quiddam est in natura tertium ordinem habens, ut neque animal, neque frutex, sed tertium quiddam ac medium inter utrumque genus dici possit, quod Græci ζώοφρον appellat. Plurimis locis in saxis marinis nascuntur spongiæ, diversisque nominibus ab antiquis distinctæ, quoniam non una est earum bonitas & usus. Sensum iis inesse apparet, quia ubi avulsorem sensere, contractæ malo difficilius abstrahuntur, avulsæ relinquunt in petris veluti cruoris vestigium, arque ex his quasi molliores penicelli recreantur. Spongiæ antiqui in deliciis habuerunt. strigilum vice linteorumque illis urentes ad distringenda & mundanda corpora. Quapropter purpura tingebant eas, alias cura candidas faciebant tinctas per æstatem salis spuma ad lunam & pruinas sternentes inverfas, ut candorem biberent. Apud antiquos in usu erat tergendam mensuram, adhibebanturque ad oblecta emundanda. Mart. Epig. 144. lib. 14.

Hac tibi forte datur tergendis spongia mensis

Utilis expresso quum levis imbre tumet.

De spongia in loco oblecto & fœtido. Senec. lib. 10. Epist. Unus è Germanis lignum id, quod ad emundanda oblecta adhærente spongia, totum in gulam farfit, & in præclusis faucibus spiritum emittit. Accipitur & spongia, pro asparagi sativi radice, apud Plin. & Col. lib. 11. c. 3. Spongia, corporis tegumentum, Liv. lib. 9. b. Vrb. Spongia humera apud Celsum lib. 4. cap. 2. est quæ capaci cavitatē suā plus humoris combibit, qualis spongia fœmina μανὸς dicta, quæ rarior, majoribus fistulis, ac mollior, quàm tragos, i. spongia mas, spiffior quidem tenuiore fistula, & durior & asperior. Vide Plin. lib. 31. c. ult. & lib. 9. c. 45. Spongia delere scripta. Sueton. in Calig. cap. 20. Hinc ipse Augustus apud Suet. in Aug. c. 85. quærentibus amicis quidnam Ajax ageret, respondet Ajacem suum in spongiam incubuisse. Hic per *Ajacem* intelligenda Tragedia est quæ Augustus exorsus, spongia deleverat, non succedente stilo.

Spongiola, x. diminutivum à spongia, quo nomine etiam significatur quiddam squamatim compactum è cynorrhodi ramis, parvæ spongiæ modo dependens. ἀσπίδιος Plin. lib. 2. c. 2. Alias apud auctores cynorrhodi una medicina erat, spongiolæ quæ in mediis spinis ejus nascitur, cinere cum melle alopecias capitis expleri. Spongiolæ radiculæ asparagorum inter se implicatæ. Col. lib. 11. c. 3. Sulci autem inter se pedali mensura distantes sunt non amplius dodrantalis altitudinis, in quam ita spongiolæ deprimuntur ut facile superimposita terra germinent.

Spongiolus, adjectivum, quod similitudinem spongiæ habet. ἀσπίδιος. GAL. *spongioux.* ITAL. *Spongiolo.* GERM. *Schwammig* / sicut vnd l'chere chig wie ein schwaam. HISP. *Esponjoso*, d' cosa à manera de esponja. ANGL. *That is lyk à sponge.* Plin. lib. 11. c. 37. Idcirco pulmo spongiolus.

Spongiare, significat spongiâ extergere, quo frequenter Apicius utitur, ἀσπίδιος.

Spongiatores, qui spongiæ captant ἀσπίδιος, ea forma dicti quæ purpuratores appellantur, qui purpuras piscantur. Vide Cælium Rhodig. lib. 8. c. 11.

Spongitēs, ἀσπίδιος. Gemma est à spongiæ similitudine dicta. Plin. lib. 37. cap. 10.

Spongia, Sponialis, Sponisio, Sponso, Sponsus, vide Spondeo.

Spons, sponsis, & **Spons**, idem valens quod adverbium, ultrò, hoc est, propria voluntate. ἀσπίδιος. GAL. *De bon grés, sans contrainte, volontairement.* ITAL. *Da sua posta, di volonta.* GER. *Freywillig* / von im selbs. HISP. *Voluntariamente.* ANG. *willingly, with à good will.* Cicero. *Agric.* Gaudeo id te mihi suadere, quod ego mea sponte pridie feceram. Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Sponte sua carmen numeros veniebat ad aptos.

Virg. 4. Eclog.

Sponte sua sandix pascentes vestiet agnos.

Suet. in *Cæs.* 81. Sponte paruerunt fores. Cæli. lib. 1. de bell. civ. sua sponte provinciam vacuum occupaverat (id est, in iussu Senatus vel populi) Spongia (id est, sine cujusquam auxilio.) Livius lib. 1. bell. Pun. Nunciatum bovem in tertiam contignationem sua sponte scandisse. Sunt qui putent, sponte, adverbium esse, quod certè verum esse non potest, tum quod admittat fecum adjectivum, quemadmodum alia nomina substantiva: ut mea. tua. vel sua sponte: tum quod non raro legatur eius genitivus sponsis. Celsus lib. 1. c. 1. Sanus qui & bene valet, & suæ sponsis est, nullis obligare se legibus debet. Var. lib. 2. de re rust. Sponsis suæ statuerat finem.

Calepini Pars I I.

Spontaneus, a, um, quod sponte fit. *Papias.* Spontaneus, voluntarius. Gloss. Cyrill. ἀσπίδιος spontanea, naturalis. Latine loquentes dicunt, sponte faciens, seu suspiciens, sponte factus, seu susceptus. Nam & active & passive accipitur: ut & Græcis ἐκείνου, cui opponitur ἀσπίδιος, invite factum, aut susceptum. Sic in Ethicis dicitur *Personæ spontanea*, quæ consultò vel inconsultò facit, cui opponitur non voluntaria, seu invita, agens per imprudentiam vel vim. *Factum spontaneum*, quod consultò, vel inconsultò fit; si per imprudentiam, imprudens; si per vim, violentum.

Spontalis, Spontaneus, ultroneus. ἀσπίδιος, ἀσπίδιος. GAL. *Volontaire.* ITAL. *Volontario*, *spontaneo.* GERM. *Freywillig* / Das auß eignem trib ist. HISP. *Cosa de su propria voluntad*, *voluntarioso.* ANG. *willing* & Apul. lib. 4. Quumque nulli nostrum spontale parricidium suadens persuadere posset, gladium per medium pectus ictu fortissimo transfadigit.

Sporades ἀσπίδιος, insulæ quædam circa Creram in mari Carpathio, sicut Strabo lib. 10. scribit, dictæ quòd in mari sparæ sint, non in orbem coarctatæ, quemadmodum & Cyclades. Sunt autem harum nomina, Helene, Phocusa, Phæcacia, Scinusa, Pholegandros, Thera, Anaphe, Astypalæa, Lagusa, & Ios: in qua Homerus fertur esse sepultus.

SPORTA, x, aut, à sporto herba, quæ frequens apud Hispanos nascitur; aut ab Asportando: erat valis genus ex vimine, juncis, aut sparto; aut simili leviori materia. ἄσπίδιος sal ἄσπίδιος *salsillab.* ἀσπίδιος. GAL. *Un panier ou une corbeille.* ITAL. *Sporta.* GERM. Ein gestochner torb. HISP. *La espuerta.* ANG. *A baskette or maunde.* Salustius lib. 2. *Histor.* E muris canes sportis dimittebant. Colum. lib. 8. cap. 7. Locus ad hanc rem desideratur calidus maximè & minimi luminis, in quo singulæ caveis includantur angustioribus, vel sportis inclusa pendant aves.

SPORTULA, x, dimin. ἀσπίδιος. GAL. *Petit panier, corbillon.* ITAL. *Sportella.* GERM. Ein gestochten torblin. HISP. *Pequeña espuerta.* ANG. *A little baskette or maund.* Plaut. in *Cure.* f. 3. a. 2. Qui incedunt suffatcinati cum libris, cum sportulis. Idem *Menach.* sc. 3. alias 4. a. 1. Sportulam cape, atque argentum: ecce numos tres habes. C. habeo. i. abi, atque opsonium affer. Publicæ cœnæ ad sportulas redactæ. Suet. in *Neron.* cap. 16. Sportula; metaphor. de anniversario munere gladiatorio; vide apud eundem in *Claud.* c. 11. & Quint. Ad librarios suos ita respiciunt ut sportulam dictare videantur. Et quoniam in sportulis pecunia, quandoque etiam cibus in quotidianum usum deferri solebat, factum est, ut sportula pro iis cibus, & pro ea pecunia acciperetur quæ à magnatibus iis quotidie dabatur, qui ipsos officij gratiâ essent comitati, aut domi salutavissent togati, ἄσπίδιος ἀσπίδιος ἀσπίδιος ἀσπίδιος. Iuvenal. *Satyr.* 1.

nunc sportula primo

Limine parva sedet turba rapienda togata.

Idem *Satyr.* 3.

Nonne vides quanto celebretur sportula fumo?

SPORTELLA, aliud diminutivum; genus quoddam belliariorum significans. ἀσπίδιος. Cicero. ad *Papyrium Patum*, *Dediscendæ sunt tibi sportellæ & arriologani tui.*

Sportellarius, qui sportellam portat. GL. Philox.

Sporus, Spado fuit à Nerone in deliciis habitus, quem etiam in mulierem conatus est transformare, eundemque dote inter auspices consignatam palam uxorem duxit. Post Neronis autem necem iustus à Vitellio ut in habitu constupratæ puellæ se in theatro sisteret: non ferens autem tantam ignominiam sporus, manus sibi intulit.

Spudastes, x, ἀσπίδιος. Fautor, studiosus. Hieron. lib. de *script. Ecclesiast.* ubi de divo Luca agit. Sed & Tertullianus vicinus eorum temporum, refert presbyterum quendam in Asia ἀσπίδιος, id est, amatorem Pauli, convictum apud Ioannem, quòd autor esset libri, & confessum se hoc Pauli amore fecisse, loco excidisse.

SPUMÆ, x, Rara quædam fœx, quæ per ebullitionem, aut vehementem agitationem rebus liquidis supernat. ἀσπίδιος *ket séph* ἄσπίδιος *chelah.* ἀσπίδιος. GAL. *Escume.* ITAL. *Spuma*, schiuma. GERM. *Schaum.* HISP. *Esputa.* ANG. *Fome or frothe.* Virg. 1. *Æneid.*

Spumas salis are ruebant.

Ovid. 3. *Metam.*

Spumæque pestifero circumfluit albida victu.

Virg. 3. *Æneid.*

Ter scopuli clamorem inter cava saxa dedere,

Ter spumam elisam, & vorantia vidimus astra.

SPUMÆUS, a, um, Spumæ abundans, ἄσπίδιος. GAL. *D'escume, plein d'escume.* ITAL. *Che rende grand' spuma.* GERM. *Schaumig.* HISP. *Lleno de espuma.* ANG. *Fomie or full of fome.* Virg. 10. *Æneid.*

Spumea semifero sub pectore murmurat unda.

SPUMOSUS, a, um, idem. ἀσπίδιος. Plin. lib. 12. c. 7. Licyum aptissimum Medicinæ quod est spumosum. Virg. 6. *Æneid.*

Inter saxa virum spumosa immererat unda.

SPUMATUS, adjectivum, Spumæ asperfus. ἀσπίδιος. GAL. *Couvert ou plein d'escume.* ITAL. *Sbiumato, spumato.* GERM. *Mit schaum besprengt.* HISP. *Esputado.* ANG. *Fomie or smored with fome.* Cic. 1. de *Divin.*

Saxaque canta salis niveo spumata liquore,

Tristificat certans neptuno reddere voces.

SPUMIFER, a, um, Spumosus. ἀσπίδιος. GAL. *Qui porte escume, escumant.* ITAL. *Che fa la spuma.* GERM. *Das vil schaum tregt.* HISP. *Cosa que riens.* d' trabe espuma. ANG. *Fomie or frochie.* ut, *Fluctus spumiferi.* Stat. lib. 1. *Achil.*

Illi spumifero glomerant à pectore fluctus.

Ovid. 3. *Amor.*

Spumifer arva rigas.

SPUMIGER, a, um, ejusdem significationis cum superiore: ut, *Fons spumiger.* Ovid. lib. 21. *Metam.*

Spumigeroque tuum fons qua plurimus exis,

Subde caput.

Luct. lib. 5.

Ejectique domo fugiebant saxa cæta

vestis, fœdior corporis habitus pallore ac macie perempti. Cicero ad Terentium. Nam mihi ante oculos dies noctesque versatur squalor vestis, & morror, &c. Virg. 6. Æneid.

Portitor has horrendas aquas, & flumina servat
Terribilis squalore Charon, cui plurima mente
Canities inculta jacet.

SQUALUS, a, um, squalidus Ennius apud Nonium: vestem squalam & sordidam. Est etiam Squālus, i. piscis marinus, ex genere cartilagineosorum, qui parit circa æquinoctium vernum, teste Plin. lib. 9. c. 51. Var. 3. de re rust. cap. 3. Et in ea duntaxat squalos ac mugiles pisces. Giva, vide Squatina.

SQUAMA, arum, quibus corium piscis aut serpentis tegitur. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. Ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. Escaille. ITAL. Scaglia. GER. Ein schup. HISP. Escamas. ANGL. Scailes. Plin. lib. 9. cap. 10. Aquatiliu tegmenta plura sunt: alia corio & pilis teguntur, ut vituli: alia squamis, ut pisces. Virg. 11. Æneid.

Saucius ac serpens sinuosa volumina versat,
Arctis que horret squamis, & sibilat ore.

Hinc Desquamo, mas, de quo suo loco. Ab harum similitudine loricarum quoque catenulæ, squamæ dicuntur. Virg. 4. Æneid. quem pellis abentis

In plumam squamis auro conferta tegebat.

Est & squama æris, de qua Plin. lib. 34. c. 11. Et scoria æris simili modo lavatur, minor effectu quam æs ipsum. Sed & æris flos Medicinæ utilis est: fit ære fuso, & in alias fornaces translato, ibi statu crebriore excutuntur velut milij squamæ, quas vocant florem.

SQUAMÆUS, a, um, adject. Plenum squamis. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. Plein d'escailles. ITAL. Scaglioso. GER. Schuppechtig/voll schuppen. HISP. Llento de escamas. ANG. Scailie or full of scailles. Virg. 2. Georg.

Nec rapit immensos orbes per humum: neque tanto
Squameus in spiram tractu se colligit anguis.

SQUAMOSUS, idem. Plin. lib. 9. c. 16. Vagantur gregatim ferè cujusque generis squamosi. Virg. 4. Georg.

Squamosusque draco, & sulva cervice leana.

Plaut. Men. sc. 5. a. 5. Soleamne esse aves squamosas pisces pennatos.

SQUAMIGER, a, um, quod habet squamas. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. Qui a escailles. ITAL. Che ha scaglia. GER. Das schuppen hatt. HISP. Que tiene escamas. ANGL. Tha hath scailles. Lucr. lib. 1.

— terra possit oriri
Squamigerum genus.

id est, pisces. Plin. lib. 11. c. 37. Simili modo squamigeris atque serpentibus.

SQUAMATIM, adverbium, Ad similitudinem squamarum. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. En fason d'escailles. ITAL. A foggia di scaglia. GER. Wie die schuppen. HISP. A manera de escamas. ANG. Lik scailles. Plin. lib. 16. c. 10. Nucamenta squamatim compacta dependent, id est, velut squamæ compacta, & colligata.

SQUARA, idem quod scara, durities, & veluti crusta qua obducuntur vulnera, aut ulcera, scribitur & squarra.

SQUARROSUS, a squamarum similitudine dicitur, cujus cutis exurgit ob assiduam illuviem. Lucil. apud Festum.

Varonum ac rupicum squarrosa incondita rostra.

SQUARINÆ, è planorum piscium genere, quo propter squalorem, hoc est, asperitatem cutis, ligna & eborâ poliuntur. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. Ange, ou esquaque, ou escaye, ou esquadre. ITAL. Squadra, squaia. GER. Ein vns befanter fisch bey vns / der so ein rauche haut hat / das man mit deren holz/helffenbein / &c. aufreibet / oder aufspalieret. HISP. La lexa pescad. ANGL. A scate. Plin. lib. 9. cap. 12. Aspera cute, ut Squatina, qua lignum & eborâ poliuntur.

SQUATRAJA, Gazæ, qui ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν Aristoteli: mollius Squataraja, piscis quato & rajæ similis.

SQUILLA, a, Varroni: reliquis scilla, ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. Dioscor. GAL. Oignon marin, ou squille. ITAL. Squilla. GER. Meerzwibel oder meuschwibel. HISP. Cebolla albarana. ANG. A shrimpe. Bulbus nobilissimus, cepæ modo multipliciter tunicatus: qui etiam hodie in officinis parum sanæ mentis esse viderentur, jubebantur squillas vellere. Hac enim herba malum hoc expiatur antiquitus. Theocrit. in Bucolicis.

I, squillas ab avis quam primùm velle sepulchro.

Innuat, illum quod in certamine canendi superatus sit, adeo itacundè ferre, ut periculum sit, ne verratur in insaniam. Est præterea squilla parvus piscis, qui cum pinna pisce comparandi cibi init societatem. Vide Martial. epigramm. 83. lib. 13. Cicero. de natur. deorum. Pinna verò (sic enim Græcè dicitur,) duabus grandibus parula conchis, cum parva squilla quasi societatem coit comparandi cibi. Alio nomine pinnotherem, sive pinnophylacem appellant. Plin. lib. 9. c. 42. Concharum generis & pinna est. Nascitur in limosis iubrecta semper, nec unquam sine comite, quam pinnotherem vocant: alij pinnophylacem, id est, squillam parvam, alibi cancer dapis affectator. Juvenal. Satyr. 5.

Aspice quàm longo distendat pectore lancem.
Qua fertur domino squilla.

Sunt autem squillæ,

Majores { urfa.
 { crange.

Minores, gibbæ (κυφαι) omnes. Squillæ à canceris differunt, quod caudam non habent: crustaceis, quod forcipe carcant, quoniam plures habet pedes puto Squillam, dici, quod caput habeat magnum & velut bulbosum, sicut scilla bulbosam radicem.

S T

Styx est silentium indicentis. Terent. in Phorm. Quid? non is obsecro es, quem semper te esse dicisti? c. s. quid has metuis fores? c. Conclufam hic habeo uxorem saxam. Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. St; Tace, tace, &c. Idem in Pseud. sc. 2. a. 2. Pomponius Atellanarius, Pater, at st, negato esse hic me: operibo caput, & vetus poeta

sanctus Seravio
Calepini Pars I I,

Ipsi, & Harpocrates, digito qui significat st.
Vide Varronem 4. de LL. Hic vocatur & Sigaleon. Aufonius, Aut tua Sigaleon Ægyptius oscula signet,

Ovid. in Metam. ita describit:

Quique premis vocem, digitoque silentia suadet.

STABIÆ, arum, Campaniæ oppidum, bello sociali à Sylla deletum, Cn. Pompeio, & L. Carbone coss. Autor Plin. lib. 3. cap. 7.

STABIANUS, a, um, ut Ager Stabianus. Plin. lib. 32. cap. 1. In Stabiano Campaniæ ad promontorium Herculis Melanuri, in mari panem abjectum rapiunt, iidemque ad nullum cibum, in quo hamus sit, accedunt.

STABILIMEN, Stabilio, Stabilis, Stabilitas, vide S. o.

STABILULUM, i, à Stando, locus dicitur in quem longo itinere fessi succedere solent, quod & diversorium, & hospitium dicitur. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. Estable, ITAL. Stalla. GER. Ein herberg/vnderschleiff. Item, ein stall. HISP. Establo. ANG. A stall, stable or other place for cattle. Unde & prostibula meretrices dictæ, quod quæstus copiosioris gratiæ, concurrentibus illuc advenis, mansiones ante stabula habuere. Plaut. in Aul. sc. 4. a. 1. Neutrobi habeam stabulum stabile. Idem sc. 3. a. 2. quam mox Iunix (ita appellat meretriculam) se recipiat è pabulo ad stabulum. Stabula quoque dicuntur loca generaliter omnia, in quibus armenta, gregesque consistunt, veluti quædam stationes animalium. Nam ubi equi tenentur, specialiter equile: ubi oves, ovile: ubi sues, haram dixere: bovine quoque à bobus: caprile, à capris nomen traxerunt. Varro l. 3. c. 5. circum piscinam excavata anatum stabula. Virg. 8. Æneid.

Quatuor à stabulis præstanti corpore tauros Averrit.

Stabulum etiam sumitur pro quacunque statione, seu habitatione, & loco, ubi quis stare consuevit. Idem 7. Æneid.

Ardua tecta petit stabuli, & de culmine summo
Pastorale canit signum.

Stabulum confidentiæ, flagitij, nequitia. Plaut. in Mostell. sc. 1. a. 2. Nusquam stabulum est confidentiæ. Idem Tru. u. Tunc ais impudentem me esse, ipsa quæ sis stabulum flagitij. Idem in Casin. Stabulum nequitia. Sic ab invidis & malevolis Iulius Cæsar dictus est Stabulum Regis Nicomedis. Suet. in Cæs. c. 49.

STABILULO, as, in stabulum recipio, in stabulo guberno, ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. Establer, mettre à l'estable. ITAL. Allogiare, mettere nella stalla. GER. In stall thun/im stall halten. HISP. Tener meson è establo, recibir algo en el establo. ANG. To put in a stable. Varro lib. 1. de re rust. Si prata sint, & in fundo neque pecus dominus habet, danda opera, ut pabulo vendito, alienum pecus in suo fundo pascat & stabulet. Stat. lib. 1. Theb.

Gerique pecus stabulare sub Henno.

Absolurè usurpavit Virgilius 6. Æneid.

Centaurs in foribus stabulant, scyllaque bifformes.

Vides hic esse etiam verbum neutrum, quale est Svo, sedeo, jaceo.

STABILULOR, aris, verbum deponens, In stabulum recipior, in stabulo sum: vel passivum à stabulo. Colum. lib. 7. Si idoneis temporibus ad præsepia, ad aquam, ad exercitationem pecus duxerimus, curæ quo fuerit ut stabulentur sicco in loco, in humore madescant unguilæ. Ovid. 13. Metam.

Hoc pecus omne meum, multa stabulantur in antris.

Varro cap. 3. lib. 2. de re rust. Stabulatur pecus melius ad hybernos exortus si spectat, quod est aliosum: & lib. 3. c. 3. ut tecta majora habeant villæ, in quibus stabulentur turdi & pavones. Martial. lib. 6. epig. 75.

Ipsæ licet videas carvæ stabulantur in una.

Stabulans, antis, Gell. c. 3. lib. 6. Stabulantur in iis locis serpentem.

STABILATIO, nis, Mansio in stabulo, ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. Establement, etablage, demeure en l'estable. ITAL. Stallaggio. GER. Stalhaltung/wohning im stall. HISP. Aposentamiento en establo. ANG. A staying in a stable or stall. Colum. lib. 7. Calore boves sub diu, frigoribus intra tectum manere oportet: itaque stabulatio eorum præparanda est. Gell. c. 5. lib. 16. Ab illa: ergo grandis loci constitutione, & quasi quadam stabulatione vestibula appellata sunt.

STABILARIUS, ij, Caupo viatores pretio recipiens. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. GAL. Hostellier, qui loge, valet d'estable. ITAL. Stallaro, alloggiatore, hoste taverniero. GER. Ein wirt. Item, ein stallnecht. HISP. Establerizo, mesonero è ventero. ANGL. An hostler. Ulpian. Caupones & stabularios eos æquè accipiemus, qui cauponam & stabulum exercent. Stabularius item dicitur, qui stabuli, hoc est, loci ubi animalia stant, curam gerit. Colum. lib. 7. Hic enim recognosci grex poterit, numerusque constare, si velut ex militari disciplina intra stabularij castra manserunt. Var. 2. de re rust. c. 10. In quibus stabularij solent equas abigere. Stabulariæ mulieres, inquit August. lib. 8. de civit. Dei, dicuntur, quæ exercent stabulum, & viatores mercede pascunt. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν.

STACHYS, stachyos ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν Frutex est marrubio similis, sed longior, folia ferens numerosa, hirsuta, rara, prædura, cana, odoris jucundi, & complures virgas ab radice exeuntes, marrubio candidiores. Nascitur in montanis & asperis. Dicta stachys, quasi spicata, ob caulem quem ex se mittit floribus & semine spicatum. Nam ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν Græci spicam vocant. In officinis quibusdam dicitur pituitaria, quod ejus semen mansum pituitam ex capite in os deducat: potè illitum ex oleo caput puerorum pediculos enecat, unde à quibusdam appellatur herba pedicularis. Plin. lib. 28. c. 15. Ea quoque quæ stachys vocatur, potè similitudinem habet, longioribus foliis, pluribusque & odoris jucundi, colorisque in luteum inclinati, pellit menstrua.

STACTE, stactes, form. gen. ἰσχυρὸν ἡσθητικῶν. teste Theophrasto & Dioscoride, vocatur pinguetudo recentis myrrhæ, cum exigua aqua rufæ, & origano expressæ: à distillando dicta, quod Græci σάκτων dicunt: quia è stillatitia duntaxat myrrha fiat. Lucret. lib. 2.

Sicut amaracini blandum stactæ quo liquorum.

Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. Tu mihi stacte, tu mihi cinnamomum, tu rosa. Pro eodem dicitur etiam Stacta. Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Vide, Ubi

Vbi unguenta? *PH.* Quid opus est? cum stacta accubo. (id est, cum aqua grata & amica, ac unguentum suave est, cui nomen stactæ est inditum.)

Stactæus, a, um, adjectivum: ut, Myrrha stactea, id est, stillatitia, è qua stacte exprimitur, quam Theophrastus factitiæ opponit. *Plin. lib. 12. c. 16.* Genera myrrhæ complura, Troglodytica, sylvestrium prima, Erythraea sequens, & Minæa in qua Stactea Attramaticia est, &c.

Stadium, ij, Curriculum, locus in quo cursu, & luctatione exercemur. *Isidor.* *GAL.* Une stade, mesure de cent vingt & cinq pas, lieu ou carrière pour s'exercer à la course. *ITAL.* Stadio luogo ordinato dal pubblico per corrervi, spazio di cento ventidue passi. *GER.* Ein Rennplatz, das ist ein ort an dem man sich ihm rennen und laufen übt. Idem, Ein weite cxxxv. sechzig lang. *HISP.* Carrera de cavallos, è lugar donde corran espacio de cxxxv. passos, è de dcxxxv. pies. *ANG.* A place where running is exercised as of men as of horses. *§* Dictum stadium dicitur à στάσις, hoc est, à statione, quod Hercules, eo spatio uno spiritu confecto, constitisset. Nam clarissimum fuit curriculum stadij Olympici, quod Hercules suis pedibus metatus fertur. *Plutarcho* auctore in *Gracchis*. continetque octavam mille passuum partem, quod centum viginti quinque (inquit *Plin. lib. 2. cap. 23.*) nostros efficit passus, hoc est pedes sexcentos vigintiquinque. Quæ mensura octies sumpta, efficit mille passus. Dicimus autem, Curro stadium. in stadio, & per stadium. *Cicer. 2. Offic.* Qui stadium currit, eniti & contendere debet, quam maximè possit, ut vincat. Idem de *senect.* Olympiæ per stadium ingressus esse Milo dicitur: quum humeris bovem sustineret vivum. Stadium ad tempus. *Suet. in Cas. cap. 19.* Item, E medio stadio (id est, curriculo.)

Stadialis, e, stadij mensuram habens. *§* Stadiālis ager habebat passus cxxxv. id est, pedes dcxxxv. cujus mensura octies comparata milliarium facit, qui constat quinque millibus pedum ex libello variorum autorum de limitibus.

Stadiata porticus, *Vitruv. lib. 3. c. 11.* ubi tanquam in teclis stadiis athletæ exercebantur.

Stadiodromi, orum, στάδιοδρομοί, dicti sunt qui in stadio cursu certant, *Iul. Firm.* Si Mars respexit Leporem caelestem in horoscopo, faciet stadiodromos. *§* Stadiodromus etiam, locus, in quo ludi & cursus exercentur. *Plin. lib. 34. cap. 8.* Eundem vincit & Leontius, qui fecit stadiodromum astylon, qui Olympiæ ostenditur.

Stagira, στάγειρα, oppidum in finibus Macedoniæ, ad sinum Strymonicum, Aristotelis Peripatetici patria: qui inde Stagiritæ, *σταγίταις*, cognominatur.

Stagnum, i, à stando dicitur, aqua stans: vel à Græco, ut autor est *Festus*, *σταγνός*. *§* *βερεχάβ* *β* iam. *λίμνη* *GAL.* Estang. *ITAL.* Acqua morta, stagno. *GER.* Ein stillstehend wasser/ein see/oder weyer. *HISP.* Estanque, agua reposada. *ANG.* Aqua ponde or poole, à standing water. *§* *Plin. lib. 10. c. 55.* Postremo lamenta circa piscinæ stagna mergentibus se pullis natura ducit. *Virgil. 4. Georg.*

At liquidi fontes & stagna virentia musco Adsint.

§ Stagnum pro mari & Oceano ut. & apud Græcos λίμνη. Idem in *Æn.* Cùm pedes incessit medijs per maxima Neres Stagna viam scindens.

Idem i *Æneid.* stagnum pro parte maris profundissima posuit, quod ea minimè moveatur, semperque stet, id est, quiescat:

Emissamque hyemem sensit Neptunus, & imis Stagna refusa vadit.

Livius lib. 6. dec. 1. Levibus stagnis effusus Tyberis. *Quintil.* Stagnis lenibus similes Rhodij Oratores.

Stagno, as, Stagnum facio, proprièque de mari aut flumine dicitur, quum litora aut ripas prætergressum, aliquo in loco stagnum efficit. *§* *λιμωάζω*. *GAL.* Faire estang, devenir eau du lac ou d'estang, & ne retourner en la mer comme les eaux qui desbordent. *ITAL.* Tenere, stagnare l'acqua serrata intorno. *GERM.* Aufschwollen/zu einem see machen *HISP.* Hazer se estanque, y no volver el rio en la mar. *ANGL.* To stand as water and not to flow. *§* *Vitg. lib. 4. Georg.*

Nam quæ Pellai Gens fortunata Canopi Accolis, effuso stagnantem flumine Nilum.

§ Aliquando activè accipitur pro inundare. *Tacit. lib. 1.* Tiberis plana urbis stagnaverat, id est, plana loca inundaverat. Stagnare item agri dicuntur, qui non absorbent, sed continent aquam. Idem, Agris humidis atque stagnantibus. *§* Aliquando, Metalla secernere. Metallorum separationem vulgò dictam stagnationem intellige. *Isidor.* Stagni etymologia *σταγνάζω*, id est separans & secernens: mixta enim & adulterata per ignem metalla dissociat. Hujus compositum est Restagno, quod est exundo: ut apud *Tacit. lib. 9.* Idem tradit in Paphlagonia effodi pisces gratissimos cibus terrenos, altis scrobibus, in his locis, ubi nullæ restagnant aquæ.

Stagnantiôr, comparativus. *Claud. de Nilo,*

Effluit Ægea stagnantiôr.

Stagnātūs, adjectivum, *λιμνωδής*. Aqua stagnante humidus. *Colum. lib. 10.*

Nam neque sicca placet, nec quæ stagnata palude, Perperitur querula semper convivia rana.

Stagnum, Stagno, V. E. Reipublicæ ac provinciæ Ragusinæ, in Dalmatia.

Stalagmia, *σταλαγμία*, q. stillatitius, à *σταλαγμός* stilla. In aures da mihi, stalagmia.

Stalagmion, genus inaurium, simile guttæ. *Fest. ex Cæcilio.*

Stalagmūs, *σταλαγμός*, purissimum genus calcanthi, ita dictum quod è guttis, sive stiris fieret, hyberno tempore in scrobes effoscos decidentibus. Nam *σταλαζω* Græci dicunt stillare. *Vide Plin. lib. 34. cap. 13.* *§* Stalagmium item, sive, ut loquitur *Plaut.* stalagmium, antiqui appellaverunt genus inauris, guttæ figuram imitantis quam *σταλαγμός* vocant Græci. *Cæcilius apud Nonium*, Ex auto ejus stalagmium domi habeo. Quo in loco Perottus, & Perottum sequutus *Caulepinus* corruptè legunt *Stalagmium*. *Plaut. Men. scen. 3. act. 3.* In aures da faciendas mihi pondo duum nummum, stalagmia, id est, In aures quæ stalagmia vulgò dicuntur. Inauris enim generis,

Stalagmium speciei vicem obtinet.

STAMEN, nis, *στάμιν*. Dicitur ipsum filum quod è colu ducitur, non cannabis, aut lana sive linum unde fila ducuntur: quemadmodum ineptè hic antea scriptum erat. *§* *GAL.* La filace que l'on met à la quenouille pour filer. *GERM.* Ein Funckel / es sey wolle / statshans / &c. *ANGL.* Cloth in the loome or frame, a thread. *§* *Plin. lib. 8. c. 48.* Inde factum ut nubentes virgines comitarentur colus compta, & fufus cum stamine. *Ovid. 1. de Arte,*

Rejce succinctos operoso stamine fufos.

§ Stamina (inquit *Sipontinus*) etiam dicuntur fila recta in opere textorio, & stabilia per pectinem transmissa, quibus alia, quæ subtegmina vocant, intertextuntur. *§* *ἄργυ* *ἑρέβ.* *GAL.* La trame. *§* *Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.*

Hic quoque cognosco natalis stamina nostri, Stamina de nigro vellere facta mihi.

Idem 6. *Metam.*

Tela iugo juncta est: stamen secernit arundo, Inferitur medium radiis subtegmen acuis.

§ Dicuntur præterea stamina in ligno vel herbis quædam quasi filamenta. *Plin. lib. 21. cap. 5.* Ita odor, colorque duplex: alius calycis, alius staminis, differentia angusta.

Staminarius, qui net. *Gl. Phil.*

Staminēus, a, um, ex stamine factus; & generaliter ad stamen pertinens. *§* *σταμίνος*. *GAL.* De tramo: fait de petits filaments. *ITAL.* Di stame. *GERM.* Auf dem vil streimen / oder sâden gehn wie auf einer funckel. *HISP.* Cosa de estano. *ANGL.* That hath in it as it were threads. *§* ut, Vena staminea. *Plin. lib. 16. cap. 43.* Stamineam hæc usu probant venam, & vocant fertileam, argumento similitudinis, quoniam lacrymosè crispâ, *Prop. lib. 3. Eleg. 3.*

Staminea rhombi ducitur ille rota.

Stamio: partus. *leg. Statio portus.* *Cerd.*

STANNUM, i, metalli genus, quod in fodinis invenitur cum argento, & in fornace primum liquefcit. *§* *ἴσταν* *ἀνάχ.* *σταμίνος*. *GAL.* Estain. *ITAL.* Stagno. *GERM.* Zinn. *HISP.* Estain. *ANGL.* Pewter or tinne. *§* *Plin.* multis in locis plumbum album vocat, ad differentiam plumbi nigri, quod velut argenti stannique quoddam purgamentum in fornace remanet. Verba ejus sunt hæc, ex *lib. 34. cap. 16.* Plumbi nigri origo duplex. Aut enim sua provenit vena, nec quicquam aliud ex se parit, aut cum argento nascitur, mistisque venis confatur. Ejus qui primus fuit in fornacibus liquof, stannum appellatur; qui secundus, argentum: quod remansit in fornacibus, galena: quæ portio est tertia addita venæ. Hæc rursus confata dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus: *ibid. cap. 17.* Stannum illitum æneis vasis, saporem gratiorem facit, & compefcit æniginis virus: mirumque, pondus non auget.

Stannēus, a, um, factum ex stanno. *§* *σταμίνος*. *GAL.* D'estain. *ITAL.* Di stagno. *GER.* Zinnin / auf zinn gemacht. *HISP.* Cosa de estaino pelitre. *ANG.* Of pewter or tinne. *§* *Plin. lib. 29. cap. 2.* Tum in stanna pyxide conditur.

Stanno, as, obduco stanno: quod & stagno scribunt.

Stapes, fulcrum pedum equitantium; subex ephippiarius. *Hadr. Lanius in Nomencl.* *GAL.* Estrieu.

Stapia in vetustis inscriptionibus, & apud *D. Hieronymum*, subex pedaneus *Budæo*, stapes *Grapaldo*.

Staphylē, *σταφυλή*, vitis alba, quam alij Ampeloleucen vocant, alij Melothron. *Plaut. Aul. sc. 4. a. 1.* Heus Staphyla te voco.

Staphylūs, *στάφυλος*, *Sitheni* filius, primus aquam vino miscere docuit. *Plin. lib. 7. cap. 56.*

Staphys, ydis, form. gen. *§* *σταφύς*. *GAL.* L'herbe aux poulix. *ITAL.* Staphysaria, semenza de frati. *GER.* Leustraut. *HISP.* Fabara. *ANGL.* Stavis agre. *§* quæ etiam staphys agria, & Latinis pituitaria, & pedicularis, dicitur: Vitis est cauliculis nigris, rectis, foliis labruscæ, folliculos veriùs quàm acinos ferens, virides, similes ciceri. *Vide Plin. lib. 23. cap. 1.*

Staphylinūs, *σταφυλίνος*. *GAL.* Pastenade, panets. *ITAL.* Pastinaca. *GERM.* Pasteney. *Morenwontz.* *HISP.* canahoria. *ANG.* A par snep in carret. *§* Quam pastinacam vocant Latini, duorum generum est: hotentis, quem *σταφυλίνος κρησίδος* nominat *Dioscorides*: & agrestis, quem idem *σταφυλίνος ἀγρίος* appellat: Romani etiam pastinacam erraticam. Hæc folia habet gingidij, sed latiora, & subamarâ, caulem rectum, scabrum, umbellam similem anethi, in qua flores insunt candidi, & in medio purpureum quiddam fermè croceum, radicem digiti crassitudine, & dodrantalem, odoratam, quæ cocta manditur. Galli peculiari nomine pastinacam appellant. Staphylinorum autem nomine, si nihil addatur, sativos potiùs intelligimus, quos iidem *σάροτας* sua lingua nominant. *Sic Colum. lib. 10.*

Læsetur, mollèmq; sinum staphylinus inumbret.

Loquitur enim de iis quæ in hortis feruntur. Idem *lib. 11. c. 4.* Tunc agrestis pastinaca, & ejusdem nominis edomita, quam Græci staphylinum vocant.

Staphylödendrōs, *σταφυλόδενδρον*, Arbor trans Alpes simillima aceri, alba materia, siliquas ferens, & in eis nucleos nucis avell. *Quidam* eandem existimant cum Theophrasti colicia. *Vide Plin. lib. 16. cap. 16.*

Starcaterus, Rex Danorum, qui quum Lenum quendam per nefas occidisset, penitentiâ ductus: eus filio Hathero se præbuit occidendum. *Saxo lib. 8.*

Stasæas, *στασάειος*, Neapolitanus Philosophus Platonicus, ut scribit *Cicero de finib. bon. & mal.*

Stasis, *στάσις*, urbs est Persidis, edita in petra sira, quam tenuit Antiochus Seleuci filius. Gentile Stasites, *στασιτης*. *teph.*

Stātānūs, Deus puerilitatis præses credebat antiquis, in cuius tutela pueri esse putabantur, quum primum stare atque incedere inciperent, ut ex *Varrone de liberis educandis*, docet *Nonius*.

Stātānūs, vide *Sto.*

GAL. L'art de tailler images. ITAL. Arte d'intagliare imagini. GERM. Das zu den bilder machen / oder bildschmuckerey gehdrt. HISP. Arte de hazer estatuas. ANGL. Perteaning to the making of images. Plin. lib. 4. cap. 4. Fuisse autem statuariam artem familiarem Italiae, indicat Hercules ab Evandro sacratu.

Statues, servi ante pattonum stantes, ut eis praesto sint. Tum. Statuira, a, corporis magnitudo. ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Statuira, grandeur de corps. ITAL. Statuira, grandezza o picciolezza. GERM. Die Leibs maß / die größe und lenge des leibs. HISP. Estatura y corpulencia, y altura de hombre. ANGL. The stature and greatnesse of the boodie. Suet. Statuira fuit eminenti, corpore pallido. Idem in Cas. cap. 45. Cicer. 1. Philipp. Velim mihi dicas, nisi molestum est, L. Tursecius qua facie fuerit, qua statuira. Statuira de vitibus. Col. lib. 5. cap. 5. Producat in tantam statuira quantum permittit agricola. Plaut. Amph. Sura, pes, statuira, tonsus. Idem Asin. sc. 3. a. 2. Truculentis oculis, comoda statuira. Senec. epist. 72. Virtus unius est statuira, nec major nec minor. Statuira quadrata esse quis dicitur, qui

Statumen, Pedamentum, ridica, vel palus, quo vitis fulcitur. ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Pieu ou eschalas, pisseaux de vigne. ITAL. Giacccio. GERM. Ein rüststuck / pfal / stün. HISP. El altura o estado de arbol. ANGL. A prope, poste or shere to hold up any thing. Colum. lib. 4. cap. 30. Quum mensem trigesimum excesserit posita vinea, id est, tertio autumno, vehementioribus statuminibus statim impendenda est. Ibidem cap. 33. Spatia huiusce sationis capita castaneorum recipiunt MM. DCCCLXXX. cujus summae ex facili jugera singula praebunt statuminum duodena millia. Non tamen de solis vitium pedamentis statumina dicuntur, verumetiam de quibusvis fulcimentis: GAL. Estampe: unde etiam Colum. lib. 6. cap. 18. in descriptione machinae cujusdam, qua iumenta clauduntur, statumina accipit pro stipitibus erectis, quibus lignum quoddam transversum, quod jugum vocat, superincumbit. Primus (inquit) duobus statuminibus imponitur firmum jugum, ad quod iumenta capistrantur. Caes. lib. 1. de bell. Civ. Carinae ac statumina navium.

Statumino, Fulcio, firmo, & quasi statuminibus quibusdam sustineo. ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Eschalasser, environner ou clorre de pieux. ITAL. Aggiacciarsi le viti. GERM. Stücken / understützen. HISP. Poner en estado el arbol. ANGL. To prope, to sett a poste, or shere to any thing. Plin. lib. 18. c. 6. In solutione terra sepibus firmari, ora utrinque lapidibus statuminari, & alio superintegi. Statuminare verbum est architecturae. Vitruvius lib. 7. Tunc insuper statuminetur non minore saxo, quam quod possit manum implere; statuminibus inductis ruderetur — insuper ex testa nucleus inducatur. Nam statuminatio fiebat lapidibus & cementis libralibus & mamalibus sine calce & arena. Reduratio vero statumini superinducebatur cum calce & arena, aut rudere novo, aut redivivo, id est, vetere edificio sumpto, non nuper effosso, quod constabat ex cemento ad differentiam nuclei, qui e testa confusa constabat; tertio loco inducebatur.

Status, a, um & status, us, vide Sto. Status dies, est qui iudicij causa est constitutus. Laurenberg. Statutus, id est procerus, magnae statuira. Plaut. Rudente Laurenb. Statyelli, statyellorum, populi Liguria, teste Plin. lib. 3. cap. 5. quorum oppidum Aquae Statyellae collocatur a Strabone in ea via quae a Genua Placentiam ducit. Stauropogium, σταυροπόγιον, crucis fixio. σταυρὸν πηξίς: item dicecesis Episcopi in qua ille crucis figendae jus habebat. Vide Gloss. Gracob. Meursij.

Stauropolis in Cariâ, M. sub P. Constantinopolitano. Stätitēs, στατίτης, gemma similitudinem sevi ostentans, quod Graeci σταίτην vocant, autor Plin. lib. ult. cap. 11. Stätomä, ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. Tumor est foris in corpore apparens, pinguem intus materiam continens sevo simillimam, unde & nomen accepit: nam σταύρωμα, sebum significat. Stēgā, ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Vne loge. ITAL. Luogo in nave coperto, una loggia. GERM. Ein bedeckt ort in einem schiff / schirmobehüßtin. HISP. Tejado. ANGL. A lodge, a litle cottage or house. Locus in navi contextus: δὸς τῆς σταύρωσης, quod est tergere. Plaut. in Bacchid. Fortē ut adsedi in stega. Hinc tristega πλῆθυστα dicitur pro triplici tabulato. Steganomium, mansionis pretium. Stelae, unico l, ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. Vox est tā Graecis quam Latinis usitator, quā significantur pilae cum inscriptione ad rei alicujus memoriam propagandam erectae. Plin. lib. 9. cap. 29 Stelae lapideae literis incognitis. Latini cippos vocant. His foedera & proscrip-torum nomina insculpebantur, quo facilius omnibus innotescerent, ut est videre in Panag. Isocratis, & plerisque in locis apud Demosthenem. Hodie stelae vocare possumus cruces lapideas, quae passim ad viam militarem erectae conspiciuntur cum inscriptione, ad rei alicujus memoriam propagandam.

Stelis, visci genus. Stella Atantius, Poeta Paravinus lepidissimus, familiā consulari ortus, Violantillam amavit, puellam Neapolitanam, quam tandem duxit uxorem, Haec in deliciis habuit columbam, avem dicatam Veneri, quam Stella flevit defunctam pulcherrimo carmine, opusque ipsum Columbam inscripsit. Martial. lib. 12. Laurigeros habitat facundus Stella penates. Stelliā, a, stando, quod stare stellae videantur. ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Estalle. ITAL. Stella. GERM. Ein stern. HISP. Estrella. ANGL. A starre. Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Usque ad stellam diurnam crastinam potabimus. Cicer. de divin. Ita nec terrae fremitus, nec caeli discessus, nec lapideus, aut sanguineus imber, nec trajectio stellae, nec faces visae terrebant Virg. 5. Aeneid. Postera quum primo stellas oriente fugarat Clara dies. Idem 4. Aeneid. ubi maximus Atlas Arem humero torquet stellis ardentibus aptum,

Differunt autem stellae a syderibus, quod illae singulae sint: sidera vero ex pluribus stellis composita, quae & signa caelestia vocamus: cujusmodi sunt Aries, Taurus, &c. Stella Crinita summis potestibus exitum portendit. Sueton. in Neron. cap. 36. De stellis cadentibus, disputatio apud Plutarch. in Lysand. Item Luminis stella. Vide Fabium c. 10. lib. 1. Stella diurna, i. Lucifer; ut Hesperum, noctiferum vocavit Catullus. Plaut. in Menach. Inde usque ad diurnam stellam crastinam perpotabimus. Septem stellae, i. Septentriones. Cicer. in Tuscul. Quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad septem stellas. Varro, Nostri eas septem stellas, boves & temonem, & prope eas axem. Est & stella piscis marinus, a stellae effigie nomen habens. Plin. lib. 9. cap. 60. Praeter haec claros sapientiā autores video mirari stellam in mari. Ea figura est parva admodum, caro intus, extrā duriore callo. Huic tamen igneum fervorem esse tradunt, ut omnia in mari contacta adurat, omnem cibum statim peragat. Stellis signare, proverbialiter significat signare notulis quibusdam & conjecturis rem alioqui difficilem pervestigatu. Eustath. in 5. Odyss. lib. admonet convenire in eos, qui longam ac desertam ingrediuntur viam. Sumptā metaphorā a navitis qui in nocturna navigatione viam, stellarum observatione conjectant. Postea deflexum est, ut stellas praenotare dicantur, qui quippiam velut animadvertendum insigniunt. (ui diversum significat, id est, veru praenotato quasi jugulare ac damnare.

Stellaris, adject. Macrobi. commentar. lib. 1. cap. 14. Heraclytus Physicus dixit animam scintillam stellaris essentiae esse. Stellatus, adjectivum, stellis plenus, proprium caeli epitheton, quum est clarum & serenum, quanquam ad alia etiam transfertur. Estolle, GAL. Estolle, plein d'estoilles. ITAL. Stellato, pieno di stelle. GERM. Gestirnet / voll stern. HISP. Estrellado, lleno de estrellas. ANGL. Starrie, or full of starres. Plin. lib. 20. cap. 67. Salamandra animal lacerti figura stellatum. Ovid. 1. Metam. Talia dicenti stellatus summovet Argus. Virg. 4. Aeneid. atque illi stellatus jaspide sulva Ensis erat.

Stellatus, pro inter sydera relatus, sidus factus, ut Graeci στελλοειδής. Cic. 5. Tusc. Nec stellatus Cepheus cum uxore, &c. Stellifer, a, um, quod stellas fert: proprium caeli epitheton. ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Qui porte estoilles, estoillé. ITAL. Stellifero, GERM. Stern tragend. HISP. Cosa que traher estrellas. ANGL. Starrie, or that traheth starres. Cic. in som. scip. Quam ob causam summus ille caeli stelliferi cursus: ejus conversio est concitator acuto & excitato movetur sono: gravissimo autem hic lunaris atque infimus.

Stelliger, a, um, ejusdem significationis cum superiori. ἀσπερόφορος. Stat. 11. Theb. radios declinat & horret. Stelligeri jubar omne poli. Idem 3. Sylv. Nondum stelligerum senior demissus in axem. Stello, as, Luceo, & quasi stellas imitor. ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Luire comme les estoilles. ITAL. Lucere, far a guisa di stelle. GERM. Scheinen wie ein stern. HISP. Luzir, hazer a manera de estrellas. ANGL. To twinkle and glister as a starre. Mart. lib. 2. Et numerosa linunt stellantem splenia frontem. Plin. lib. 37. Quoniam stellarum Hyadam & numero, & dispositione stellantur. Claud. lib. 2. Ducitur in thalamum virgo, stat pronuba iuxta Stellantes mox picta sinus. Stellans antis. Ovid. 5. Fast. Ora stellantia.

Stellio, nis, animal, non dissimile lacertae, multo tamen minus, tergum habens lucentibus quibusdam guttis depictum ad modum stellarum. ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Vne petite beste comme une lesarde. ITAL. & HISP. Tarantola. GERM. Ein gesäcttes heidchslin / schier wie ein molch doch Meiner. ANGL. A litle beast lyk a lisarde. Vescebat rore & araneis. Exiit quotannis cutem, exutamque devorat, invadens nimirum homini, comitialis morbi remedium. Vnde & stellionum nomen in maledictum abiit. Morsus ejus perraro interimit hominem, tamen semistupidum facit & variē afficit. Est & alius stellio ex phalangiorum genere, lentiginosus, acerbi stridoris, in cavernulis dehiscens per aetum terrae habitans. Olim Italiae incognitus, nunc in Apuleia frequens visitur, & similiter tarantula dicitur: scorpionibus ita contrarius, ut visus ab eis pavorem ipsis afferat & torporem. Plin. lib. 30. c. 18. stellionem transmarinum appellat: eundemque a Graecis ἀσκαλαώπιον vocari tradit: ab eo, opinor, quod circulatim progrediatur, ἀσκαλαῶν enim Graecis circulus est, & βῆμα, ἄσπις τῆς βῆμα, incedo.

Stellionatus crimen a Iuriconsultis dicitur, quando quis alterum callida quapiam impostura defraudat, ut si quis alij rem obligatam, dissimulata obligatione, per calliditatem alij vendiderit: aut si quis merces corruperit, aut imposturam fecerit, cujus nulla ordinaria poena est, sed extraordinariē plectitur, & ad praesidem spectat cognitio. Dicitur stellionatus a stellionis natura, quo nullum animal fraudulentius homini invidet, ut inquit Plin. lib. 30. cap. 10. Cutem enim quam quotannis ponit, protinus devorat, ut praecipiat homini praesentissimum comitialis morbi remedium. Inde est (inquit idem Plin.) quod stellionum nomen in maledictum est translatum.

Stellatura, a, Stellionatus, hoc est, fraus, deceptio, impostura. Lamprid. in Alexand. Annonas (inquit) militum diligenter inspexit: Tribunos qui per stellaturas militibus aliquid abstulissent, capitali poena affecit.

Stemma, tis, Latine corona. ἡ ἰσότης τοῦ σώματος. GAL. Couronne, guirlande. ITAL. Ghirlanda, mazzo di fiori. GERM. Ein kronen. HISP. Corona, guirnalda. ANGL. A crown. a verbo coronare. quod significat coronare. Iulius Firmicus lib. 2. Magnos viros faciet Mercurius, qui factis & gloriosis stemmatibus coronentur. Stemmata item dicebantur majorum imagines quae in atriis magnatum ad nobilitatis ostentationem solent collocari: quanquam nonnunquam

nonnunquam etiam pro ipsa stirpe five generis nobilitate accipiuntur. Martial.

Atria Pisonum stabant cum stemmate toto.

Juvenal. Satyr. 8.

Stemmata quid faciunt? quid prodest Pontice longo sanguine censei.

Sueton. in Neron. Quod in vetere gentium stemmate C. Cassij percussoris Caesaris imagines retinisset. Sueton. in Galba, cap. 2. Stemma in atrio proponere. Senec. Epist. 44. Stemma non inspicit Philosophia. Mox; omnibus licet. Quoniam vero mos erat apud antiquos, ut viri ob res bene gestas coronis donarentur, & eadem statuarum capitibus imponerentur, invaluit consuetudo, ut stemma aliquando pro facipore accipiatur. Martial. lib. 1.

Caesaris atque, lovi confert nunc stemma iuventus, Par unus ut tulerint aliis iste tulis.

Plin. lib. 35. cap. 2. Stemmata accepisse videtur pro ipsa generis serie gradibusque descendendum, qui ramis quibusdam, & velut incurventibus lineis distinguebantur. Stemmata vero lineis discurrebant ad imagines pictas. Legimus praeterea stemmata aliquando accipi pro inscriptionibus saxorum. Martial.

Tristia saxorum stemmata delet herus.

Stemnio, Boccatio lib. 10. c. 10. una est Gorgonum, sed Stenyo scribendum, ut infra: filia horci ex monstro marino suscepta, quae debilitas interpretatur, id est, timoris initium, quod tantum mentem debilitat. Vide Gorgones.

Stentor, σεντωρ, Graecorum omnium vocalissimus, qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine aequabat, ut placet Homero 5. Iliad. Unde proverbium, Stentore clamosior. Juvenal. Satyr. 13.

Tu miser exclamas, ut Stentora vincere possis.

Stēphānūs, סְטֵפָן hataráh. στέφανος. GAL. Couron. e. ITAL. & HISP. Corona. GERM. Ein Fron/franz. ANGL. A crowne. } Latine corona, a quo stephanium & stephaniscus diminutiva: a quoium posteriore sit rursus aliud diminut. stephanidium.

Stēphānōmā, στεφανομα, Coronamentum, hoc est, materia coronarum, id est, flores, frondēve, quae odoris colorisve gratia coronis solent intexi.

Stephanomelis, herba, Plin. lib. 25. c. 13. sic dicta, quod melino colore in coronis placeat: aliter Argentina.

Stēphānōplōcūs, Coronarius, coronarum confector. } στεφανοπλόκος. GAL. Faiseur de couronnes. ITAL. Chi fa corone. GERM. Ein Franzlesmacher HISP. El que haze coronas. ANGL. A maker of crowones. } σιφανω enim coronam significat, & πλόκος, texo. Apud Graecos est communis generis. Vide Plin. lib. 35. cap. 11. Clyceram quandam a Pausia Sicyonio adamatam, corollarum confectricem stephanoplocō appellatam scribit.

Stephanitae vites, hoc est, coronariae: nempe quae per statumina calamorum materiis ligatis in orbiculos gyrōsque flectuntur, & materiis submissis earundem statuminibus, per urbem & in coronam connectuntur. Colum. lib. 3. cap. 1. Nec solum quae iucunditate saporis, verum etiam quae specie commendari possint, censei debent, ut Stephanitae, ut tripedanae.

Stēphānōpōlīs, Corollarum venditrix. } στεφανοπόλις. GAL. Qui vend couronnes. ITAL. Chi vende corone. GERM. Ein Franzlesfräulein HISP. Muger que vende coronas. ANGL. A woman that selleth crowones. } Plin. lib. 35. cap. 11. Amavit in iuventa Glyceram municipem suam inventricem coronarum, certandōque imitatione ejus, ad numerosissimam florum varietatem perduxit artem illam. Postremō pinxit illam sedentem cum corona, quae nobilissima tabula appellata est stephanoplocos, ab aliis stephanopolis, quoniam Glycera coronas venditando sustinuerat paupertatem.

Stērcūs, oris, ab extergendo deduci videtur, quod undique abstergi soleat. } אֶשְׁכָּרָה aschpōch פֶּרֶשׁ peresch פֶּרֶשׁ פֶּרֶשׁ vel fesch פֶּרֶשׁ domēn. ἀπόδύμω. κῆ. σ. σ. GAL. Fiente, merde, estron, fiens. ITAL. Sterco, merda. GERM. Dreck/that mist. HISP. Estercol. ANGL. Dung. } Plaut. in Asin. Iustin' scelestē ab janua hoc stercus hinc aufert? Colum. lib. 2. cap. 6. Vineis emaciatis & arvis optimum stercus lupinum praebet. Cic. 1. de Divin. Tum & dormienti eundem illum visum esse rogare, ut quoniam sibi vivo non subvenisset, mortem suam ne inultam esse pateretur, se interfectum in plaustrum a caupone esse coniectum, & supra stercus intectum, &c. Juven. Sat. 14.

Ergo miser trepidas, ne stercore foeda canino

Atria displiceant oculis venientis amici.

Horat. Epod. Od. 12.

Colorque

Stercore fucatus crocodili.

Stērcōrēūs, a, um, Ex stercore factus: & ponitur pro vili & nullius pretij. } κροκοειδής. De fiente, de merde. ITAL. Di sterco. GERM. Dreckig. HISP. Cosa de estercol. ANGL. Of dung. } Plaut. in Mil. — miles meus est herus, Qui hinc ad forum abiit: gloriosus, impudens, stercoreus, plenus perjurij atque adulterij.

Stērcōrōs, Fimum agris fecunditatis gratia adhibeo. } κροκοειδής. GAL. Fumer, ou semer la terre, l'engraisser de fumier. ITAL. Letamare, ingrasare. GERM. Misten/ mist oder that anlegen. HISP. Estercolar la tierra. ANGL. To dung or composte. } Plinius lib. 18. Ager, si non stercoretur, alget: si nimium stercoretur, adurit, Col. Lupinum ubi in flore vetterit, nihil agrum stercoreveris. Idem lib. 1. cap. 16. Nec ignorare colono oportet, sicuti refrigerare agrum qui non stercoretur: ita peruri si nimium stercoretur: magisque conducere agricolae frequenter id potius quam immodice facere. Stercorari item ager dicitur quum quovis modo pinguescit, etiam nullo adhibito fimo, sed alia quavis re quae fimi vicem supplet. Idem lib. 12. Vicia & faba stercoreare agrum dicuntur.

Stērcōrātūs, a, um, participium, vel nomen ex participio, Stercore infectum vel fecundatum. } κροκοειδής. GAL. Fumé. ITAL. Letamato, smerdato, imbrostato. GERM. Semist. HISP. Estercolado, ensuziando. ANGL. Dunged. } Colum. lib. 1. Pomaria quoque & hortos oportet

septo circumdari, & esse in propinquo, & esse in ea parte qua possit omnis stercoreta colluvies cohortis, balincorumque & oleis expressa amurcae sanies influere, & apud Catonem lib. 2. Locus stercoretissimus.

Stērcōrātio, nis, Ipse stercoreandi actus. } κροκοειδής. GAL. Fument de terre. ITAL. Effo letamare la terra. GERM. Das misten/ mist anlegung. HISP. Obra de estercolar la tierra. ANGL. A dunging. } Colum. lib. 2. c. 16. Si tamen aliqua causa tempestivam stercoreationem facere prohibuerit, secunda ratio est antequam fartias morte seminantis, ex aviariis pulverem stercoreis per segetem spargere.

Stērcōrātūs, a, um, quod ad stercorea pertinet. } κροκοειδής. GAL. Qui fert à porter fiens. ITAL. Che serve à portare letame. GERM. Das zu dem mist / oder that gehört. HISP. Cosa para estercol. ANGL. Belonging to dung. } Varr. lib. 1. de re rust. Sic è ligno & ferro, ut plaustra majora tria, aratta cum vomeribus sex, crates stercorearias quatuor.

Stērcōrōsūs, a, um, adjectivum, Plenus stercore. } κροκοειδής. GAL. Plein de fiens, fore fumé. ITAL. Ben letamato, pien di stercore. GERM. Voll that/ dreck oder mist. HISP. Llano de estercol. ANGL. Full of dung. } Colum. lib. 9. cap. 4. Villaticum quod nascitur in oleribus & stercoreosis herbis. Idem lib. 8. c. 3. Nam plurimum refert aquam non esse in ea nisi uno loco quam bibant, eamque mundissimam: nam stercoreosa pituitam concitat. Cato c. 52. Locus stercoreosissimus.

Sterquilinum, sterquilinum. D. lib. 19. tit. 1. lib. 17.

Stērcōrātūm, ij, locus stercoreibus plenus, seu stercoreis receptaculum. } סְטֵרְקִילִיּוֹם. GAL. Fumier. ITAL. Fossa di sterco. GERM. Ein mistgrub/ oder misthauff. HISP. Muladar, lugar de estercol. ANGL. A dunghill or mixen. } Colum. lib. 11. Sterquilinia duo sint: unum quod nova purgamenta recipiat, & in annum conservet: alterum ex quo vetera vehantur: sed utrumque more piscinarum devexum leni clivo, & extractum, pavitumque solum habeat, ne humorem transmittat.

Sterculium, vel Stercutius, dictus est Saturnus, quod primus stercoreandi agri rationem invenerit. Autor Macrobius.

Stereometria, στερεομετρία, solidorum dimensio.

Stereontium, στερεόντιον, urbs in inferiore climate Germaniae, cujus meminit Ptolem. lib. 2. c. 12.

Stērcōrātūm, Infecundus & fructum non ferens, δὲ τὸ ἄσπερον, quod inter caetera significat carere. } סְטֵרִילִיּוֹת hakár שְׂכַחִי אֵי. אֲשֶׁר לֹא יֵבֶר. GAL. Sterile. ITAL. Sterile. GERM. Unfruchtbar. HISP. Esteril, cosa sin fructo. ANGL. Barrenne, un fructfull. } Plin. lib. 11. cap. 39 Pubescit homo solus, quod nisi contingat, sterilis in gignendo est, masculus seu femina. Virg. 6. Aeneid.

— sterilemque tibi Proserpina vaccam,

Idem 3. Aeneid.

— tum sterilem exurere Sirius agros.

Ovid. 5. Fast.

— sterilem quoque tange juvencam.

¶ Sterilis veri, qui verum nescit. Persius Satyr. 5. Vell. Steriles urbes studiorum. ¶ Sterilis pecunia eadem dicitur quae otiosa, quae nullum suo domino fructum affert.

Stērcōrātūm, atis, Infertilitas, infecunditas. } סְטֵרִילִיּוֹת schechol. στείρωσις. GAL. Sterilité. ITAL. Sterilità. GERM. Unfruchtbarkeit HISP. Esterilidad. ANGL. Barrenness, unfructfulness } Cicero. pro leg. Agr. Alterum genus agrorum propter sterilitatem est incultum. Idem 1. de Divin. Quorum ex habitu atque colore cum salubritatis, tum pestilentiae signa percipi, nonnunquam etiam quae sit vel sterilitas agrorum, vel fertilitas futura. Plin. lib. 31. c. 1. In eadem Campaniae regione, Sinuessanae aquae sterilitatem foeminarum, & vitorum insaniam abolere produntur. Sueton. in Aug. cap. 42. Magna vero quondam sterilitate, ac difficili remedio, &c.

Stērcōrātūm, ere, Sterilis fio. } στερεώζω. GAL. Devenir sterile ITAL. Divenir sterile. GERM. Dyfruchtbar werden. HISP. Ser alguna cosa esteril, sin fructo. ANGL. To waxe barren. } Palladius, de gallinis loquens Vinaciae (inquit) cibo sterilescunt, hordeo semicocto & patere saepe coguntur, & reddunt ova majora. Plin. lib. 8. cap. 50. Caprae pinguedine sterilescunt. Idem eod. lib. cap. 16. Is ergo tradit leenam primo fetu parere quinque catulos, ac per annos singulos uno minus, ab uno sterilescere.

Stērcōrātūm, is, stravi, stratum, Humi dejicio, & quasi in terram extendo, prosterno, affligo. } הִשְׁתַּיֵּחַ hishtaiyah רַפְּחָאֵה רַפְּחָאֵה הִרְבִּיחַ. GAL. Mettre bas, abastre, couvrir. ITAL. Gittare per terra, distender giù, atterrare. GERM. Niederwerffen / zuboden werffen. HISP. Derribar per el suelo. ANGL. To thrave in the ground, to spread } Plaut. Men. sc. 3. a. 2. Sternite lectos, incendite odores. Liv. 7. bell. Pun. Ita desertum a ducibus agmen primo per agros palatur, fessisque aliquot somno ac vigiliis sternunt corpora passim. Idem 1. ab Vrbe, Stratis ariete muris. Hor. 4. Carm. Ode 14.

Primisque & extremos metendo

Stravi humi sine clade victor.

Ovid. 2. Metam.

Dicit, & arreptam prensis à fronte capillis,

Stravit humi pronam.

¶ Aliquando pro occidere ponitur סְטֵרְקִילִיּוֹת hemith. Virgil. lib. 10. Aeneid.

Sternitur infelix alieno vulnere: calumque

aspicit, & dulcis moriens reminiscitur agros.

Liv. 1. bell. Maced. Et cornua ab equitibus, & mediis à pedite pulsati: ac repente quum omni parte caede ingenti sternentur, Galli terga vertunt. Hinc caelum exercitum stratum dicimus. Item stragem, pro ingenti clade. ¶ Per translationem sterno, pro extendo quandoque ponitur. } אֶשְׁכָּרָה atab. σπέννυμι. κατέσπυμι. } Unde sternere humi tapetas, frondes, & huiusmodi dicimus. Valla, Sternimus quidem vestes humi, ramos arborum, flores, & multa eiusmodi. Tamen frequentius dicimus, Sterno humum floribus, ramis. vestibus. ¶ Et quoniam sternendo fit, ut id supra quod sternimus, hoc est, extendimus, aliquid tegamus; sternere etiam pro tegere sumitur. Unde sternere equos, cooperire. Liv. 8. bell. Pun. Tesseras vesperi per castra

castra dedit, ut ante lucem viri equique pransi essent, armatus eques frænatos stratosque teneret equos. ¶ Sternere mensam vel lectum: id est, adornare, instruere, apparare. *חַרַח* *harach*. Terent. in *Heaut.* Video alios festinare, lectos sternere, Cœnam apparare, &c. Cicero. 2. de *Leg.* Credoque quod erat factitatum ut vini plana fierent, lectique plures sternerentur. Triclinia sternere. Idem 2. *Verr.* Publicè sibi convivia parari, sterni triclinia etiam in foro jubebat. ¶ Item quoniam sternendo, id est, extendendo, & id quod extendimus, complanamus atque componimus, fit, ut sternere quoque pro componere ac complanare usurpemus: & stratum dicamus, complanatum atque compositum. Vnde stratum mare dicimus, quando nullo urgente in fluctus vento, æquatam manet. *שְׂטַרְטָרַת נִשְׁחַרְטָרָבִּיב* *nischtarvëb*. *שְׂטַרְטָרַת*. Virg. 6. *Eclog.*

— *Et nunc omne tibi stratum silet aquor.*

Et stratas vias dicimus, sive quod complanatae sint, sive quod lapidibus tectæ Liv. 8. *ab Urbè*. Facto judicio, viva sub terram ad portam Collinam dextra via strata ad fossa, scelerato campo. ¶ Item, quia jacendo quodam modo extendimur, fit, ut, eos etiam se sternere dicamus, qui se ad jacendum collocant, ut quiescant. Idem lib. 1. *Georg.*

Sternunt se somno diverso in litorè Phoca.

¶ Hujus verbi composita sunt, Asterno, Consterno, Externo, à quo Superterno, Desterno, Inferno, Prosterno, & Substerno, quorum significata vide suis locis.

Strātūs, a, um, particip. Prostratus, humi extensus. *שְׂטַרְטָרַת מַרְסָּה* *marssáh* *natui*. *שְׂטַרְטָרַת*. GAL. *Couché dessus, estendu.* ITAL. *Disteso, buttato giù per terra.* GERM. *Nider geworffen/gespreitet.* HISP. *Derribado por el suelo.* ANGL. *Thrown to the ground spread.* Plaut. *Mostell. sc. 4. a. 1.* Vbi lectus stratus. (sup. convivis.) Idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* facite hæc strata reperiri. (id est, hos lectos.) Et Livius lib. 4. *dec. 4.* Quæ strata erant ruinis. Virg. 7. *Eclog.*

Strata jacent passim sua quaque sub arbore poma.

Idem 1. *Aeneid.*

— *Stratòque super discumbitur æstro.*

Cicero. *ad Attic. lib. 10.* Alter is, qui nos sibi quondam ad pedes stratos ne sublevavit quidem. ¶ Stratum verò nomen ponitur pro lecto. *שְׂטַרְטָרַת יַתְּסָה* *is. שְׂטַרְטָרַת*. Liv. 1. *bell. Pun.* Id quod gerendis rebus superesset, quieti datum, ea neque molli strato, neque silentio accersita, Ovidius,

Stratòque sub membris intepuere tuis.

Virg. 2. *Aeneid.*

Haud segnis strato surgit Palinurus, & omnes Explorat ventos.

Stratus quoque substantivum mascul. generis pro lecto (si quibusdam credimus) invenitur apud Gell. *cap. 8. lib. 15.* ubi ita scribit: Quando stratus auro, argento, purpura, amplior aliquot hominibus, quam diis immortalibus adornatur. At hic, meo quidem judicio, Stratus participium est, subintelligiturque nomen lectum. ¶ Strata item dicuntur quæ & stragula, hoc est, quælibet vestes, quæ homini aliisve animalibus internuntur. Vnde strata seu instrata generaliter dicuntur omnia, quæ equis, mulisve internuntur: & dicimus equos stratos, instratosque, hoc est, stratis ornatos. *שְׂטַרְטָרַת מַרְבָּדִים* *marbaddim*. Liv. 7. Strata detrahi jubet. Idem 2. *de bell. Pun.* Armatos deinde, instratisque equis signum expectare. Senec. *ad Lucil.* Stultus est qui equum empturus, non ipsum inspicit, sed stratum ejus & frænos.

Stratus, us, actus sternendi: id quod internuntur, ut equo ad sedendum.

Stratum, quod stratum est. ¶ Via strata. ¶ Via publica, et si non strata. ¶ Est & strata, via absolutè. Il. Long.

Strātōr, qui equum domini sella insternit, ipsumque in equum sustollit. *שְׂטַרְטָרַת מַרְסָּה* *marssáh*. GAL. *Estafier, palefrenier, valet d'estable, Escuyer.* ITAL. *Staffiere, palafreniere.* GERM. *Ein rossfater/der einem das ross rüstet vnd bedeckt vnd auch darauff hilfft.* HISP. *El que haze estrado, cavallerizo.* ANGL. *He that saddleth an horse.* Spartianus in *Caracalla*, Quam illum in equum strator suus levaret: pugione larus confodit. Vlpian. *de Offic. procons.* Proconsul stratores suos habere non potest, sed eorum vice in provincia milites funguntur. D. 1. 1. *§. 16. l. 4. §. 1.*

Stratura, æ, Sueton. in *Claud. cap. 24.* Quæstorum collegio pro stratura viarum gladiatorum munus injunxit, id est, pro cura sternendarum viarum.

Stērnāx, equus, equus, dicitur qui fessorem excutit, ac in terram dejicit. *שְׂטַרְטָרַת מַרְסָּה* *marssáh*. GAL. *Qui jette par terre.* ITAL. *Chi gitta per terra.* GERM. *Ein abwürffsig ross.* HISP. *Que derriba por el suelo.* ANGL. *That casteth and throweth to the ground.* Virg. 12. *Aeneid.*

Et sternax equi lapsus cervice Thymæten.

STERNŪO, is, ui, utum, Flatum è pectore exurgentem capitis concussione emitto. *שְׂטַרְטָרַת זֹרֶר* *zorér*. GAL. *Esternuer.* ITAL. *Sternutare.* GERM. *Niessen.* HISP. *Esternudar.* ANGL. *To neeze.* Plin. lib. 7. *c. 6.* Oscitatio quidem in enixu lethalis est: sicut sternuisse à coitu abortivum. Idem lib. 26. *c. 6.* Theophrastus fenes laboriosius sternuere dicit. Prop. lib. 2. *Eleg. 3.*

Num tibi nascendi primis mea vita diebus

Aridus argutum sternuit omen amor?

Colum. lib. 8. At si molesta picuita est, cunilæ bubulæ, vel surculi nepetæ sylvestris lana involuti, natibus inseruntur, versanturque, donec sternuat ovis. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 2.* Dum tu sternuas. (id est, vivas,) vulgò strenuas.

Stērnūto, as, are, frequentativum. *שְׂטַרְטָרַת זֹרֶר* *zorér*. GAL. *Esternuer souvent.* ITAL. *Sternutare spesso.* GERM. *Heftig oder oft niessen.* HISP. *Esternudar à menudo.* ANGL. *To neeze of ten.* Plin. lib. 28. *cap. 8.* Proboscidis tactu capitis dolor levatur efficacius si & sternutet.

Stērnūstātio, nis, verbale, Ipse sternutandi actus. *שְׂטַרְטָרַת מַרְסָּה* *marssáh*. GAL. *Esternuement.* ITAL. *Starnuto.* GERM. *Niessung.* HISP. *Esternudo.* ANGL. *A neezing.*

Stērnūstāmētum, i. Sternutatio. *שְׂטַרְטָרַת*. Plin. lib. 20. *cap. 12.* Semen tritum, & haustum naribus, sternutamenta movet. Gell. *cap. 5. lib. 12.*

Sternutamenti quati. ¶ Sternutamentum, medicamentum quod sternutamenta movet, *στυμνικόν*, ut transtulit Cælius Aurelius *Chronion lib. 1. cap. 1.* Cell. lib. 6. *cap. 7.* Sternutamenta quoque admota id commodè elidunt.

Stērōpēs, es, *στέρων* Suidæ, Atlantis filia una Pleiadum: quam nonnulli Asteropen vocant. Vide supra in dictione *Pleiaides*.

Stērōpēs, is, *στέρων*, unus ex Vulcani ministris, à fulgure nomen habens. Virg. 8. *Aeneid.*

Broniisque, Steropisque, & nudus membra Pyracmon.

Stērquillīnium, vide *Stercus*.

Stērthōgōnīa, *στέρθων*, genus thuris, quod Latini masculinum dicunt, à soliditate. *στέρον*, enim Græci solidum dicunt.

STERTO, is, ui, Dormio, sive dormiendo rhonchos emitto. *στυγνέω*. GAL. *Ronfler.* ITAL. *Roncheggia/e, ronfare.* GERM. *Schlaffen das raus.* HISP. *Roncar dormiendo.* ANGL. *To snort, to route.* Terent. in *Eunuch.* Fatuus, infulus, tardus, stertit noctes diisque. Plaut. — *forbet dormiens.* H. A. Quid forbet? LV. illud, stertit volui dicere. Sed quia consimile est quod stertas, quasi sorbeas. Idem *Asin. sc. 2. a. 3.* Labore delassatum totam noctem stertere. Item *Quintil.* Stertere totis præcordiis. Cicero. 2. *de Divin.* Et quum stertentem aliquem viderint, &c. Iuven. *Satyr. 1.*

Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso.

Horat. 1. *Serm. Sat. 3.*

— *noctes vigilabat ad ipsum*

Mandè, diem totum stertebat, nil fuit unquam

Sic impar sibi.

Ovid. *Ep. 8.*

Si fuer ignavus vacuâ stertisset in aula.

¶ Hinc fit compositum, Desterto, pro evigilo, seu expergifcor. Pësius *Satyr. 6.*

Cor jubet hoc Enni, postquam destertuit esse

Maonides quintus pavone ex Pythagoreo.

Stēsichōrte, *στυχιόρτης*. In talis numerus est octonarius, ita dictus, recte Polluce, à Stesichori Poëtæ sepulchro, quod omnibus suis partibus octonis constaret, angulis videlicet columnis, & gradibus.

Stēsichōrūs, *στυχιόρως*, nomen Poëtæ Lyrici ex Himeræ Siciliae urbe, à quo Himeræus est dictus. Alij ex Methauria urbe natum dicunt. Alij ex Palantio Arcadiæ oppido. Ferunt inde profugum Catanam venisse, eoque in loco defunctum, & extra portam urbis sepultum fuisse, portamque ab eo Stesichoriam nuncupatam. Natus est trigésimâ septimâ Olympiade, sextâque & quinquagesimâ obiit. Fertur Iulciniam aliquando in ore Stesichori infantis cecinisse, mirabili auspicio, summum eum Poëtam futurum, & cantus suavitate omnes, qui ante eum fuissent, superaturum. Fratrem habuit Mamertinum, optimum Geometram. Dicitur & scripsisse Helenæ vituperationem, ex quo exoculatum fuisse, rursusque ob palinodiam, visum recuperasse. Quam fabulam tetigit & Horatius in *Epod. od. 17. ad Canidiam* sic scribens,

Infamis Helena Castor offensus vice,

Fraterque magni Castoru, victi prece,

Adempta vati reddidère lumina.

Vocatusque est Stesichorus, quoniam primus cum citharæ cantu chororum instituit: nam prius Tisias vocabatur. Autor *Suid.* *Quintil.* verò lib. 10. *cap. 1.* sic eum taxat, Stesichorus, quam sit ingenio validus, materiæ quoque ostendunt, maxima bella, & clarissimè canentem duces, & epici carminis onera lyra sustinentem. Reddit enim personis in agendo simul loquendoque debitam dignitatem: ac si tenuisset modum, videtur æmulari proximus Homerum potuisse: sed redundat, atque effunditur: quod ut est reprehendendum, ita copiarum vitium est.

Stesiclea, mulier fuit insigni forma miraque venustate prædita, quæ cum à Themistocle & Aristide adamaretur, causa fuit dissidij inter duos præstantissimos duces. Autor *Plut. in Themist.*

Stēsīmbrotūs, *στυμβρότος*, Historicus fuit Tarsensis, qui Cimonis Atheniensium ducis res gestas scripsit, teste *Plutarcho in vita Cimonis*. ¶ Stesimbrotus alius fuit Epaminondæ filius, à patre interceptus, quod cum Lacedæmonibus ipso inconsulto manum consecuisset, etiam si speciosissimam eo ex prælio victoriam reportasset. Autor *Plutarch. in Parallelo.*

Stēnēlus, *σθενέλος*, Capanei & Evadnes filius unus ex Græcorum ducebus qui bello Troiano interfuerunt. Hunc Virgilius inter eos annumerat, qui lignei equi alvo fuerunt inclusi.

Thersandem (inquit) *Stheneliosque duces, & dirus Vlysses.*

¶ Fuit & alter Stenelus Persei filius ex Andromeda, cujus meminit *Homer. lib. 2. Iliad.* Hinc Adjectivum, Stenelcius, apud *Ovid. Epist. 9.*

Quum non mille fera, quem non Stenelcius hostis

Non potuit Iuno vincere, vicit Amor.

Et 2. *Metam.* — *proles Stenelcia Cyenus.*

Stēnōbōtā, *σθενόβωτα*. Suidæ, Præti Corinthiorum, aut (ut alij malunt) Argivorum Regis uxor, filia Iobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, quam repulsam tulisset, apud virum eum detulit tanquam vim sibi afferre voluisset: Quam fabulam qui latius nosse cupit, videat supra in dictione *Bellerophon*.

Stēnyō, *στυνύω* fuit una ex filiabus Phorci & belluæ marinæ, Medusæ soror. Vide supra in dictione *Gorgones*.

Stēbādīum, ij. *στέβαδιον*. GAL. *Siege ou liêt d'herbes, ou de jones.* ITAL. *Sedia d'erbe à di gionchi.* GERM. *Ein laubbet.* HISP. *Silla hecha de hierbas à de juncos.* ANGL. *An herbour or banketting place spread with vns à de juncos.* Propriè est sedile, sive lectulus, ex herba five boves and herbes. ¶ Propriè est sedile, sive lectulus, ex herba five frondibus fultus, quo convivæ mensæ accumbere solebant. Dicta stibadia à stibadibus herbis ad discumbendum idoneis. Latini à tortis herbis torum appellant. Plin. lib. 5. *Epist.* Ex stidabio aqua velut expressa cubantium pondere siphunculis effluit. *Servius. lib. 1. Aeneid.* Stibadia (inquit) antiqui non habebant, sed stratis tribus lectis epulabantur. Vnde & triclinium dicitur. *Martial. epig. 87. lib. 14. de stibadio.*

Accipia lunata scriptum testudine signum,
Olio capit, veniat quisquis amicus erit.

Fiebant etiam stibadia e tabulis quae ebore atque auro ornabantur,
transferebanturque de loco ad locum, prout libido animi ferebat,
De hoc loquutus est Martial. quum inquit.

Et testudineum mensis quater hexaclinon
Ingemuit acrio non satis esse suo.

Hexaclinon vocat stibadium sex capiens lectos.

STIBIUM, ij, quod & Stibi, & Stimmi. ἑμιμι GAL. Antimoine. ITAL.
Antimonio, cosa da ornare gli occhi. GERM. Spießglas. HISP. El aleo-
hol. ANGL. A king of metall. Metallum genus simile galenae, sed ma-
gis radians, quod vulgo antimonium dicitur. Plin. lib. 33. c. 6. In ar-
genti enim metallis invenitur lapis spumae candidae atque nitentis,
quem alij stibium, alij alabastrum, alij larbason appellant. Duo ejus
genera, mas & foemina. Magis probant foeminam: horridior est mas,
scabriorque, & minus ponderosus, minusque radians, & arenosior.
Foemina contra nitet, friabilis, fissurisque, non globis dehiscens.
Cujus vis principalis est circa oculos quos dilatat, quorumque
fluitiones, exulcerationesque inhibet. Ideo id Graeci κατηρόφθαλ-
μος dixere, ab oculorum dilatione. Vnde in Ieremia propheta. Quum
pinxeris stibio oculos tuos, frustra componeris. Hieronymus ad
Furiam, Non habuit crispantes mitras, nec stridentes calceolos, nec
orbis stibio fuliginatos.

Stibinus, a, um, quod stibij colorem habet. σπιμιουδός.

Sticus, nomen servi vicarij, apud Plaut. in Asin. sc. 4. a. 2.

Sticha, tunica. In fastis Siculus, φοριστινὴν ἀσπίδα Cum tulisset
sticharium asperum. Balsamon de privileg. Patriarch. τὰ μετὰ πλά-
μιαι σπυγία: sticharia cum spurvis, quia videlicet flumina in his tu-
niculis depicta. Germanus in Misia interpretamento, τὰ λάβρα πύ-
ραξια τὰ ἐν τῇ χειρὶ; Lora tunicula aut sticharij, qua sunt in manu.
Dicam latius de stichario, infra, nunc tantum Isidori consului.

Stigia, tunica. Lege, Strigia.

Stigina, ornamenta regia. Alias Hysgina.

STIGMA, tis, ἑσπυρ κάβακός. σίγμα GAL. Signe, marque de playe:
pointure, stessure. ITAL. Segno segnale, bollatura, suggellatura, pun-
tura. GERM. Ein malzeichen/brandmahl. HISP. Señal que dexa la llaga
después que sana, puncadura, puntura. ANGL. A scarre made with an
hoar yron. Nota sive signum quod inuritur: à σίζω pungo. Mar-
tial. lib. 12.

Frons hac stigmate non meo notanda est.

Plin. lib. 25. c. 13. Ideo ad lepras & pforas utuntur, & ad tollenda
stigmata. Juvenal. Satyr. 10.

Mitius id sanè, quod non o stigmate dignum
Credidit.

Sueton. in Calig. cap. 27. Multos honesti ordinis deformatos prius
stigmatum notis, ad metalla, aut ad viarum munitiones, aut ad be-
stias condemnavit, &c. Et Quintil. stigmata scribere fugitivo.

Per translationem quandoque ponitur pro Infamia. Sueton. in Cas-
dian. Valer. Catullum à quo sibi vericulis de Mammurra per-
petua stigmata imposita non dissimulaverat, satisficientem eadem
die adhibuit coena: hospitioque patris ejus, sicut consueverat, uti
perseveravit.

Stigmatias, στυγματίας, cui stigma inustum est: servus compunctus
notis.

Stigmatiçi ἑστυγματιοί. GAL. Marquez de playes, ou ferrez par meffait,
flestris. ITAL. Bolla i, segnati per mal fare. GERM. Denen ein schand zeis-
chen angebrannter ist / mit schandstecten bezeichnet. HISP. Herrados en
la cara por mal hazer. ANGL. Marked with an hoar yron, notable de-
famed for a naughty person. Dicuntur famosi & nocentes, quibus
stigma, hoc est, nota aliqua ita inusta est, ut semper appareat. Ci-
cero scribit Alexandrum Pheræum, quum ad uxorem in cubiculum
veniret, solitum praemittere servum stigmaticum, compunctum
notis Threiciis, districto gladio, ob metum. Ejus verba sunt hæc
lib. 2. Offic. O miserum qui fideliosem & barbarum & stigmaticum
putaret, quam conjugem. Nonius tamen in hoc Ciceronis loco
stigmatiam legit, quam lectionem omnia vulgaria exemplaria reti-
nent. Stigmatias inquit, veteres compunctos notis dici voluerunt,
indèque Cicero, O miserum qui fideliosem & barbarum & stigma-
tiam putaret quam conjugem!

Stigmōsus, a, um, idem. Plin. Epistol. 5. In quo rusticum insectatur, atque
etiam Stoicorum simiam appellat, adjicit Vitelliana cicatrice stig-
mosum.

Stigo (cujus compositum instigo in usu est) incito, proprie pungendo;
ut equum calcaribus, est enim à σίζω pungo, stimulo, excito.

Stilbon, tis, σίλβων, Mercurij stella, δὸς τῆς σίλβων. hoc est, à lucendo di-
cta. Cicero. 2. de nat. deor. Infra autem hanc stellam Mercurij est, ea
σίλβων appellatur à Graecis, quae anno ferè vertente, signiferum lustrat
orbem, neque à sole longius unquam, unius signi intervallo discedit,
tum antevertens, tum subsequens.

Stilico, nis, Honorij Imperatoris socer, à Claudiano Poeta multis
laudibus celebratus. Hic quum res plurimas felicissimè gessisset,
tandem ut Eucherium filium ad imperatorium fastigium evcheret,
adversus principes conjuravit: quumque Gothorum irruptioni resi-
stere posset, ut Imperatorum vires minueret, passus est Italiam ferro
flammisque crudelissimè devastari. Vide V. Eutropius. Hinc Ad-
jectivum Stiliconius apud Claud. de nupt. Honorij.

Agnoscat famulum virgo Siliconia Pontum.

STILLA, æ, diminutivum à titia (ut inquit Festus) & accipitur pro
gutta ἑδέληφ ἕληφ ἕληφ resis. σπυγών, σπυγών. GAL. Une
goute d'eau, ou de pluye, ou autre chose qui tombe goutte à goutte. ITAL.
Goccia, ghozza. GERM. Ein tropff. HISP. Gota que cae distilando.
ANGL. A droppe of water or any licour. ut, Stilla olei, stilla aquæ.
Plin. lib. 29. cap. 4. Ex eo, quum opus sit, ternis stillis additis in
oleum, perunguntur, ut omnes bestia fugiant eos. Apuleius, Et san-
guinis eruptionem, ventriculo admoto excipit diligentèr, ut nulla
stilla compareat usquam. Vitruv. lib. 2. Fastigia facientes, luto in-
ducto proclinatoris tectis, stillicidia deducebant: per id stilla deci-

dunt in impluvium, Martialis,

Atque olei stillam donarar Opellius unctor.

Inter guttam tamen & stillam ita distinguit Corn. Fronto, ut gutta
sit quæ manet, stilla quæ cadit.

Stillarium. Senec. epist. 97. Stupra insuper salarij loco exacta sunt. Ibi
Lipsius: Mei & alij scripti, stillarij loco. Sanè stillarium aliquis in-
terpretetur pro additamento, vel auctario, quod supra legitimam
mensuram in liquidis, vel stillando datur.

Stillaticia resina, quæ rufo colore lentescit, dicta quod guttarim stilla-
ret, κατὰ στυγίαν. Plin. lib. 17. cap. 11. Eadem resina si cum aqua le-
vius decoquatur, coleturque, rufo colore lentescit, ac stillaticia
vocatur.

Stillicidium, locus in quem è tecto guttæ decidunt, quasi stillarum
cadium. ἑδέληφ δέλεφ. σπυγών. GAL. Degout, ou esgout, qui chet
d'en haut. ITAL. Gronda Grondona. GERM. Ein tachtrauff / ein ort
dahin es tropffet. HISP. Gotera ANGL. The dropping or caues of an
house a sinke or gutter. Cic. de Leg. Quamobrem quod me vocas? aut
qui hortaris? ut libellos conficiam de stillicidiorum, ac parietum
jure? Idem in Orat. Quam enim indecoram est, de stillicidiis, quum
apud unum judicem dicas, amplissimis verbis, & locis uti commu-
nibus de majestate populi Romani submissè & subtiliter. Senec.
cap. 11. de tranquil. animi, Cum tot flumina possideret (Pomponius)
mendicavit stillicidia, fame ac siti periit. Paulo antè ei defuit pa-
nis & aqua. Quintil. Circa stillicidia non debet affici orator.

Stillo, as, guttatim fluo, per stillas cado. ἑδέληφ δέλεφ. σπυγών. GAL. Degoutier, cheoir goutte à goutte, distiler. ITAL. Stillare, goc-
ciolare. GERM. Tropffen. HISP. Gotear, destilar alguna cosa gota à go-
ta. ANGL. To droppe. Plin. lib. 28. cap. 7. Et contra morsum ejusdem
bibitur, stillaturque. Horat, de Arte,

Pallescet super his: etiam stillabit amicis
Ex oculis rorem.

Lucan. lib. 7.

Omne nemus misit volucres, omnisque cruentæ
Alite sanguineis stillavit roribus arbor.

Juven. Satyr. 3.

nam quum facilem stillavit in aurem
Exiguum de natura, patriaque veneno,
Limine submoveor.

Ovid. 2. Fast.

Stillantemque tenens generoso sanguine cultrum.

Hujus composita sunt, Destillo, extillo, & instillo: quotum signi-
ficata supra explicuimus suis locis.

Stillans, tis, particip. ἑδέληφ δέλεφ. σπυγών. GAL. Qui degoutte. ITAL. Che gocciola. GERM. Tropffend. HISP. Que gotea.
ANGL. Dropping. Cic. 2. Philipp. Ille qui stillantem præ se pugio-
nem tulit, is à te honoris causâ nominatur? Ovid. 1. Amor. Eleg. 8.

Sanguine (si qua fides) stillantia sidera vidi.

Stillatus, a, um, particip. ἑσπυρ κάβακός. GAL. Degoutté & forty goutte
à goutte. ITAL. Che è stillato, gocciolato. GERM. Getropffet. HISP.
Goteado, destilado. ANGL. Dropped. Ovid. 2. Metam.
Inde fluunt lacryma, stillatæque sole rigescunt
De ramis electra novis.

Stillatio, nis, verbale, actus stillandi.

Stillatim, adverbium. Diomedes lib. 1.

Stilpō, σίλπος, Megarensis Philosophus fuit, tempore primi Prolemæi,
discipulus Pasiclis Thebani: præfuit scholæ Megarensi, scripsit dia-
logos non minus viginti. Huic quum Prolemæus Soter, patria ejus
poritus, splendidam conditionem offerret, si secum in regnum pro-
ficisci veller, constantissimè recusavit: Demetrius quoque cogno-
scimento Polioxetes, quum Megaram cepisset, tantum huic honoris
detulit, ut quicquid illi ablatum erat, jussit restitui. Ille contra
nihil se amisisse respondit: Philosophiam enim cum eloquentia ne-
minem sibi adimere potuisse. De hoc quoque memoriæ prodidit.
Cic. in lib. de Fato, quod quum ei vinositatis, & luxuriæ vitia ef-
sent ingenita, sic vitiosam naturam edomuerit, ut nemo unquam
vinolentum illum, nemo in eo libidinis vestigium viderit.

Stimmi, ios, σίμμι, metalli genus, quod & stibium à Latinis, & vulgo
antimonium appellatur. Vide paulò antè in dictione Stibium.

STIMVLVS, & in neut. gen. stimulum, ἑδὸς τῆς σίζω, proprie dicitur fu-
stis acutæ cuspidis, quoruftici boves suppingunt. ἑδὸς τῆς σίζω mal-
máh כרר dorbán. κίτρυ. GAL. Esguillon, ou aguilin. ITAL. Scimolo,
pungolo. GERM. Ein gert so man braucht die Dachsen damit zustupffen
vnd manen/ Stupffert. HISP. Aguijon, d'incitamento. ANGL. A prik or
sting. Plaut. in Asin. sc. 4. a. 2. Vtinam nunc stimulum in manu mihi
sit, qui latera conteram tua. Idem in Aul. prolog. Si hodie fustem
cepero, aut stimulum in manum, testudineum istum tibi grandibo
gradum. Idem Pseud. sc. 8. a. 4. Vbi cum stimulis aut flagris insidian-
tur servis. Dixerunt etiam veteres Stimulum in neutro genere,
Idem Men. sub finem, sc. 2. a. 4. Iam stimulum in manu, St. &c. Per
translationem dicitur omne illud à quo vexamur. Cic. 2. Tusc. Nam
si omnia fugienda turpitudinis, adipiscendæque honestatis causâ
faciamus, non modò stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ
contemnamus licebit. Hinc Stimulum carnis & vitiorum dici-
mus. Plaut. in Truc. Næ ista stimulum longè habet, quæ usque il-
line Cor pungit meum. Virg. 3. Georg.
Sed non ulla magis vires industria firmat,
Quam vevrem, & caci stimulos avertere amoris.

Idem 11. Aneid.

Stimulis haud mollibus incitat iras.

Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Ingenio stimulos subdere fama solet.

Stimulo as. pungo, commoveo, ago, concito, incito, extimulo, incendio;
impello. ἑδὸς τῆς σίζω hiphrisch הסיר הסיר himeir הסיר hiffith. παρομοί, πα-
ρομοί, διγύρα, κίτρυ. GAL. Esguillonner, poindre, piquer, poinçonner, n-
near, d'incitar. ANGL. To move, to stirre, and prick for ward. Plaut.
Capt. sc. 4. a. 3. Larvæ stimulant virum. Terent. in Haut. Magis me
nunc

circa ipsarum regem: aut quod ipsi ferro stipati sint. ξ $\delta\alpha\rho\mu\phi\acute{o}\gamma\omicron\tau$. GAL. Gardes du corps, archers de la garde. ITAL. Scivatori. GERM. Trabanten, gwardifnech, die eines Fürsten seib bevahren. HISP. Los que a ompañian al mayor. ANGL. That environeth a prince, to keep his bodie. Cic. lib. 2. Offic. Præmittebatque de stipatoribus suis, qui scrutarentur arculas muliebres, & ne quod in vestimentis telum occultaretur, exquirent. Hoc antiqui à latere latrones vocabant. Horat. 1. Serm. satyr. 3.

— dum tu quadrante lavatum
Rex ibis, neque te quisquam stipator ineptum
Præter Crispinum sectabitur.

Stipicus, adject. Vide Stypticus.

STIPES, & stipis, is, fœmin. gen. pecunia quæ per capita colligebatur, & stipabatur in cella, vel ærario. ξ $\tau\eta\lambda\lambda\eta\lambda\alpha\ \eta\sigma\tau\alpha$ cheseph gnulghólesh. pecuniæ genus, quod per capita colligi solet, quod $\acute{\alpha}\gamma\omega\mu\acute{o}\varsigma$ dicitur à Græcis. ξ GAL. Puye, loyer, une piece de monnoye, denier au autre chose. ITAL. Paga, mercede. GERM. Gelt. HISP. Moneda que se coge para pagar sueldo, paga. ANGL. Money given to beggers, wages to souldiours. Cic. 2. de Legib. ex xij. tabul. Præter Idææ Matris famulos, eosque justis diebus, ne quis stipem cogito. Et rursus, Stipem sustulimus nisi eam, quam ad paucos dies propriam Idææ Matris excipimus. Implet enim superstitione animos & exhaurit domos. ξ Stipem Elephanto porrigere. Sueton. in August. cap. 53. Ibid. c. 57. Omnes Ordines in lacum Curtij quotannis ex voto pro salute ejus stipem jaciebant. ξ Pecunia quoque quam vel in ærarium reponabant, vel diis offerebant, vel Medicis porrigebant ad sustentationem vitæ, stipis dicebatur à stipando, propterea quod in cella stipabatur, id est, componebatur. Plin. Epist. 161. Eluctatusque facit gurgitem qui lato gremio patescit, purus & vitreus, ut numerare jactas stipes & relucentes calculos possis. Suet. in August. cap. 91. Ex nocturno visu etiam stipem quotannis die certo emendicabat à populo, cavam manum asses porrigentibus præbens. Idem in Caus. c. 42. Stetit vestibulo ædium Kal Ian. ad captandas stipes. ξ Stipem magnam confert hæc res, id est, fructum. Columell. lib. 7. c. 1. Quippe villaticæ pastiones, sicut pecuariæ non minimam colono stipem conferant. Conferre stipem. Vlpian. de coll. illic. Sed tenuioribus permittitur stipem menstruam conferre, dum tamen semel in mense coeant. ξ Spargere stipem. Plin. lib. 33. c. 10. Populus Romanus stipem spargere cœpit, Sp. Posthumio, Quint. Martio coss. tanta pecunia erat, ut eam conferret L. Scipioni, ex qua is ludos fecit. ξ Stipis dandæ & æris conferendi mos. Ovid. 4. Fast.

STIPULÆ, æ, à stipa, sive stupa deducitur, sive quod stupæ instar uratur, sive quod ea quoque stipari tectorum rimæ consueverunt. ξ $\xi\omega\ \kappa\alpha\sigma\tau\eta\lambda\lambda\eta$ $\tau\epsilon\beta\epsilon\eta$. GAL. Estoul, estouble, tuyau de blé, chaume. ITAL. Stoppia, stropola. GERM. Ein halm, stuppel. HISP. La paja, como cana de trigo. ANGL. Stubble, or the stalk of orne. ξ Est autem stipula calamus frumenti, puta tritici, hordei, & similibus, quod scilicet continet spicam, cuius internodia genicula dicuntur, & aliquaudo genua, à similitudine genuum animalis. Ovid. 1. Fast.

Moxque per ardentis stipula crepitantis acervos
Trajicias celeri strenua membra pede.

Ibidem,

Captivam stipula scænoque involvit & ignes
Admouet: urentes effugit illa manus.

Virg. 1. Georg.

— culmismque levem stipulâque volantes.

ξ Stipula etiam dicitur, quæ remanet in campo, demesso frumento. Virg. 1. Georg.

Sapè etiam steriles incendere profuit agros,
Atque levem stipulam crepitantibus urere flammis.

ξ Spicæ præterea, quæ post messorum terga à tenuioribus legi solent, stipulæ appellantur. Terent. Adolph. — præter hæc meridie ipso faciam ut stipulam colligat. Hinc stipula illecta, dicitur spica in messe defecta, necdum collecta.

STIPULOR, aris, est solemnæ conceptione verborum postulare sibi aliquid promitti solemnæ formula promittendi. ξ $\xi\omega\ \kappa\alpha\sigma\tau\eta\lambda\lambda\eta\ \tau\epsilon\beta\epsilon\eta$. GAL. Stipuler. ITAL. Stipolare. GERM. Fragen ob etwas eingehn vnd verheissen wölle: item, verheissen. HISP. Acertar lo queo tro promete. ANGL. To require a thing to be giuen him or done with ordinare woordes of the law, to require by covenant, to make a bargain, to promise affectually that he is required to do. ξ Et quamvis propriè de iis interrogationibus dicatur, in quibus de pecunia agitur, eò quod à stipe dictum putetur: transfertur tamen ad omnes rogationes, quæ de quavis re interponuntur. Cic. 2. de Leg. Si is cui legatum est, stipulatus est idipsum quod legatum est, ut ea pecunia ex stipulatione debeatur. Col. in præfat. lib. 10. Fœnoris tui Syluine, quod stipulanti sponderam tibi, reliquam pensunculam percipe. Plaut. Pseud. sc. 6. a. 4. Nullum periculum est stipularier, ut concepisti verba, Datin' viginti minas? Dabo. Est autem stipulor, secundum Priscianum, verbum commune, quod tam in activa, quam passiva significatione, ablativo jungitur. Dicimus enim stipulor abs te, pro rogo te, peto abs te: & stipulor abs te, pro rogor abs te. Iuvenal.

Quantum vis, stipulare, & protinus accipe quod do,
Vt toties illum pater audiat.

Quo in loco est activæ significationis, Suetonius verò passivè protulit, Prætorum lectoria, (Lætoria lex) quæ vetat minorem annis vigintiquinque stipulari, id est, interrogari. Plantus quoque passivè dixit, Nisi dolo malo instipularus sis. Idem in Curc. sc. 1. a. 4. Ibidem erunt scorta exoleta, quique stipulari solent, id est, Adstipulatores (turpe verbum.) ξ Hujus verbi composita sunt, Adstipulor, instipulor, & restipulor: quorum significata vide suis locis.

STIPULATORES, dicuntur qui per interrogationem obligant promissorem. ξ $\xi\omega\ \delta\iota\omega\mu\phi\acute{o}\gamma\omicron\tau\ \alpha\iota$, $\alpha\iota\ \epsilon\pi\alpha\gamma\chi\epsilon\iota\delta\omicron\mu\phi\omicron\tau$, $\alpha\iota\ \epsilon\pi\alpha\gamma\chi\epsilon\iota\omega\tau\omicron\upsilon\tau\epsilon\varsigma$. GAL. Stipulatores. ITAL. Interrogatori, stipulatori. GERM. Anforderer / frager ob etwas verheissen wölle. HISP. Aceptadores de lo que otros prometen. ANGL. Requesters of a thing to be done with ordinare woordes of

the law. ξ Cicero pro Quintio, Literæ P. Quintij testes tot, quibus omnibus causa justissima est cur scire potuerint: nulla cur mentiantur, quum à stipulatore tuo comparabuntur. Hæc enim duo, stipulator, & promissor, opponuntur: quod docet Iureconsult. titul. de verborum obligationibus: leg. 1. & passim.

STIPULATIO, nis, (ut inquit Pomponius,) est verborum conceptio, quibus is qui interrogatur daturum facturumve se id quod interrogatus est, responderet. ξ $\xi\omega\ \delta\iota\omega\mu\phi\acute{o}\gamma\omicron\tau$. GAL. Stipulation. ITAL. Interrogazione, stipulatione. GERM. Verheissung des darumb jemandt ist angefordert worden. HISP. Obra de acceptar lo que otro promete, stipulation. ANGL. An affectuall promise to do which de is required to do. ξ Cic. ad Attic. lib. 16. Et si nondum stipulationes legeram (nec enim Eros venerat) tamen pridie Iduum velim conficias. Senec. de benefic. lib. 3. c. 15. Utinam nulla stipulatio emptorem venditori obligaret, nec pacta, conventaque impressis signis custodirentur, fides potius illa servaret, & æquum colens animus. ξ Acceptam ferre stipulationem, est eum, qui per stipulationem promisit, obligatione liberare. Vlp. in l. Julianus, ff. de dol. mal. & metus except. stipulationis formulam & periphrafin vide apud Plaut. sc. 1. a. 1 & sc. 6. a. 4.

STIPULATIUNCULÆ, æ, diminut. ξ $\xi\omega\ \sigma\mu\iota\epsilon\alpha\ \kappa\epsilon\ \iota\omega\pi\epsilon\iota\varsigma\ \delta\iota\omega\mu\phi\acute{o}\gamma\omicron\tau\epsilon\varsigma$. GAL. Petite stipulation. ITAL. Picciola stipulatione. GERM. Ein kleine oder schlechte versprechung. HISP. Pequeña estipulacion. ANGL. A little promise to do which is required. ξ Cic. 1. de Orat. Tu mihi quum in circulo decipiari adversarij stipulatiuncula, & quum obignes tabellas clientis tui, quibus id sit scriptum quo ille capiatur, ego tibi ullam causam majorem committendam putem?

STIPULATUS, us, Stipulatio, $\delta\iota\omega\mu\phi\acute{o}\gamma\omicron\tau\iota\alpha$. Plin. Iovis deorum summi stipulatu. Vti quoque hoc vocabulo sunt Iurisconsulti.

STIRIÆ, æ, propriè est aqua frigore concreta pendens, guttatimque stillans. ξ $\xi\omega\ \eta\gamma\eta\lambda\ \eta\sigma\tau\alpha\ \eta\lambda\eta\gamma\ \delta\epsilon\lambda\epsilon\phi\eta$. GAL. Goutte d'eau gelée & pendante. ITAL. Acqua agghiacciata ch'è sta pendente. GERM. Ein eiszapff. HISP. El cetrion, gota de agua helada. ANGL. A frosen droppe. ξ Virg. 3. Georg.

Stiriæque impexis induruit horrida barbis.

Martial. lib. 7.

Turpis ab inviso pendebat stiria naso.

Plin. distillantes hyberno gelu sturias.

STIRILLUM, barba capræ, & dicitur à stiria, quod pendet ad modum stiriæ. Cathol. Sed supra fuit Spirillum.

STIRPS, is, fœmin. gen. Origo, progenies, soboles. ξ $\xi\omega\ \eta\epsilon\kappa\epsilon\tau\ \psi\eta\iota\ \gamma\alpha\sigma\chi\alpha\sigma\chi$ $\gamma\alpha\iota\omega$. GAL. Race, lignée. ITAL. Progenie, lignaggio. GERM. Ein stamm, geschlecht. HISP. Generacion, linaje. ANGL. Of spring or stock in kinred. ξ Virg. 7.

Hæc stirpem invisam.

Idem 3. Aeneid.

— qua vos à stirpe parentum

Prima tulit tellus.

Ovid. 2. Metam.

Semifer interea divina stirpis alumno

Latus erat, mistoque oneri gaudet ab honore.

Masculini tamen generis facit Pacuvius apud Charisium lib. 1. Qui stirpem occidit meum. ξ Item stirps masculini generis est, significat imam arboris partem, quam & truncum appellamus. ξ $\xi\omega\ \sigma\chi\omicron\rho\epsilon\sigma\chi$. $\xi\iota\ \delta\omicron\phi\upsilon\tau\iota\omega$, $\pi\alpha\tau\epsilon\phi\upsilon\sigma$. GAL. Racine d'arbre ou d'h' rbo, ou ce qui en sort. ITAL. Stirpe, tronco, radice d'alberi d'herbe. GERM. Ein stamm / als an einem baum. HISP. Planta, raiz d' tronco del arbol. ANGL. To stock or stemme of a tree or herbe. ξ Idem Metam. lib. 12. Quum semel in sylvis imo de stirpe rocisum.

In qua significatione invenitur etiam fœmininum. Horatius, Stirpèque raptas & pecus, & domos.

Sueton. in Tib. c. 2. Ex hac stirpe genus trahit.

ξ Stirps quæstionis origo, fundamentum, per translationem. Cic. 4. de finib. Differo eam partem, quæ quasi stirps est quæstionis. Dixerunt tamen significatione sobolis masculino genere: ut Pacuvius, Qui stirpem occidit meum; Rursus in significatione materiæ. Horat. Stirpèque raptas & pecus & domos. Sospiter lib. 1.

STIRPESCO, is, ere, In stirpem convertor. ξ $\xi\omega\ \pi\alpha\tau\epsilon\phi\upsilon\sigma\ \mu\epsilon\tau\epsilon\delta\alpha\delta\alpha$, $\omega\sigma\phi\upsilon\sigma\mu\alpha\iota$. GAL. Ietter rejettons, produire tiges, se convertir en tiges, & sions. ITAL. Farsi & convertirsi in tronco. GERM. Verheert werden / verdorren. HISP. Arrayar d' hazer raiz la planta. ANGL. To waxe, to have a stock or stemme. ξ Plin. lib. 9. c. 2. Nam si defringatur, stirpescere, & intermori.

STIRPITUS, adverbium, Funditus, radicitus. ξ $\xi\omega\ \beta\alpha\delta\epsilon\omega\upsilon$. GAL. De la racine, totalement. ITAL. Da fondo, dalle radici, totalmente. GERM. Mit der wurzel heraus, vom grund heraus. HISP. Arrancado de raiz. ANGL. Vterly, by the rootes. ξ Cic. 4. Tus. Hunc errorem quasi omnium malorum stirpitus philosophia se extractum pollicetur.

STIRPIX, Gnom. Stirpices $\xi\iota\ \delta\omicron\phi\upsilon\tau\iota\omega\iota$, qui stirpes effodiunt: radicem sectores, qui radices colligunt, earum peritiam habentes herbarij.

STIRPO, $\xi\iota\ \delta\omicron\phi\upsilon\tau\iota\omega$. Onom. Latinum inusitatum. at $\xi\iota\ \delta\omicron\phi\upsilon\tau\iota\omega$ est radico, radices ago, stabilio.

Stitiones Solis, solstitia. Tertull.

STIVÆ, æ, Aratri manubrium, quod tenetur manibus quum aratur. $\xi\omega\ \tau\eta\lambda\lambda\eta$. GAL. Le manche, ou le tenon de la charruë. ITAL. Manico dell' arato. HISP. El esteva d' manzera del arado. ANGL. The plough tayle or handle. ξ Virg. 1. Georg.

Stivæque qua curvus à tergo torqueat imos.

Ovid. 8. Metam.

Hos aliquis tremula dum captat arundine pisces.

Aut pastor bacula, stivæque innixus arator

Vidit, &c.

Idem 4. Fast.

Inde premens stivam designat mœnia sulco.

Dicta stiva à frando, quia super eam regula stat, & est quasi temo inter boves.

Stiva, manubrium aratri. Sidonius in, carminibus,

Paulum si pace sequestra

*Classica lexasses, fortis cui larva regebat
Stivam post aquas.*

STĪTĀ, genus navigij (inquit Festus) latum magis quam altum, à latitudine sic appellatum: sed ea consuetudine qua storum pro lotum, stitem pro litem dicebant antiqui, qui dictionibus ab l incipientibus, st, literas præponere solebant. Ea vox etiam apud Gellium *lib. 10. c. 45. de navigiis, horiolæ, stlatæ.* In antiquo Lexico, stlata, *πρωτόν πλοῦτος εἶδος.*

Stelataris, vestis piratica. Gloss. Isid. & Caper.

Stelātārūs, qui stlata vehit; sicut à scapha, scapharius.

Stelatarius, a, um, piraticus. *Caper Grammat.* Stelataris, sine c, litera scribendum est, à stlata rate piratica. *Juvenal. Satyr. 7.*

Spondes enim Tyrio stlataria purpura filo;

id est, purpurea vestis, velut piratica & latrocinans, cujus splendore spoliatur, & falluntur venditores, divitem censentes qui eam gestat: vel potius fallax & deceptrix, quasi que irridens. In Critici antiquissimi Lexico Stelataris, *ἰερόμωρος.*

Stlembus: gravis & tardus, Lucil.

Atque equum pedibus stlembum. Festus.

Selengis, olei gutta. Item ornamentum capitis. Poll.

Stlitibus judicandis, dicebant veteres, pro litibus. Hinc Decemviri dicebantur Stlitibus judicandis. Festus.

Stlōpūs, Sonus, qui ex inflatione buccarum erumpit. *Perf. Sat. 5.*

Nec stlopo tumidas intendis rumpere buccas.

Alij scribunt selopus.

STO, as, steti, statum, Erectus sum, consisto. *X. Sedeo.* *ἵσταν hamādāh. ἰσάται, ἰδύσαι.* GAL. *Estre debout, demurer en un estat; s'arrister.* ITAL. *Stare.* GERM. *Stehn* HISP. *Estar en pie* ð en hiesto. ANGL. *To stande.* Plaut. *Casin.* Hi stant hic ambo, non sedent. *Terent. Eunuch.* interim dum ante ostium sto, notus mihi quidam obviam Venit. *Ovid. 1. Fast.*

Ingenium vultu stasque caditque tuo.

Plaut. *Capt. Prolog.* Quos videtis state captivos. Stant, non sedent.

¶ Pro cessare. Plaut. *Pseud. sc. 4. a. 2.* Quid nunc igitur stamus? Idem *Cure. sc. 2. a. 2.* Palinure quid stas? (id est, cessas.) Stare, pro incolumem esse. *Ovid. Eleg. 8. lib. 1. Trist.* Dum stetimus, &c. (sup. incolumes fuimus.) ¶ Stantes in publico, (id est, quasi prostibula prostantes. *Livius lib. 34. & Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.* ¶ Et non tantum de animatis, sed de inanimatis dicitur, ut, Navis stat, Flumen stat, Currus stat. Plaut. *Men. sc. 2. a. 2.* Stat in portu navis prædatoria (id est, expectat parata.) Cancer stat, cum serpere desit. *Cels. lib. ... cap. 27.* Vbi stare cæperit cancer. ¶ Sol item stare dicitur, quum ad alterum Tropicorum perveniens, ulterius progredi non potest, sed cursum incipit reflectere. Vnde duo dicimus esse solstitia, alterum æstivum, alterum hybernum ¶ Item ponitur pro, satisfacere, permanere & durare. *Cic. 1. Offic.* Facere promissa, stare conventis, reddere depositum. *Virgil. 4. Æneid.*

Et bene apud memores veteris stat gratia facti.

Velleius, Cum stetit Carthago. Idem Velleius, Stetisse Capuam, concidisse, surrexisse. *Sueton. in Orthon. cap. 5.* Neque enim dissimulabat nisi principem se stare non posse, &c. ¶ Item pro horrere *ἴσταν samār*, ut annotavit Nonius citans locum ex *Titinnio*, Atque illud ante partum comedit: fundi stabunt sentibus. Item alterum ex *Cæcilio*, Hic amet, familiæ fame pereant: ager autem stet sentibus. ¶ Item pro plenum esse. *ἴσταν malé. Virg. 12. Æneid.*

— jam pulvere cælum

Stare vident.

Item pro, promittere, ut annotavit idem Nonius, citans illud *Lucilij* ex *lib. 29.*

Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas

Pectore marmoreo.

¶ Item significat aliquando, præstitutum esse, & immobilem. *Virg. 10. Æneid.*

Stat sua cuique dies, breve & irrevocabile tempus

Omnibus est vita.

Ovid. 1. Metam.

Sic stat sententia, id est, immobilis & fixa est didocetis.

¶ Item, in animo esse, & constitutum habere. *Virg. 12. Æneid.*

Stat conferre manum Ænea, stat quicquid acerbi est

Morte pati.

Item, positum esse, *ἴσταν. Idem 1. Æneid.*

Omnis in Ascanio chari stat cura parentis.

Item, quiescere. *Apuleius*, Dum fortè starent in taberna ludentes,

¶ Item, in pristino statu manere. *Idem 2. Æneid.*

Troiaque nunc staret, Priamique arx alta maneres.

¶ Item ponitur pro, emptum esse, & constare. *Liv. lib. 23.* Multoque sanguine ac vulneribus ea pænis victoria stetit. *Gellius*, Magno ei stet, ea nocte absentem fuisse. *Quintil.* Neque ipse hoc periculum ignoro, expertus non levi documento, quanti steterit mihi quod semel imparata non feci. *Livius 3. ab Urb.* Magno detrimento certamen statutum fuerit *Idem 4. d. 4.* Centum talentis stetit. Et *Velleius*, Morte stetit Ciceroni vindicta libertatis. *Plaut. Capt. sc. 5. a. 5.* Periculum vitæ meæ tuo stat periculo. ¶ Stare firmum, est non moveri, sed constantem esse. *ἴσταν ἰσάται.* *Livius*, Resistes autem adversus famam rumorisque hominum, si satis firmus steteris. *Senec. cap. 6. al. 25. de consol. ad Polyb.* Stare in statu & gradu, vel arma submittere. *Ovid. 13. Metamorph.*

— cui standi vulnera vires

Non dederant, nullo tardatus vulnere fugit.

Quintil. Standum in iis omni pede. *Plaut. Men. sc. 2. a. 5.* Iubes me facere Impetum in eum, qui stat. (i. restat, nec fugit.) ¶ Pro, venisse. *Liv. 4. ab urb.* Tempus agenda rei nondum stare. (*N'estre pas encore escheu.*) ¶ Stare per me, per te, per illum aliquid dicitur, quum ego, tu, aut ille impedimento est, ne quid fiat. *Plin. lib. 18.* Non stat per me quominus cælum intelligas & cælestia scias. *Quintil.* Non per me stetit, sed per illam. ¶ Stare à Senatu, vel ab optimatibus, est Senatus, vel optimatum causam tueri. *Cic. de clar. Orat.*

Nemo à Senatu, & à bonorum causa stetit constantius. ¶ Stare à mendacio contra verum. *Idem 2. d. Invent.* pro eo quod est, tueri falsum & verum oppugnare. ¶ Cum aliquo stare, pro, parres ejus sequi, & ei favere. *Terent. Phorm.* Nam nî hæc ita essent, cum illo haud stares Phædria, id est, pro illo. *Cic. 2. de invent.* Quem admundum ei dicebamus, qui à scripto diceret, hoc fore utilissimum, si quid de æquitate ea quæ cum adversario staret, derogasset, sic huic, &c. ¶ Fabula dicitur stare. *Terent. in prol. Hecyra.* Partim sum eorum exactus, partim vix steti. Vbi *Donatus*, Agitur fabula quam recitatur; stat, quum placet. ¶ Statur, Impersonale. *Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1.* Quid agitur? P. Statur hic ad hunc modum. ¶ Stare extrema fortuna, est summo in periculo situm esse. *Cic. in Salust.* Bis ad subfellia attractus, extrema fortuna stetit, *Ovid. 4. Fast.*

Statur & arbitrium Romulus urbis habet.

¶ Composita hujus verbi sunt, Absto, adsto, vel asto, consto, circumsto, antesto, contrasto, exto, à quo superexto, insto, intersto, disto, obsto, persto, præsto, prosto, resto, substo, supersto: de quibus suis locis. Stans & staturus, pen. prod. Participia. *Cic. in Catil.* Quod incolumes cives, quod stantem urbem reliquit, quanto tandem illum merore afflictum esse, & profligatum putatis? *Plin. lib. 25. cap. 13.* Anaxilanus auctor est, mammas à virginitate illitas, semper staturas.

STĀTŪS, a, um, Firmus, fixus, immobilis, certus. *ἵσταν mahamadāh. ἰσάται. GAL. Arresté, assigné, certain.* ITAL. *Fermo, stabile.* GERM. *Stätig, bestendig, gewiß.* HISP. *Firme, que no se muda.* ANGL. *Firme, stable, that standeth hand is not moved.* ¶ *Plin. lib. 18.* Iam primum hanc injuriam omnibus annis accidere non posse propter statos siderum cursus. *Cic. de Arusp. resp.* Statas solemnisque ceremonias pontificatu continere. Sic, Statis vicibus aliquid fieri dicitur, quod certis fixisque temporibus iteratur. *ἴσταν mahamadāh.* ¶ Status dies cum hoste, est dies constitutus controversiæ cum peregrino iudicio finiendæ. *Plaut. Cure. sc. 1. act. 1.* Et *Gellius cap. 4. lib. 6.* Status conductus cum hoste intercedit dies. *Cicer. 1. Offic.* Si status dies sit cum hoste, venito. *Liv. 2. dec. 5.* Stato die, & stato loco. Item *Suet. in Claud. c. 1.* Die stato supplicare. Item *in Calig. c. 40.* Certum statumque exigere. ¶ Stata sacra, quæ certis ac staturis diebus fiebant, & non mutabantur, sed firma & stabilia erant, diversa ab illis quæ indicta vocantur, quæ nimirum vel in alia tempora reiici possunt, vel etiam omitti penitus: *ἴσταν mahamadāh. Catull.*

Sacra stata, solennia, sancta servasti.

Ovid. 6. Fast.

Et fornicali sunt stata sacra Dea.

Idem 1. Fast.

Ter, quater evolvi signantes tempora Fastos:

Nec sementina est ulla reperta diis:

Tum mihi (sensit enim) lux hac inducitur, inquit,

Musa: quid à Fastis non stata sacra peris?

Ennius, Modicam & modestam formam mulieris, statam vocat, quam *Phavorinus* apud *Gellium* non invenit uxoriæ formam nominat. *Vide Gell. lib. 5. c. 11.*

STĀTŪS, us, conditio, habitus, gestus, positio, constitutio. *ἵσταν mahamadāh. ἰσάται. GAL. Estat, condition, geste, maintien, contenance.* ITAL. *Stato, stado, qualità di una cosa.* GERM. *Ein stand oder stat* (sen. HISP. *Estado de cada una cosa.* ANGL. *The stat, behaviour or contenance.*) A sistenda autem Repub. Statum ejus deducit *Sueton. in August. cap. 28.* Sistere significat inter cætera stabilire, firmare, stare facere: vulgus contra à stando statum deducit, sicut & statorem; qui supra in verbo sisto, & stator, abundè confutatur. *Colut. lib. 8.* Quare status ejus longior productiorque ad hos casus magis habilis est. *Cicer. Lentul. lib. 1. Epist.* Ex eodem de toto statu rerum omnium cognosces. *Idem de Arusp. resp.* Hunc statum qui nunc est, qualiscunque est, nulla alia re nisi concordia retinere possumus. *Seneca cap. 17. de consol. ad Marc.* Vt nunquam scires cujus status esses. *Quintilian.* statu periclitari. *Ovid. Eleg. 1. l. 5. Trist.*

Flebilis ut noster status est, ita flebile carmen.

¶ Pro positione sive constitutione corporis. *Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4.* Quid agitur? ps. Statur hic ad hunc modum. S. Statum vide hominis *Calipho*, quasi basilicum. *GAL. Considere la mine, la posture, la contenance, la targe, la morgue du personnage.* *Idem Plaut. ibid. vide Statum.* Num pertimescit. *Idem Mil. sc. 2. a. 2.* Crebrò commutat statum. (de cogitabundo & æstuantem.) *Idem Gell. cap. 13. lib. 9.* de certamine duorum loquens: *Manlius* scutum scuto percussit, atque statum Galli conturbavit, *GAL. La posture.* q. d. Gallum de loco, quo pedem fixerat ad decertandum, dimovit, dejecitque *Manlius*. Et *Senec. de consol. ad Polyb. c. 6. al. 25.* Vtrumne statim percussus arma submiseris, an in statu, & in gradu steteris. ¶ Statum cæli notare. *Liv. 7. d. 4.* (i. positionem.) ¶ Pro habitudine & statura corporis. *Plaut. Amph. sc. 1. a. 1.* Cæpi hujus formam in me atque statum. ¶ Pro munere, sive cura, sive negotio videtur usus. *Sueton. in Tiber. cap. 16.* Delegatus ei pacandæ Germaniæ status. *GAL. L'essence & charge.* *Calaubon.* ita hic legit, Delegatus pacando Germaniæ statui. Elegantiùs quidem, sed contra fidem omnium veterum librorum ¶ Deducere aliquem de statu vitæ, est eum à solito vitæ tenore abducere. *Cic. 1. Verr. Me de vitæ meæ statu lacrymis suis deduxerunt.* ¶ Status item ponitur pro stata & firmata ætate, nimirum annorum *xv. l. 77. D. de leg. & fid. 2.* Quanquam igitur testamento cautum esset, ut quum ad statum suum pervenisset, ei solveret. ¶ Apud *Rhetores* autem status, ἴσταν, dicitur summa causæ constitutio, ad quam totius orationis argumenta referuntur, hoc est, id quod nascitur ex conflictione petitionis actoris & defensionis rei. Id autem dilucidius fiet hoc exemplo. *Deiortus* insidias struxit *Cæsari*: intentio est actoris. Non struxit: depulsio rei. Hinc oritur constitutio sive status, *Struxeritne* insidias *Cæsari* *Deiortus*? Et quoniam in omni disceptatione quaeritur an sit, quid sit, vel quale sit? tres inde oriuntur statuum differentiæ, *Conjecturalis*, *Legitima*, & *Judicialis*. *Cic. in Topic.* Refutatio accusationis, in qua est depulsio criminis. Græcè *ἴσταν* Latine Status vocetur. ¶ Status quaestionem facere, vel inferre. *D. lib. 40. tit. 12. l. 37.*

Statuliber, qui statutam & destinatum in tempus, vel conditionem, libertatem habet. Paulus *D. lib. 40. tit. 7. l. 1.*
 Statio, nis, de quovis loco dicitur ubi statuitur: ut atria, porticus ædium. Est etiam locus in littore sinuosus, in quo naves ad tempus possunt consistere, minus tamen tutò quam in portu. *ἡ σταθὸς μαῖαμάδης* *μαῖαμάδης* *ἡ σταθὸς* *ἡ σταθὸς* *ἡ σταθὸς*. GAL. Station, place, ou lieu d'arrêt de quelque chose que ce soit: comme les basses cours, antichambres, galeries où le peuple attend le maître de la maison. Item, le port ou havre, ou Gay où s'arrêtent les navires. L'assiette de guet, ou d'autre chose. ITAL. Stazione. GERM. Stelle/schiffstelle. HISP. La estanca d'estancia. ANGL. A place where men of warre or shippes abide for a tyme. Virg. 2. *Æneid.*

Nunc tantum sinus & statio male fida carinis.
 Item 10. *Æneid.*
 Frangere nec tali puppim statione recuso.
 Velleius, Statio quælibet pro portu fugientibus tempestatem. Pro porticu, sive templo. Ovid. *Eleg. 1. lib. 3. Trist.*
 quoniam statio mihi publica clausa est.

Idem 5. *Fast.*
 Et pro Diis aderant in statione sua.

Stationes item dicuntur loca, in quibus milites confederunt, quæ & stativa dicuntur, & præsidia. Curius, Cognitum id per exploratores, qui stationes hostium fuerant ingressi. Stationes militum per Italiam dispositæ. Sueton. in *Tib. c. 37.* Idem in *August. cap. 24.* Cohortes, si quæ cessissent loco, decimatas hordeo pavit, Centuriones statione deserta itidem ut manipulares capitali animadversione puniit. Cæsar 1. *de bell. civil.* Stationes crebras equitum disponere. *Ibidem.* Custodias stationesque vitare (equitum vias obsidentium, sup.) Locum item vigilibus ad excubias agendas assignatum, stationem vocamus, quod in eo subsistere cogantur, neque cum sine gravi noxa possint relinquere. Virg. 9. *Æneid.*

vigiles simul excitat: illi
 Succedunt, serviantque vices: statione relicta.
 Ipsa comes Niso graditur.

Sueton. in *Neron. cap. 37.* Orfito objectum est, quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Ovid. 2. *Fastor.*

Præque tua maneat in statione domo. (Dij, sup.) id est, excubent, Item ponitur pro loco in quo jus Romæ docebatur. Gell. *lib. 13. c. 13.* Quæsitum esse mihi in plerisque Romæ stationibus, jus publicè docentium. Juvenal. *Saty. 1.*

Stationes omne theatrum.

Item dicit, Stationes omnes tribunal, de Rutulo, ubi doctiores, stationes mancipiorum in foro Romano intelligunt. Vide Victorem in *descriptione regionis fori Romani.* Plin. *lib. 16.* Radices ejus in forum usque Cæsaribus per stationes mancipiorum penetrare. Similiter errantium stellarum matutinae (quas primas vocant) & vespertinae (quas secundas) quum stare spectantibus videantur in Oriente, & Occidente, stationes vocantur. Per metaphoram etiam statio pro temporaria habitatione accipitur. Cic. *ad Attic. lib. 9.* Athenis statio mea nunc placet. Sumpta translatio à loco litorali, ubi naves ad tempus subsistunt, quamvis non æquè tutò, atque in portu. Proprie autem statio dicitur ipse standi actus. Vnde cætera omnes significationes fluxerunt.

Statiuncula, diminutivum, parva statio: sicut à ratione, ratiuncula.

Stationalis, e, adjectiv. *ἡ σταθιαία*. ITAL. D'assiette, de station. ITAL. Della stazione. GERM. Gehörig zu der Stellung auff die wacht. HISP. Cosa de estanca d'estacion. ANGL. Belonging to an abiding place for shippes. ut, Stationales milites, qui & stationarij quibus certa ad excubias agendas assignata est statio. Stationales stellæ, quæ matutino tempore omnium novissimæ, & vespertino omnium primæ in cælo apparentes, quasdam quasi excubias facere videntur. Plinius, de sideribus loquens, *lib. 2. c. 15.* Eadem stationalis senis mensibus commemoratur insignis, aliorum bimestris: quum cætera utraque statione quaternos menses non impleant.

Stationarii milites, dicuntur quibus custodia, aut præsidij gratiâ statio assignata est, ut qui in castris, urbibusve ad excubias agendas certo loco disponuntur: quive in provinciis distribuuntur partim ad exterram vim, si qua fortè ingruat, propulsandam: partim ad provinciales in fide continendos. *ἡ σταθιαία* GAL. Garnison de lieux forts. ITAL. Guarnizione de luoghi forti. GERM. Kriegskent die zur hut auff die wacht gestellt sind / oder die im zusatz ligen. HISP. Guarnicion de lugar fuerte. ANGL. Men of warre to watch or to wohome a certane place is appointed to keep.

Stativa, orum, Castra, sive munitiones militares: à stando dicta, quod in iis milites subsistunt. *ἡ σταθία* *ἡ σταθία* *ἡ σταθία* *ἡ σταθία*. GAL. Va camp, ou un fort, ou une place où sont les gens de guerre en garnison. ITAL. Stativa, luoghi forti. GERM. Läger / Lägerstatt. Darinn sich ein kriegsvolck enthalt / kriegsstelle. HISP. El real de huestia para poco tiempo. ANGL. A fort or camp pitched. Liv. *lib. 1. ab Urbe*, In his stativis (ut fit) longo magis, quam acri bello satis liberi commeatu erant. Et *lib. 6.* Stativa nostra munimento satis tuta sunt. Cic. *pro lege Agrar.* Num quid causæ est, quin omnes agros, urbes, stativa, portus, totam denique Bithyniam Decemviris vendituri sint.

Stativus, a, um, Stationalis. *ἡ σταθιαία* *ἡ σταθιαία* *ἡ σταθιαία* *ἡ σταθιαία*. GAL. D'assiette, de station. ITAL. Della stazione. GERM. Das man aufstelle zubüthen ond wachen. HISP. Cosa de estanca d'estacion. ANGL. Belonging to a camp pitched or fort. ut, Præsidium stativum, quod certis locis custodia, & securitatis gratiâ disponitur. Castra stativa, quæ & stativa absolute, munitiones sunt militares, quibus copiæ sepuntur, ut adversus repentinum hostium incursum tutæ sint, neque invitæ in prælium descendere cogantur. GAL. Retranchemens des gens de guerre. Stativa aquæ dicuntur, quæ contrariæ sunt manantibus, & perennibus, cujusmodi sunt fontes, rivi, fluvij Varr. *de admirandis ad Fundanium sacerum*, Secundò de stativis aquis, ut sunt lacus, stagna, putei, & maria. Plin. *lib. 2. cap. 88.* In eadem & oppidum haustum profundo alioqui motu terræ stativas emerisse.

Calepini Pars II.

Statarius, a, um, Fixus, firmus, immobilis. *ἡ στατάριος* *ἡ στατάριος* *ἡ στατάριος* *ἡ στατάριος*. GAL. Qui ne bouge d'une place, ferme. ITAL. Fermo, immobile. GERM. Beständig, beständig, stät. HISP. Cosa firme y no variable. ANGL. Firmen, sure, that is not easlie moved. Vnde statariæ fabulæ dictæ sunt, quæ motoris opponuntur, histrionibus minimè laboriosæ, quippe quæ à stantibus non discursantibus, tumultuantibusve peragerentur. Ter. in *Heaut.* Adeste æquo animo, date potestatem mihi statariam agere, ut liceat per silentium. Statarius orator, Cic. *de clar. Orat.* C. Piso statarius, & plenus sermonis orator. Et paulò antiè, Ij quos statarios appellant, quorum est illa simplex in agendo veritas. Pugna stataria, in qua non furis, non excursionibus, non lævibus præliis, sed collatis utrinque signis decertatur. GAL. Baraille rangée. Statarij ordines, ad statariam pugnam instructi. Liv. *lib. 9. ab Urbe*. Statarios uterque miles ordines servans.

Stabilis, e, Firmus, & fixus. *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος*. GAL. Ferme, stable, assuré, immuable. ITAL. Stabile, immutabile. GERM. Stetig, beständig, beständig. HISP. Cosa firme que no se muda. ANGL. Stable, sure, firme. ut apud Ter. in *Adelph.* Errat longè, mea quidem sententia, Qui imperium credat gravius esse, aut stabilius, Vi quod fit, quam illud quod amicitia adiungitur. Cic. *1. de Orat.* Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ stabile, quam id in quo aliquid offenderis. Ovid. 5. *Trist. Eleg. 14.*

Rara quidem virtus, quam non fortuna gubernet,
 Quæ maneat stabili, quum fugit illa, pede.

Senec. *c. 9. de consol. ad Marc.* Contra fige stabilem gradum. Plaut. *Aul. se. 4. a. 1.* Stabile stabulum habere. Stabile est, id est, certum, & statutum. Plaut. in *Bacch.* Profectò stabile est me fratri aurum reddere. Mala stabilia, hoc est, poma non decidua, & quæ diutius in arbore stant, vel diù maturitatem retinent, neque citò corrumpuntur. Cato *c. 7.* Eo lotium suillum, aut sterqus ad radicem eorum addere oportet, ut stabilia mala fiant. Patria stabilis, in qua quis perpetuò habitat, nec huc atque illuc discurret. Plaut. *Merc.* — quis finis fugæ? Quæ patria aut domus tibi stabilis esse poterit? Vita stabilis, Felix & non variis casibus subjecta, Lucret. *lib. 3.*

Turpis enim fama contemptus, & acris egestas
 Semota ab dulci vita, stabilique videtur.

Stabilis, is, stabilem facio, firmo. *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος*. GAL. Affermir, affermer, établir. ITAL. Stabilire, fermare. GERM. Bestätigen, beständig machen. HISP. Firmar, establecer. ANGL. To make fast or stable. Plautus in *Amphitr.* Regique Thebano Creonti regnum stabilivit suum. Cic. *4. de finib.* Nisi fortè censes C. Gracchum patrem beatiorem fuisse quam filium, quum alter stabilite Rempublicam studuerit, alter evertere. Hinc Constabilio, quod est, omnibus modis stabile & securum reddo. Plaut. in *Capit.* Ædepol rem meam Constabilivi, quam illum emi.

Stabilimènis, & Stabilimentum, i, Firmamentum, sive corroboratio. *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος*. GAL. Affermissement, assurance. ITAL. Stabilimento. GERM. Ein befestigung, sterckung. HISP. Firmeza para estar. ANGL. That stablitheth or makesh stedfast. Plaut. in *Curcul.* Hæc sunt ventri stabilimenta, panis, & asia bubula, Poculum grande. Cic. *de nat. deor.* Addo, inquit, hoc, quod mihi portento cælestium pater prodigium misit regni stabilimen mei. Ex Accio Poëta.

Stabilitas, atis, firmitas. *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος* *ἡ σταβίλος*. GAL. Fermeté. ITAL. Stabilità, fermezza. GERM. Beständigkeit. HISP. Firmeza para estar. ANGL. Steadfastness, firmitie. Cæsar. *4. bell. Gall.* Ita nobilitatem equitum, stabilitatem peditum in præliis præstat. Cic. *1. de finib.* Quo loco videtur quibusdam stabilitas amicitie vacillare. Plin. *lib. 23. cap. 5.* Gingivis, & oris ulceribus, dentium stabilitati efficacissimè subvenit.

Stoa, a, porticus, tentorium.

Stocholmia, sive Holmia, Stocholm, regni Sueciæ metropolis.

Stocius, stultus. Gl. A. L.

Stœbe, fœmin. gen. *ἡ σταβία*. Frutex aculeatus tum caule, tum folio, semine molli, rubido, radice pecoris pabulo gratissima, non alibi quam in aquaticis nascens. Plin. *lib. 21. c. 15.* Quadam spinam habent in folio, & in caule, ut phleos, quod aliqui stœben appellavere. Idem *lib. 22. c. 11.* Stœbe, quam aliqui phleon vocant, decocta in vino, præcipuè auribus purulentis medetur: item oculis ictu cruentatis: hæmorrhagiæ quoque, & dysenterix infusa.

Stœchadès, *ἡ σταχάδης*, insulæ sunt numero tres, Massiliensium litori vicina: sic dictæ propter ordinem quo sitæ sunt. Vulgò *Las Eras* Plin. *lib. 3. c. 5.* Stœchades tres, à vicinis Massiliensibus dictæ propter ordinem: quas item nominant singulis vocabulis, Proten, & Mefen, quæ & Pomponiana vocatur: tertia Hypæa. Lucan. *lib. 3.*

Et jam turrigeram Bruti comitata carinam
 Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite classis
 Stœchados arva tenens.

Suet. in *Claud. c. 17.* Iuxta Stœchadas insulas.

Stœchäs, adis. *ἡ σταχάς*. GAL. Stœchas. ITAL. Stœca. GERM. Stœchas kraut / man bringt es dñr in Teutschland. HISP. Cantuessa. Herba à Stœchadibus insulis ex adverso Massiliæ, in quibus solis nascitur, nomen accepit. Tenues habet circulos, comam hyslopi, amaram gustu. Hanc hodie vocant imperiti *sticados citrinum*. Namque frutex ostenditur surculosus, odoratus, capitibus luteolis ex concoloribus stolculis compactis: unde citrinum vocatur. Plin. *lib. 7. 2. cap. 21.* Stœchas in insulis tantum ejusdem nominis gignitur, odorata herba, coma hyslopi, amara gustu, Menses ei et potu, pectoris dolores levat, antidoris quoque miscetur.

Stœcheum, *ἡ σταχάδης*, elementum.

Stœcic, *ἡ σταχάδης*, Philosophi appellati sunt, à *στάς*, quod significat Stationem, sive porticus, quò convenire ad differendum solebant. Erat enim Statio, ita enim loquitur Gellius, sive porticus Athenis dicta Pericle, ex varietate picturæ (Græci enim *σταῖδος* varium dicunt) in qua Zenon primus hujus autor, philosophiam profitebatur. Vnde & secta Stoica, & Philosophi Stoici nuncupati sunt, qui antea Zenonij diceban

dicebantur, à Zenone doctore. Hæc est illa porticus Stoicorum memoratissima, quam Chrysippus dictus est fulcire, quam pinxit Polygnorus gratuito. ¶ De Stoicis ita Seneca l. 18. al. 37. de consol. ad Pol. lib. Et scio inveniri quosdam duræ magis, quam fortis prudentiæ viros, qui negent doluturum esse sapientem.

Stoicida, patronym. masc. Juvenal Sat. 2.

Fugerunt strepidi vela ac manifesta canentem Stoicida.

Stoicè, adverb. Cic. in Parad. De diis immortalibus, de charitate patriæ, Stoicè scilicet, nullis oratoriis ornamentis adhibitis, dicere. de Catone.

Stolā, x, Græcorum vocabulum est: quo illi quodlibet vestis genus significant. ¶ W beghedh. sālā. GAL. Vn habillement, & principalement celui d'une femme jusques aux talons. ITAL. Stola, ogni sorte d'habito, d'veste femminile sin' à piedi. GERM. Ein seetichs Kleid / besonder ein lang. HISP. Qualquier vestidura, d'vestidura propria de mugeres castas. ANGL. A roomans gowne, a long robe. ¶ δὴ τὴν εἰδικαῖον, hoc est, ab induendo. Vnde Plutarchus scribit ab Alexandro cuidam esse permissum, ut stola Persica uteretur, hoc est, cultu Persico. Idem in Dione, Dionysium majorem ait eò disidentis processisse, ut ne fratrem quidem, aut filiam in cubiculum admitteret, nisi prius illam suam stolam posuissent, & aliam sumpissent. Apud Latinos tamen ad honestæ tantum matronæ vestem hoc nomen translaturum est, quæ usque ad imos pedes demissa erat, & cujus extemam partem ambibat instita assuta, quæ erat fasciola quædam sive limbus. Vlp. l. vestis, ff. de aur. & argent. leg. Muliebria sunt (inquit) quæ matris familias causâ parata sunt, quibus vir non facillè uti potest sine vituperatione: veluti stolæ, pallia, tunicæ, &c. Cic. 2. Philipp. Sumpisti virilem togam, quam statim muliebrem stolam reddidisti. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Equid ab hac omnes rigida summovimus arte,

Quas stola contingi, sumptaque vitta verat?

Valer. Max. lib. 2. Sed quo matronale decus verecundiæ munimento tutius esset, in jus vocanti matronam, corpus ejus attingere non permiserunt, ut inviolata manus alienæ tactu stolæ relinquere. ¶ Hinc Stola nonnunquam pro ipsa matrona, sive honesta muliere figuratè accipitur. Papin. in Sylvus.

Omnis plebeio teritur matrona tumulu:

Hinc eques, hinc juvenum cœtu stola mista laborat.

¶ Stola etiam accipitur pro veste sacerdotali, apud Ovid. lib. ultim. Metam. Processi duodecim sacratus stolis.

Stolātus, a, um, Stola ornatus. ¶ σολαδωδς. GAL. Vestu de vestement long jusques aux talons. ITAL. Vestito di tale habito. GERM. Mit einer erbaren langen Kleidung angethon. HISP. Vestido de tal vestidura. ANGL. Cladderovish a long robe unto the heeles. ¶ Verum quoniam (ut jam docuimus) stola honestarum tantummodo matronarum vestis erat, factum est, ut stolatum accipiamus pro matronali & honesto. Vnde stolatam mulierem pro locuplete & primaria dicimus: sicut contrâ, togatam pro plebeia, & minoris dignitatis: ut non obscure innuit Horatius lib. 2. Serm. satyr. 2. ¶ Stolatus pudor, hoc est, matronalis verecundia. Mart. lib. 1.

Quis Floralia vestit, & stolatum

Permittit meretricibus pudorem?

Liviam Augustam proaviam, Vlystem stolatum identidem appellans.

Stolidus, a, um, Excors, stupidus, stultus. ¶ נבול נבול chesil. ἀδιδτερο, ἀδιδτερο, ἄπειρο. GAL. Sol, niais, estourdy. ITAL. Pazzo, goffo. GERM. Lorthaft, torechtigt, toll, dölpef. HISP. Bovo, loco. ANGL. Foolis fonde, lewoode of conditions. ¶ Terent. in Heaur. Nonne ad senem aliquam fabricam fingit? s. Stolidus est. Plaut. Epid. Ego illic me autem assimulabam quasi stolidum. Liv. 4. bell. Maced. Consul exemplo arma capere milites jussit: armatos inde paulisper continuit, ut & stolidam fiduciam hosti augetet, & disponderet copias, quibus quæque portis erumperent. Ovid. 11. Metam.

Pingue sed ingenium mansit, nocituræque, ut ante,

Rursus erant domino stolidæ præcordia mentis.

Plaut. in Milit. Nullum est hoc stolidius saxum. Idem Capt. sc. 4. n. 3. Mihi stolido os sublevere. Idem Amphit. Quid me aspectas stolidè? paulo ante, fatue. ¶ Quis verò stolidus dicatur, docet Gell. cap. 4. lib. 18.

Stolidè, adverb. Stultè. ¶ ἀδιδτερος. GAL. Sottement, lourdement. ITAL. Pazzamente. GERM. Torechtigtlich. HISP. Bovamente y locamente. ANGL. Foolishlie, fondlie. ¶ Liv. 5. bell. Pun. Id non promissum magis stolidè, quam stolidè creditum, tanquam eadem militares, & imperatoris artes essent.

Stolo, nis, inutilis, & quasi stolidi fruticatio ex arborum radicibus. ¶ σκολος schetil. σκολος. GAL. Vn rejetton qui naist au pied de l'arbre. ITAL. Germoglio à piè de' albero. GERM. Ein vnnuß schoß / ein abertchoß. HISP. Pimpollo que nace al pie del arbol. ANGL. The spring, or yong ymps that growe out of the stemmes or rootos of trees. ¶ Plin. lib. 17. c. 1. Fuerunt ab arboribus cognomina antiquis: ut, Fronditio militi illi qui præclara facinora, Vulturum transnatans, fronde capiti imposta, adversus Annibalem edidit: Stolum Lucinæ genti ita enim appellatur in ipsis arboribus fruticatio inutilis. Varr. lib. 1. de re rust. c. 2. Nam Stolonis illa lex, quæ vetat plus quingenta jugera habere civem Romanum, & qui propter diligentiam culturæ Stolonum confirmavit cognomen, quod nullus in ejus fundo reperiri poterat stolo, quod estodiebat circum arbores è radicibus, quæ nascerentur è solo, quos stolones appellabant.

Stolus, σολος, actio τῆς σκολοῦς profectio: classis aliquò commeans, quæ & commeatus, σολος παραδουρος, catapulus, κατὰ πωρος, quæ tamen propriè appullus ad portum ac præsertim mercatorum. Vide Casaub. in August. Sueton. cap. 97.

Stoma, σῶμα, os, Item aliquid ori simile, ut per quod est introitus, ut cibo & potui per os. Sic ostium fluminis.

Stomacace, στωμαχικη, gingivarum morbus, quum illis vitiatis dentes excidunt. Plin. lib. 2. c. 3. In Germania trans Rhenum castris à Ger-

manico Cresate promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcissolus, quâ potâ intra biennium dentes deciderent, compagesque in genibus solverentur. Stomacacem Medici vocabant, & scelestyben ea mala.

STOMACHVS, ἰ. σῶμα. GAL. Estomach. ITAL. Stomacho. GERM. Speisdr̄ (sonst der magen. HISP. La boca del estomago, d'vientre. ANGL. The stomach, the meat pipe. ¶ Fistula per quam cibus descendit. Plin. lib. 11. cap. 37. Summum gulæ fauces vocantur, postremum stomachus. Cic. 3. de nat. deor. Linguam autem ad radices ejus hæretis stomachus excipit, quò primum illabuntur ea quæ accepta sunt, & oris utraque ex parte tonsillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur. Cels. lib. 4. c. 1. Deinde duo itinera incipiunt: alterum asperam arteriam nominant, alterum stomachum. Arteria exterior ad pulmonem, stomachus interior ad ventriculum fertur: illa spiritum, hic cibum recipit. Et paulò post, Stomachus verò, intestinorum principium est, nervosus, septus, è septimæ spinæ vertebra incipit, ac circa præcordia cum ventriculo committitur. Ventriculus autem dicitur, qui receptaculum cibi est. Hactenus Celsus. Suet. in Aug. c. 76. Stomachus cibum desiderat. Idem in Claudio c. 3. Valetudine prospera usus est, excepto stomachi dolore. ¶ Impropiè tamen stomachus accipitur pro ventriculo qui cibum concoquit. Juven. Satyr. 5.

Si stomachus domini fervet vinoque, ciboque.

Cels. lib. 1. cap. 2. Secunda mensa bono stomacho nihil nocet, in imbecillo coaccessit. Horat. 2. Serm. satyr. 2.

Jejunus stomachus raro vulgaria tenuit.

Et paulò post,

Lacrantem stomachum bene lenit cum sale panis.

Dicitur stomachus, δὴ τὴν σῶμα, & χῶμα, quòd cibum inferiorè orificio ad intestina transfundat. Stomachi resolutio. Cels. lib. 4. c. 5. Vulgatissimum verò, pessimumque stomachi vitium est resolutio: id est, quum cibi non non tenax est, solètque desinere ali corpus, ac sic tabe consumi. Plin. lib. 9. c. 48. Vomitum, dissolutio nemque stomachi protinus creat. ¶ Interdum stomachus ponitur pro Indignatione, sive iracundia. ¶ ἀγανέτης, ἐργαλότης. ANGL. Anger, vorash. ¶ Cic. 4. Tusc. Tractâ definitione fortitudinis, intelliges eam stomacho non egere. Sic dicimus, Possim sine stomacho dicere: hoc est, sine fastidio & indignatione. Idem Quint. frat. lib. 6. Superiori epistolæ quid respondeam nihil est, quæ plena stomachi & querelarum est. Idem ad Attic. lib. 6. In quo tamen ille mihi risum magis, quam stomachum movere solet. Plaut. Amph. Hominem ne congregiamur quæso, prius quam stomachum detexerit. ¶ Stomachus pro animo: quia quemadmodum stomachus facillè eo cibo movetur, à quo natura abhorret, sic animus eas res maximè averfatur, & abhorret, quas suæ naturæ contrarias esse sentit. Cic. ad Cal. lib. 2. Nosti enim non modò stomachi mei, cujus tu similem quòdam habebas, sed etiam oculorum meorum in hominum insolentium indignitate fastidium, hoc est, nosti animum meum præ fastidio id ferre non posse. Quintil. Ad stomachum litigatoris compositus patronus, ut ei morem gerens adversario maledicat. ¶ Interdum in bonam partem capitur pro facilitate. Plin. in Prolag. Argumentum hujus stomachi mei habebis, id est, hujus meæ facilitatis & mansuetudinis, & benignitatis.

Stomachor, aris, ari, Indignari ac turbari. ¶ ἄρι τὰ τῶν ἄρι καὶ τῶν διαβῆζων, δακρυῶν, δακρυῶν, πικρῶν, ἀγανέτης. GAL. Se courroucer & despitier. ITAL. Sdegnarsi. GERM. Unvoirsch vnd zornig sein jurnen. HISP. En sañarse. ANGL. To be angry or crabed. ¶ Cic. Cassio. Si enim stomachabere, & molestè ferer, plura dicemus. Terent. in Eunuch. id quidem adveniens mecum stomachabar modò. Cic. 4. Tusc. An verò vir fortis, nisi stomachari ceperit, non potest fortis esse? Idem Capioni in Epist. ad Attic. lib. 2. 6. Non dubito quin mire, atque etiam stomachere, quòd tecum de eadem re agam sapius. Suet. in Aug. c. 21. Si quid stomachor valdè, &c.

Stomachans, tis, partic. ¶ ἄρι τὰ τῶν ἄρι vel τὰ τῶν ἄρι καὶ τῶν διαβῆζων. GAL. Qui se courrouce & despite. ITAL. Che se sdegnia. GERM. Unvoirschend. HISP. El que se en saña. ANGL. That is angry or crabed. ¶ Cic. de clar. Orat. Videre quempiam irascentem, & stomachantem. Hinc Substomachor, de quo suo loco.

Stomachabundus. Gell. cap. 8. lib. 17. Aspicit puer guttum atrocibus oculis stomachabundus, &c.

Stomachichus. ¶ στωμαχικός. GAL. Qui a mal à l'estomach. ITAL. Che ha il stomacho cattivo, d' disconcio. GERM. Der ein blöden oder kalten magen hatt. HISP. Doliente de estomago. ANGL. That hath a disease in the stomache. ¶ Propriè is dicitur, teste Aegineta cujus stomachus, sive ventriculus cibum assumptum non retinet. Plin. lib. 25. c. 5. scribit helleborum mederi stomachicis.

Stomachosus, a, um, Iracundus, qui facillè indignatur, ac cuncta fastidit. ἄρι τὰ τῶν ἄρι. GAL. Colere & despitieux, qui se courrouce & despite aisément. ITAL. Accorocioso, colorico, fastidioso. GERM. vnnvoirsch / der voll vnnvoirsch vnd zorn steckt. HISP. Ayrado, d' sañudo, d' el que toma fastidio, d' enojo. ANGL. Angry, or easie to beangred. ¶ Cic. 2. de Orat. Me quidem herculè valdè illa movent stomachosa, & quasi submorosa ridicula: non quum à moroso dicuntur, tum enim non falsè, sed natura rideret. ¶ Literæ stomachosæ, quæ indignationem, iracundiamque scriptoris præ se ferunt. Stomachosiores meas literas, quas dicas, non intelligo.

Stomalgia, στωμαλγία, oris dolor, σῶμα ἄρι.

Stomargus, σῶμα, loquax, nugator.

Stomaticus, στωματικός. GAL. Qui a la bouche ulcerée. ITAL. Che ha qualche male, d' postema in bocca. GERM. Prästhaft am mund. HISP. Doliente de la boca. ANGL. That hath disease in the mouth or swelling. ¶ Hujus vitio laborans, cui os est exulceratum. Plin. lib. 24. cap. 14. Hujus flos cum melle epiphoris illinitur, & ignibus sacris, stomaticisque ex aqua bibendus datur. ¶ Stomatica item dicuntur, quæ oris ulceribus medentur. Plin. lib. 12. cap. 9. Ideò & commanducata. Stomaticè est, ulceribus otis insperfa Stomatica tamen Cels. lib. 3. cap. 18. interpretatur, quæ aperiendi vim habent. Sunt (inquit) quædam

quædam malagmata, quæ σκουηκὰ Græci vocant, quoniam aperien- di vim habent.

Stomōmā, atis σκουηκῶν, Squama subtilissima ex artis summa lanugine decussa. Plinius lib. 3. 4. lib. 11. de Squama ætis, Squamæ est alterum genus subtilius, ex summa scilicet lanugine decussum, quod vocant stomoma.

Storēā, x, sive storia ut legitur apud Liv. lib. 10. bell. Punic. & storā. GAL. Nare, ou autre couverture qu'on estend sur terre. ITAL. Storia, storia. GERM. Ein serge auß schlechtem zeig gemacht / so man auß den boden sprengt. HISP. La estera de esparto, d pincos. ANGL. A mat, or any covering spread on the ground. Teges vilior, ex juncis, aut stramentis, quæ humi sternitur. Plin. lib. 15. c. 16. Colligi mala post æquinoctium autumnale, neque ante sextamdecimam Lunam, neque ante primam horam: cadiva separari stramentis, storeis, paleisve. Dicta storea, δὲ τὸ στῆναι, quod significat sternere. Stora regmenti genus ex funibus anchorariis, Cæsar. 2. de bell. civ.

Stotarius, admistrarius. In Il. Alem. tit. 98. 53. Germ. Stute, equus admistrarius. GAL. Estalon pour saillir la jument.

Strābo. nis. & στράβων. GAL. Louche ou bigle. ITAL. Chi guarda in traverso, guercio. GERM. Ein schiler, schelch. HISP. El que tiene los ojos torvios. ANGL. Gogle eyed or a squint. Qui oculos habet distortos, Cic. de nat. deor. Redeo ad deos: equos si non tam strabones, at petulos esse arbitramur? Plin. lib. 11. c. 37. Vni animalium homini oculi depravantur, unde cognomina Strabonum, & Patorum.

Strābo, insignis Geographi nomen, qui temporibus Augusti & Tiberij claruit. Scripsit Commentarios geographicos, qui etiam hodie omnium manibus teruntur. Scripsit autem præter geographicos commentarios, libros historiarum, quorum commeminat lib. 11. ubi de Parthorum moribus. Citat quoque lib. 12. rerum Italicarum a se editum.

Strāgēs, is: Clades, occisio, vel (ut Valla interpretatur) cadaverum interfectorum multitudo. & הרב הרבה harghab מנפח magh-ghephah מנפח machab. & λωπῶν, φόνος. GAL. Abatement, multitude de gens tuez: tuerie, dessein. ITAL. Strage. GERM. Ein niderlag. HISP. Estrago de cuerpos muertos. ANGL. Great slaughter or killing of people. Cic. ad Attic. lib. 1. Quas ego pugnæ, & quantas strages edidi? Idem 3. de leg. Sed ille quas strages edidit? Liv. lib. 8. Per arma, per viros late stragem dedere. Virg. 9. Æneid.

Quas ibi tum ferro strages, qua funera Turni Ediderit, quum quisque virum demiserit Orco, &c.

Idem 6. Æneid.

Procubuisse super confusa stragis acervum.

Strāgūlum, i, vel stragula, x, genus vestis, inquit Asconius & מרבה מרבה. GAL. Couverture, ioucier, housse. ITAL. Coperta di letto, d da cavallo. GERM. Allerley decte / als auß den betten die gauteren. HISP. El resposero, tapete d alombra. ANGL. A counterpoint, a coverind of a bed or other thing. Varr. lib. 4. de ling. Lat. Quicquid in sternebant, a sternendo stragulum appellabant. Vlpianus accipit pro veste exteriori, quæ reliquis iniicitur: quale est Græcorum pallium. In stragulis item dormiebant: unde proverbio mone-mur, ut stragula semper convoluta habeamus, hoc est, ut pudoris ver-cundiaque limites non transgrediamur. Item quæ equis iniiciuntur, Stragula dicuntur. Stagulus item velles, sive stragula pro aulæis, sive peripetasmatis accipiebant veteres, quod iis aulæ & triclina, nonnunquam etiam lecti insternebantur. Tibull. lib. 1. Eleg. 2.

Nam neque tunc pluma, nec stragula picta soporem, &c.

Cic. 4. Verr. Dico te maximum pondus auri, argenti, eboris, purpuræ, plurimam vestem Melitensem, plurimam stragulam, multam Delia-cam supellectilem, &c. Item est vestis picta, Asconius. Martial.

Vix fieri sanus stragula sume mea.

De stragulo, culcitra & opertorio, vide Senecam Epist. 88.

STRĀMĒN, inis, sive stramentum, Culmi frumentacei, inde dicti, quod pecori substernantur. & στράμην. GAL. Foarre, strain, licjero, paille. ITAL. Strame, letto di paglia, faccone. GERM. Strow. HISP. La paja de la cama, lecho, los pajos para endereçar la cama. ANGL. Straw, litter. Varr. de re rust. lib. 1. cap. 50. Tertio modo metitur, ut stramentum me-dium subsecant, quod manu sinistra summumprehendunt: a quo me-dio messem dictam puto. Infra manum stramentum, quod terræ hæret, postea subsecatur. Colum lib. 6. cap. 3. Hybernæ stabulationi boum præparanda sunt stramenta Cæsar lib. 6. bell. Gall. Et fervefa-cta jacula in casas, quæ more Gallico stramentis erant tectæ, jacere ceperunt. Horat. 2. Serm. sat. 3.

Si & stramentis incubet, &c.

Ovid. ——— contecta stramine casa.

STRĀMĒNTĪŪS, a, um, quod ex stramento fit. & στράμηντος. GAL. De foarre, d'estrain, de paille. ITAL. Cio che si fa di strame, d di paglia. GERM. Strowin. HISP. Cosa que se haze de aquella tall paja. ANGL. Of straw or litter. ut, Tectum stramentitium, Tegeres stra-mentitiæ.

STRĀMĪNĒŪS, a, um, quod est ex stramine. & στράμιντος. GAL. De foarre, d'estrain, de chaume. ITAL. Di strame, di paglia. GERM. Strowin. HISP. Cosa de paja. ANGL. Of straw. Propert. lib. 2. Eleg. 17.

Straminea posset dux habitare casa.

Ovid. 3. Amor Eleg. 9.

Roma nisi immensum vires promosset in orbem, Stramineis esset nunc quoque densa casis.

STRĀNGŪLO, as, are, Striugendo gulam neco, suffoco. & στῆναι στῆναι. GAL. Estrangler, suffoquer. ITAL. Strangolare, strozzare. GERM. Erwürgen, erstrecken. HISP. Ahogar. ANGL. To choke, to strangle, to stoppe the breath. Plin. lib. 7. Fabius Senator Prætor in la-cis haustu pilo strangulatus est. Cic. ad Patum lib. 9. Nos autem ridiculè, si dicimus, Ille patrem strangulavit, honorem non præfa-mur. Strangulare virgines olim nefas, Sueton. in Tiber. cap. 61.

Transfertur & ad alia, ut quum hominem curâ strangulari dici-mus. Iuven. Satyr. 10.

Calopini Paris 11.

Sed plures nimia congesta pecunia curâ Strangulat.

Sic, strangulari voluptate, Senec. c. 16. Sed ipsos voluptas habet cuius aut inopiâ torquentur, aut copiâ strangulantur Ovid. El. 1. 1. 5. Trist.

Strangulat inclusus dolor. Et Senec. cap. 1. de irang. Strangulant se cupiditates sine exitu. Strangulare divitias in arca, est conclusas servare, & perpetuis quasi tenebris damnare, nec quicquam inde, aut ad suum, aut ad amicorum usum depromere. Stat. 2. Sylvar.

Non tibi si positas infelix strangulat arca Divitias.

Strangulare segetes dicitur in nimia terræ læritia. Quintil. lib. 8. in Proem. Et velut læto gramine lata strangulant.

STRĀNGŪLĀTŪS, ūs, verbale, Strangulatio. & στῆναι στῆναι. GAL. Estranglement, suffocation. ITAL. Strangolamento, strozzamento. GERM. Erwürgen, erstrecken. HISP. Ahogamiento. ANGL. Strangled, choked. Vnde strangulatus vulvæ, pro compressione & angustia uteri. Plin. lib. 20. cap. 18. Datur & olfactandum ex aceto in strangulatu vulvæ.

STRĀNGŪLĀ, x, & στῆναι. GAL. Difficulté d'uriner, quand on ne pisse point à son aise. ITAL. Difficoltà d'urina, di pisciare. GERM. Harnvoindes da einer tröpfstechtig harnet. HISP. Ahogamiento de la urina. (isti morbo crudus glans comestus medetur.) ANGL. Difficultie and paine in pissing. Vrinæ stillicidium, quum urina per intervalla, & guttatim defluit. Vnde definitiones à Galeno assignatæ στῆναι esse aiunt κατὰ στῆναι τὸ ὑπερβολον, hoc est, urinae per guttas excretionem.

Dysuria autem dicitur, quum agrè it lotium (ut Cato loquitur) nec sine dolore excernitur. Cic. 2. Tusc. Quamvis idem forticulum se in torminibus, & in stranguria sua præbeat. Plin. lib. 20. c. 5. Philition in lacte coquit, & ad stranguriam dat radicis uncias quatuor.

STRĀTĒGŪS, i, Dux exercitus. & στρατηγός. GAL. Chef & capitaine d'une armée. ITAL. Capitano dell'essercito. GERM. Ein hauptmann ober ein zug. HISP. Capitan de armada. ANGL. Ch' estaine or lieutenant of an army. Plaut. in Curcul. Nec strategus, nec tyrannus quisquam, nec agoranomus.

STRĀTĒGĒMĀTĀ, & στρατηγία. GAL. Ruses & finesse de guerre. ITAL. Stratagemmi, astucie militari. GERM. Geschwinde und listige trigsrenet. HISP. El ardid, d'astucia de guerra. ANGL. Sollicitus or volute shifses in voarrefarre. Astutia rei militaris, facinus egregium, consilio potius, quàm viribus gestum. Cic. 3. de nat. deor. Consilium illud imperatorium fuit, quod Græcè στρατηγία appellant, sed eorum imperatorum, qui patriæ consulere, vitæ non parcerent. Idem ad Attic. lib. 5. Quum interim Rufio noster, quod se à Vestorio observa-ri videbat, stratagemate hominem percussit. Dictum est autem stra-tagema à Græco verbo στρατηγία, quod est exercitum ducere.

STRĀTĒGŪS, στρατηγός, qui στρατὸν ἡγεῖται, exercitum ducit.

STRĀTĒGĪĀ, x, & στρατηγία. GAL. Capitanerie, charge de commander à une armée. ITAL. Carico di gou: vnare un' armata. GERM. Ein hauptmann schaffet ober ein trigs volck. HISP. Governamiento de una armada. ANGL. The office of a chieftaine or general capitaine of an army. Præfectura, militatio, prætura, imperium rei militaris, & gubernatio. Plin. lib. 9. cap. 9. A Tigranocerta ad Iberiam dividitur (quod certum est) in præfecturas, quas ij strategias appellant. Idem lib. 4. cap. 11. Thracia sequitur, inter validissimas Europæ gentes in quin-quaginta strategias divisa.

STRĀTĪŌTĒS, στρατιώτης miles, à στρατός exercitus: forte ex eo, quod qua ducitur, στρατός, id est, sternit omnia. Item herba, Mille-folium. Frutex exiguus, palmi altitudine, foliis aviculatum pennas imitantibus, bre- vi admodum dissectoque foliorum exortu, & gladiis, & gladiis. Latini & militarem herbam appellant, propterea quod vulnera omnia ferro facta intra dies quinque sanare dicatur ex oleo imposta.

Est & stratiore aquaticus, sine radice vivens, aquis tantum su-pernatans, folia habens sempervivè similia, sed majora. Hujus me-minit & Plin. lib. 24. c. 18. Celebratur (inquit) & à Græcis stratio-tes, sed ea in Ægypto tantum, ex inundatione Nili nascitur, arzoo similis, ni majora haberet folia Refrigerat mirè, & vulnera sanat ex aceto illita, &c.

STRĀTĪŌTĒŪS, & στρατιώτης. GAL. Militaire, de guerre. ITAL. Militare, di guerra. GERM. Arriegisch. HISP. Cosa de guerra. ANGL. Belonging to warre. Militaris, Plautus in Fsu. sc. 2. act. 2. Stratioticum nun-tium advenientem percutiam probe. Idem ibidem, sc. 1. a. 4. Stratioti-cus homo.

STRĀTĪŪS, Iovis cognomen qui apud Catas colebatur: quod nos belli-colum interpretari possumus. Autor Herod. lib. 5.

STRĀTŌ, στρατῶν. Nomen proprium Sidonis reguli, qui (ut Hieronymus scribit) manu propria se volens confodere, ne imminentibus Persis ludibrio foret, quorum fœdus Ægyptij regis societate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem attulerat, circumspic-tans hostium pavidus expectabar adventum. Quem jam jamque capiendum uxor intelligens, extorsit acinacem de manu, & latus ejus transverberavit, compositoque ex more cadavere se moriens su-perjecit, ne post virginalia fœdera, alterius coitum sustineret. Item, Stratonis filius Demetrius. Plaut. Asin. sc. 2. a. 2.

STRĀTŌŌPŪS, viator. Gl. g. b.

STRĀTŌN, στρατων, ut scribit Suidas, Lampscenus Philosophus fuit Theophrasti familiaris, & successor, & præceptor (tolemæi Phi-ladelphii: qui ob insignem naturalis Philosophiæ cognitionem, Physicus est cognominatus. Stratones octo fuerunt: primus Ilocra-tis auditor: secundus, Lampscenus, Theophrasti discipulus: ter-tius Medicus, qui Erasistratum audivit: quartus Historicus: quintus Poëta, Epigrammatum scriptor: sextus antiquus Medicus, ut ait Ari-stoteles: septimus Peripateticus, qui vixit Alexandria. Hæc Dioge-nes Lærtius. Octavum Plutarchus Stratonem ponit rhetorices præ-ceptorem, ac Bruti familiarem, qui unâ cum eo in bello Philippen-si fuit: solusque adhibitus, dum ille sibi mortem conscivit. Con-ciliatus postea Augusto per M. Messalam, qui comes ad bellum Actiaticum fuit, Lacrymans enim Messala, hic est (inquit Augusto)

R 1 2 qui

qui meo Bruto gratias extremas subministravit.
 Stratonice, Stratonices, *στρατωνικη*. Ariarathi Cappadocum regis filia, uxor Eumenis, Pergameni Regis: cui Attalum peperit, qui illi in regnum successit. Vide Strab. lib. 13.
 Stratopedarches, castrorum praefectus. Buleng.
 Stratopedarchia, praefectura castrorum. Idem.
 Strebula, lingua Vmbrosum, appellabantur partes carniū sacrificatarum. *Fest.* Meminit & Arnobius; Nonne, inquit, placet carnem strebulam nominare, quae taurorum est coxendicibus demitur: Dicta autem strebula à curvatura; *στρεβυλος* enim, curvus & pravus, inde, sribiligo, depravata oratio, de quo infra.
 Stremus, redimicalum. Gl. g. b. Lege *Str. pus.* Cerda.
 Strēnā, a, munus, quod datur die festo, ominis boni gratiā: qualia sunt quae passim dantur quotannis circiter Calendas Ianuarias. *ἔστιν*. GAL. *Estrenas*. ITAL. *Bona mano, mancia*. GERM. *Ein gab zu dem neuen jar / jar / fettags schencke*. HISP. *Las estrenas, aguinaldo de albricias*. ANGL. *A new years gift*. Dicta à numero quo significabantur alteram, tertiumque venturum similis commodi: veluti trena, quae, praeposita s littera, dicitur strena, ut in lite solebant, antiqui, dicentes stlitem. Hæc ex *Festo*. Contra *Nonius*, Strena, inquit, dicta est à strenuitate. Pomponius *pistoribus*, Asside, si qua ventura est alia strena strenæ. ¶ Strenarum commercium ultra Kalend. Ianuarias prohibuit Tiberius. Sueton. in *Tiber. cap. 34*. Idem in *Calig. cap. 42*. Edixit & strenas in eunte anno se recepturum: stetitque in vestibulo adium Kalend. Ianuarii ad captandas stipes, quas plenis ante eum manibus ac sinu omnis generis turba ferebat.
 Strenax. Glossar. Isidor. Strenaces cupidi: fortè, qui multas strenas capiunt.
 Strēnāvīs, a, um, Fortis, celer, vigilans, & ad res gerendas promptus. *גביר* *ghibbōr* *אביר* *abbir* *אביר* *schokedh*. *δυστοχεια*. GAL. *Vallant, soigneux & vigilant*. ITAL. *Fortis, valoroso, gagliardo*. GERM. *Streng / handuest / dapffer*. HISP. *Fuerte, diestro, y diligense*. ANGL. *Valiant, active quick*. Strenuum à forti dicitur Plaut. in *Cistell.* apud Gell. c. 7. lib. 7. Salust. in *Catil.* Nam strenuus quisque aut occiderat in praelio, aut graviter vulneratus discesserat. Cicer. ad *Attic. lib. 15*. Noli me tam strenuum putare, ut ante Nonam recutram. Idem 2. *Philipp.* Ut cognosceret te, si minus fortem, attamen strenuum. Ovid. 9. *Metam.*
Vna ministrarum media de plebe Galantis,
Flava comas, aderat faciendis strenua pūssis.
 Colum. lib. 8. Magister pecoris acer, durus, strenuus, laboris patientissimus, alacer, atque audax esse debet. Plaut. *Pseud. sc. 4. a. 2*. Ut adducerem aliquem hominem strenuum, dixerat supra *sc. 3. a. 1*. doctum, callidum. non qui vigilans dormiat. *Ibid. sc. 7. a. 4*. Populi strenui damno mihi (lenoni) sunt. *Vell.* Manu promptus, impetu strenuus. ¶ Strenua mors, pro cita & celeri. Curt. lib. 9. Nec causa tam strenuæ mortis excogitari poterat à Medicis, quum etiam leves plagæ insana-biles essent. Sic *alibi*, Strenuè revocare, pro mox sive continuo, & lib. 6 Strenuè sumpta galea. (id est, subito, statim.) ¶ Strenuior, pro Magis strenuus. Plaut. *Epid.* Nam strenuiori deterior si prædicet suas pugnas, de illius ore sunt sordidæ.
 Strēnūitās, atis, Fortitudo, alacritas. *גבורה* *gheturáh*. *ἀδραχία*. GAL. *Vicisse, vaill, intise, habilité, & hardiesse*. ITAL. *Valentia, agilità, destrezza*. GERM. *Strenghet / dapfferheit*. HISP. *Ligeresa, destrezza, y diligencia*. ANGL. *Valiantnesse, doughtinesse*. ¶ Ovid. 4. *Metam.*
Strenuitas antiqua manet, nec terga colorem
Amisere suum, forma est diversa priori.
 Hinc strenuior, comparativum, pro magis strenuus, & superlativum strenuissimus. Plaut. in *Epid.* Nam strenuiori deterior si prædicet suas pugnas, de illis ore sunt sordidæ. Plin. lib. 18. c. 5. Fortissimi viri, & milites strenuissimi. Cato in *Præf.* At ex agricolis & viri fortissimi, & milites strenuissimi gignuntur.
 Strēnūē, adverbium, Fortiter, diligenter. *ἔδραχως, ἀδραχως*. GAL. *Vallamment, diligemment, soigneusement, vertueusement*. ITAL. *Gagliardamente, con diligenza*. GERM. *Dapfferlich / handtlich*. HISP. *Diestra, y diligentemente*. ANGL. *Valiantlie*. ¶ Cicet. ad *Quint. frat.* Domus utriusque nostrum ædificatur strenuè. Plautus *Aulul. sc. 4. a. 1*. Seque-re me properè ad macellum strenuè. Idem *Milit. sc. 5. a. 2*. Vin' tu hoc facere strenuè? P. Quid? s. Affer machæram, *Ibidem sc. 7. a. 4*. Strenuè mehercule iisti, (id est, rectè ambulasti.) Et Gellius c. 6. lib. 5. Strenuè fodere puteum.
 Strēpō, is, ui, itum, pedibus, aut alio quocunque modo strepitum facio, susurro, murmuro. *חממה* *hamáh* *חממה* *hamám*. *ψοφίω, κτυπέω*. GAL. *Faire bruit*. ITAL. *Far strepito, de romore*. GERM. *Xauschen / ein gereusch / oder getummel machen*. HISP. *Hazer estruendo*. ANGL. *To mak a noise, to mutter or murmure*. ¶ Plin. lib. 11. de apibus. Quum advespici, scit, in alveo strepunt. Virg. 6. *Aeneid.*
 ————— *strepit omnis murmure campus.*
 Idem 8. *Aeneid.*
 ————— *& rauco strepuerunt cornua cantu.*
 ¶ Strepere aliquid, pro submurmurare. Liv. 2. ab *Urbe*. Hæc quum sub ipso vallo portisque streperent, haud agrè Consules pati. Idem 2. *bell. Punic.* Strepunt aures clamoribus plorantium sociorum, sæpius nos quam deorum invocantium opem. ¶ Composita sunt, Adstrepo, constrepo, circumstrepo, instrepo, obstrepo & perstrepo: quorum significata vide suis locis.
 Strēpīto, as, Frequentem exilēmque strepitum edo. *ἔκρουμιζω*. GAL. *Faire bruit plusieurs fois, & souvent*. ITAL. *Far strepito spesso*. GERM. *Hestig rauschen / ein groß gereusch / oder getösch machen*. HISP. *Hazer estruendo à menudo*. ANGL. *To mutter or mak à noise often*. ¶ Virg. lib. 1. *Georg.*
 Nescio quā prater solitum dulcedine lati
 Inter se foliis strepitant.
 Arma strepitantia. Tibull. *Eleg. 2. lib. 6*.
 Strēpītūs, us, Lenior sonitus, murmur, susurtus: cujusmodi pedibus ambulantium edi solet, aut voce admurmurantium. *חממה* *hamáh* *חממה* *hamám*. *ψοφίω, κτυπέω*. GAL. *Bruit*. ITAL. *Strepito* &

murmure. GERM. *Ein gereusch / getösch / getummel*. HISP. *Estruendo*. ANGL. *A noise or muttering*. Cic. 2. *Verr.* Tum verò non strepitu, sed maximo clamore suam populus Romanus significavit voluntatem. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*
 ————— *strepitūque exseruit orbem.* (Iupiter.)
 Plaut. *Aul. sc. 5. a. 2*. Strepitus est intus, nūmnam compilor. Senec. c. 6. de *consol. ad Marc.* Primo duntaxat strepitu (ruinæ) conterrita. ¶ Accipitur etiam pro fastu divitum, & comitum pompa: ut apud Quintil. *declamat. 13*. Hic quum me evocasset subito trepidum, totòque fortunæ suæ strepitu circumstetisset.
 Strīā, arum, sunt quidam quasi canaliculi, & sulci, cujusmodi in columnarum scapis quibusdam: item in herbarum quarundam caulibus videmus æquali intervallo excavatos. *צנוריים* *snnorim*. GAL. *Canaux ou rayes au long d'une colonne*. ITAL. *Canallate à lungo una colonna*. GERM. *Holtz roie man an langen seilen macht*. HISP. *Los canales entre dos alturas*. ANGL. *A rabate or small ferro made in stone or timber, chamfering*. ¶ Vitruv. lib. 3. Columnarum striæ faciendæ sunt x x i v. ita excavatæ, ut norma in cavo striæ quum fuerit coniecta, circumacta anconibus striarum, dextra ac sinistra tangat acumen. ¶ Striæ etiam in herbis (inquit Ruellius) sunt partes quædam, & ut ita dicam femora, quæ protuberant. *ἄστρος* Græci vocant: sicut cava canaliculique strigiles, si Vitruvio credimus, appellantur.
 Strīātūs, a, um, unde Striatas columnas dicimus, quæ striis distinctæ sunt, & folia striata, & conchas striatas. ¶ GAL. *Canellé, creusé, ridé, rayé*. ITAL. *Accannellato*. GERM. *Das holtz hat getänlet*. HISP. *Casa acanalada*. ANGL. *Chamfered*. ¶ Plin. lib. 21. Candor ejus eximius, foliis foris striatis, & angustis in latitudinem paulatim sese laxantibus, effugie calathi. Idem lib. 37. cap. 30. Eucros nucleo olivæ similis est, striatam vocatione contractam, caperatamque, & quasi sulcos facientem præ tristitia.
 Strīō, as, are, Strias facere. ¶ GAL. *Faire rayes & canaux le long d'une colonne*. ITAL. *Fare incavature à lungo una colonna*. GERM. *Ridete & strig machen*. HISP. *Acanalar assi, de la obra de aquella manera*. ANGL. *To chamferre, to mak rabates or small ferroves in stone or timber*. ¶ Vitruv. lib. 4. Columnas autem striari viginti striis oportet. ¶ Striare etiam dicuntur boves, quum peracto, aut non peracto priore versu anhelant, non convenit. Plin. lib. 18. c. 19. In arando verum peragi, nec striare in actu sæpius. legend. *strigare*. Vide *Stria*.
 Striaturæ, idem quod Striæ. Vitruv. lib. 4. cap. 3. Striaturæ patibus lateribus. *Paulo post*, Ita Dorica columna sui generis striaturæ habebit perfectionem.
 Strībilīgo, vel strībligō, à vetustioribus Latinis dicebatur solæcisimus. *στροβιλισμός*, à tortuosa orationis pravitate ac versura: Ab Sennio Capirone definitur impar & inconueniens compositura partium orationis. Vide lib. 5. c. 20.
 Strīctē, Strīctim, Strīctura, Strīctivus, vide *Stringe*.
 Strīculus, pro histriculus, detracta à syllabâ, ut cum Spania pro Hispania Gloss. *histriculus* *δυστροχία*. Ne quis autem, inquit Hugo Grotius, *histriculus* emendet in *Glossario*, sciendum est, histriculum eadem ratione dici, quâ histricem ab histitudine.
 Strīdēō, es, vi, Stridorem, aut strepitum edo. *חרק* *charék* *חרק* *charék*, *חרק* *charék*. GAL. *Grinsser & bruire*. ITAL. *Far stridore de strepito*. GERM. *Xitren / oder geigen*. HISP. *Rochmar, hazer ruydo fueriemerit apretando los dientes*. ANGL. *To gnaw or grinde the teeth*. ¶ Ovid. *Eleg. 10. lib. 1. Trist.*
 ————— *strident Aquilone rudentes.*
 Idem 6. *Fast.*
 ————— *Nominis huius*
Causa quod horrenda stridere nocte solent.
 Plin. *Epistol. 203*. At quum strident funes, curvatur arbor, gubernacula gemunt. ¶ Quamvis etiam ad alia transferatur. Horat. 4. *Serm. 8. satyr. 8*.
 Stridere secreta diversos aure susurros.
 Virg. 1. *Aeneid.*
 ————— *foribus cardo stridebat ahenis.*
 Idem 4. *Georg.*
 Ut mare sollicitum stridet refluentibus undis.
 Lucan. lib. 6.
 ————— *strident oculis ardentibus ignes.*
 Legitur & Strido, is. Virg. 8. *Aeneid.*
 ————— *stridentque cavernis Stridura chalybum*
 Ennius apud Priscian. lib. 8.
 Missaque per pectus, dum transit striderat hasta.
 Strīdēns, tis, *חרק* *charék*. *חרק* *charék*. Virg. 6. *Aeneid.*
 ————— *ac bellua Lerna*
Horrendum stridens, flammisque armata Chimæra.
 Idem 3. *Georg.*
 ————— *Montesque per altos*
Contenta cervice trahunt stridentia plaustra.
 Strīdōr, is, strepitus, ingratus sonus, qualis in forium cardinibus, & in curuum rotis malè inunctis intelligitur. *חממה* *hamáh* *חממה* *hamám*. *חממה* *hamáh*. GAL. *Grinssment, ou bruit*. ITAL. *Stridore, strepito, romore*. GERM. *Das firren / oder geigen*. HISP. *Ruydo fuerit*. ANGL. *Gnashing, grinding or crashing noise*. ¶ Virg. 1. *Aeneid.*
 ————— *stridorque rudentum.*
 Cic. 5. *Tusc.* At vocem citharædi non audiunt, ne stridorem quidem ferræ tum, quum acuitur. Virg. 7. *Aeneid.*
 Stridore ingenti liquidum trans athera vecta
 Obsedere apicem.
 Ovid. 8. *Metam.*
 Fervida quum rauco latos stridore per armos
 Spuma fuit.
 Senec. de *consolat. ad Marc. cap. 7*. Aves cum stridore magno inanes nidos circumfremuerunt, &c. Item *Quintilian.* Tristior stridor consonantium.
 Strīdūlūs,

continentur, ut rectius strumula quasi parva strumae, quam sero- phulae nominentur. ¶ Struma civitatis. Cic. pro Sexto. Hi medentur Reipublicae qui exsecant pestem aliquam, tanquam strumam civi- tatis. ¶ Struma. etiam Nonij cuiusdam Romani Senatoris nomen fuit, in quem veluti sella curuli indignum stomachatur. Catul. Poeta Epigram. 49.

Sella, inquit, in curuli Struma Nonius sedes. ¶ Strumae, opera variè contenta. Gloss. g. b.

Strumaticus, pro strumoso, apud ul. Firmicum Matheos lib. 8.

Strumösüs, a um, qui hoc vitio laborat. Ἰστρυμώδης. GAL. Qui a les es treüelles, goitreux. ITAL. Chi ha tale infirmità. GERM. Kröpfpig / Das ein Kröpf hat. HISP. El que tiene tal passion. ANGL. That hath an im- posture in the throat or kinges evill. ¶ Juven Satyr. 10.

Nec praecepsatam rapuit Nero loripedem, vel Strumofum, atque utero pariter gibbòque tumorem.

Strümëä herba, quarta ranunculi species, à reliquis lacteo flore distin- cta: ita dicta, teste Plin. lib. 25. cap. 13. quòd medeatur strumis, & pa- nis parte in fumo suspensa: vel (ut tradit Ruellius) quòd strumofam radicem habeat. Hæc herba est, qua validi mendicantes sibi crura & lacertos dilaniant, quò possint impudentius stipem extorquere. se. Hinc nonnullis herbariis ulceraria vulgò dicitur, aliis scele- rata.

STRÛO, is, xi, ctum. Extruo, aedifico, ordino, ordine colloco, & bene con- jungo, ἵκνω banáb הכין hechin ἵκνω tikkén. κατασκευάζω, συντίθημι, κατασκευάζω. GAL. Bastir, agencer, mettre par ordre, machiner. ITAL. Ordinare, apparecchiare, accomodare, edificare. GERM. Bau wen/ zurüsten/ ordentlich zusammen setzen. HISP. Componer, edificar, ordenar. ANGL. To build, to sett in order. ¶ Cæsar. 8. bell. Gall. E regione ejus vineas agere adversus mentem, & aggeres struere cepit magno cum labore & continua dimicatione. Liv. 1. ab Vrbe. Postquam stru- cti utrinque stabant cum paucis procerum in medium duces pro- deunt. Ovid. 1. Metam.

Affectasse ferunt regnum caeleste gigantes, Ataque congestos struxisse ad sidera montes.

¶ Struere aliquid, est machinari, moliri. ἵκνω holél ἵκνω cha- rásch μηχανάω. ¶ Ter. in Heaut. Num me sefellit hocce id struere?

¶ Struere aciem. ἵκνω ἵκνω ἵκνω. Cic. ad Octavianum, A quibus exercitum abducis, & adversus quos aciem struis? ¶ Struere dolos, vel insidias est parare. Liv. 3. bell. Pun. Ibi quum dies aliquot, suspecti Campani timentesque cavendis ac struendis invicem insidiis tra- duxissent, &c. Plaut. Asin. sc. 1. a. 1. Non puduit cum id ætatis struere sycophantias. ¶ Structus, a um. Ovid. Eleg. 13. lib. 3. Trist.

— structus flamma parata rogi.

Tibull. lib. 4. Latior eluxit structos super ignis acervos.

Ibidem. — structus exurgunt oppida muris.

¶ Composita hujus verbi sunt Astruo, destruo, extruo, instruo, obstruo, præstruo, substruo & superstruo, quorum significata vide suis locis.

STRÛCTOR, is, Architectus, faber qui aliquid struit. ἵκνω bonéh. κατασκευάζω, τέκτων. GAL. Batisseur, còme masson ou charpentier, architecte. ITAL. Constitutore, ordinatore, edificatore. GERM. Aufbawer/ baroman/ werckman. HISP. El que compone ò edifica. ANGL. A maison or any build- der. ¶ Cic. ad Quint. frat. lib. 2. A puero ut discessi, in arcem tuam venires agebatur multis structoribus. ¶ Structores annonæ. Idem Attic. lib. 4. Ecce autem structores nostri ad frumentum profecti quum inanes redissent, tumorem afferunt magnum Romæ, domum ad Antonium frumentum omne portari. ¶ Structores item dicun- tur qui instruendæ mensæ, ciborumque apponendorum curam ha- bent. ¶ GAL. Dependier, maître d'hostel. ITAL. Dispensatore, cella- rio, scalco. GERM. Ein tischdiener / tischrúster. HISP. Dependiero, maestresala. ¶ Vide Juven. Sat. 5. ¶ Item ij qui decoro manuum ge- stu cibos discernunt, quos Græci ἀγορεύς appellant. Escuyer tran- chant. ITAL. Scalco. GERM. Ein hôstlicher speiszerleger / oder aufstheis- ler. HISP. Trinchant. ¶ Mart. lib. 20.

Et qua non egeant ferro structoris osella.

STRÛCTÛRÄ, æ, Edificium, sive compositio & ordinatio. ἵκνω bin- ján בערבא mac haracháb. κατασκευάζω, ἵκνω. GAL. Bastiment, come- me massonnerie ou charpenterie. ITAL. Edificio, ordenanza, compositio- ne. GERM. Ein gebew/ ordnung eines zu dem anderen/ zusammen setzung. HISP. Fabrica, edificio. ANGL. Building, setting of things in good order. ¶ Col. lib. 1. Igitur ad structuram quum primum statim fundamenta ja- ciuntur, enite adum, est, &c. Cæsar. 2. bell. civ. Structura parietum. Senec. e. 11 al. 30. de consol. ad Polyb. Structura versuum recessit transfe- rendo. ¶ Surgens operum structura Lucanus. lib. 6.

Prima quidem surgens operum structura sefellit Pompeium.

Cic. de opt. gen. Orat. Sed & verborum est structura quædam duas res efficiens, numerum, & lenitatem, &c. Ovid. 4. Fast.

Vnde salutaris, color hic tibi protinus index, Et structura mei carminis esse potest.

STRÛCTÛRIS, e, quod structum est. ἵκνω κατασκευάζω. GAL. Fait ou basti de plu- sieurs pieces ou pierres. ITAL. Fabricato di molte pietre. GERM. Das zu- samen gesetzt ist / als die seul so man nit auß einem ganzen stein / sonder auß vilen auff einander gesetzt havet. HISP. Compuesto, ò edificado de muchas piedras, ANGL. That is builded of many pieces ¶ ut, Structi- les columnæ, quæ non sunt ex uno lapide, sed multis. X. Solidæ columnæ, quæ ex uno solidoque constant lapide. Monolithas co- lumnas, (μονολίθως) vocavit Laberius apud Nonium Marcellum. ¶ Sepes structiles, i. manu factæ. X. Vivæ. Col. lib. 1. c. 3. Vetustissi- mi autores vivam sepem structili prætulerunt. ¶ Structiles lapides, non quadrati & ad normam cæsi, sed rudes & informes, quod vel reticulata structura, vel ordinaria fit: de qua Vitruv. lib. 2. c. 8.

STRÛES, is, proprie lignorum congeries est. ἵκνω dur. ἵκνω. GAL. Mon- ceau, tas de bois. ITAL. Catasta, stipa, monte di legna. GERM. Ein holt- beige, scheitherbeige. HISP. Monton, hazina de teña para quemar. ANG. A pile of wood, an heape. ¶ Liv. 1. bell. Punic. Struem ingentem li- Calepini Pars II.

gnorum faciunt. Gell. cap. 15. lib. 10. Capsula cum strue apud lecti fulcrum. ¶ Strues item dicebatur genus libi, quod adolebatur in sacris. Ovid. lib. 1. Fast.

Hæc adoles flammæ cum strue sarra sua. Strues, congestio, collectio lignorum. Sidonius lib. 3. epist. 13. Enimverdè illa forasior est acque deformior cadavere rogati, quod facibus admo- tis, semicompositum, moxque silente strue torritum revolutum, reddere pyra jam fastidiosus pollinctor exhorret. Et epistol. 2. lib. 2. deciduis struibus.

Struma, opus variè contextum. Lege. Stromia.

Strupus. Scalmus est navis. Livius teste Isidoro, tuncque remos iussit deligari strupis. Sunt enim strupi quibus religatur remus ad scal- mum Apud Suetonium alicui perperam legitur strupis pro strupis.

Strumentum, id quod struitur, instrumentum. Apul.

Strüppî, inquit Festus, vocabatur in pulvinaribus fasciculi de verbenis facti, qui pro corona deorum capitibus imponebantur.

Strutheum in mimis præcipuè vocant obscenam partem virilem, à sa- lacitate scil. passeris: qui Græcè στρουθός dicitur. Fest.

Struthea mala, Varro, lib. 1. c. 59.

Strüthiüs, a um. Struthia mala, quæ & struthiomela unica voce dicun- tur, στρουθίμηλα. Ex genere sunt coroncorum, cæteris odoratiora, sed minima, serotinique proventus. Autor. Plin. lib. 15. cap. 11. Et Cloatiz apud Macrobl. lib. 2. c. 15.

Strüthiüm. ἵκνω στρουθίμηλον. L'herbe à foulon. HISP. Herba da tintori / radi- cella. GERM. Seyffentraut. HISP. Yerba sabonera. ANGL. An hearbe apt to wash wooll, which the fullers use. ¶ Herba est vulgo nota, qua ad eluendas lanas utuntur fullones. Plin. lib. 10. cap. 3. in fin. At quæ vocatur radícula, lavandis demum lanis succum habet: mi- rum quantum conferens candori molliæque. Et paulò post, Stru- thion Græci vocant: floret æstate, &c. Vulgus Sephasiariorum Sa- ponariam appellat.

Strüthiöcamélus, q. passer camelus. ἵκνω στρουθίκαμηλος. GAL. Vne austru- che. ITAL. Struzzo, struzzolo. GERM. Ein strausvolgel hat schöne sâdes ren / steucht doch nicht inder lusti vöte ander geudgel. HISP. Avestruz, ave. ANGL. An ostriche. ¶ Maxima avium est, si tamen avis est di- cenda, quum pennas dumtaxat habeat, ut adjuvent ad curtendum, cætera volucris non sit, nec à terra tollatur. Ungulas habet cervi- nis similes, bisulcas, comprehendèdis lapidibus utiles, quos in fuga contra insequentes pedibus ingerit Concoquit quæcunque devorat sine aliquo delectu. Mra in eo stoliditas: etenim in tanta corporis altitudine, si colla frutice occultaverit, latere se putat. Ova ejus in pretio sunt propter amplitudinem: & pennæ, quia galeas variis coloribus infectæ adornant. Vide Plin. lib. 10. cap. 1.

Struthio, avis, quæ & struthiocamelus.

Strüthöpödës, στρουθόπους. Mulieres sunt in Italia tantæ brevitatis, ut nomen acceptent à passerulorum pedibus. Sipontius.

Strüthös. ἵκνω τριππόρ. στρουθός. ANGL. A sparrow. ¶ A Græcis dicitur, quem nos passerem vocamus. Ab antiquis etiam Mimorum scripto- ribus struthos usurpabatur pro virili membro, à passeris salacitate sumpta nominis ratione.

Strymön, is, στρύμων, fluvius est Macedoniam à Thracia dividens, ut Plinio placet. Nam Ptolem. Nesso fluvio eas determinat. Oritur Sty- mum in Hæmo monte, septemque efficit lacus: quibus deinde in unum alveum collectis, juxta Amphipolim influit in maris Ægæi sinum, qui ab ipso Strymonicus appellatur. Virg. 4. Georg.

Rupe sub adversa deserti ad Strymonis amnem. Ovid. Eleg. 4. lib. 5. Trist.

— adusque nivofum Strymona.

Strymönüs, a um: ut, Grues Strymonicæ. Virg. 10. Æneid.

— quales sub nubibus atris Strymonia dant signa grues.

Strychnüs, στρυχνός herba est, quam Latine solanum, vulgò solatrum vocamus, multas sub se continens species, quas vide supra in di- ctione Solanum.

Stuba, vel stufa, hypocaustum, vaporarium. in ll. Alem. tit. 81. GERM. Stube. GAL. Estuve. ITAL. Stufa. HISP. Estufa. ANGL. Stove.

STÛDÛM, ij. Diligentia, amor, & alacritas ad aliquam rem ἵκνω μα- ηατάλ diligeñtia ἵκνω ἵκνω. GAL. Estude, faveur, soin & dili- gence. ITAL. Studio, favore. GERM. Ein fleiß/ oder ernst vnd liebe so man an ein ding wendet. HISP. Estudio, favor. ANGL. Diligence, studie, la- bour, travelle. ¶ Cic. de Invent. lib. 1. Studium autem est animi assi- dua & vehemens ad aliquam rem applicata, magna cum voluptate occupatio, ut Philosophiæ, Poëticæ. Salust. Jug. 115. magnis mune- ribus & majoribus promissis ad studium pellicit. al. perducit. Plaut. in Asin. sc. 3. a. 1. Vbi quid dederam, quasi columbæ pulli ore am- bæ meo vsque eratis: meo de studio studia erant vestra omnia: vs- que adhærebatis: quod ego jusseram, quod volueram faciebatis. Te- rent. in Hecyr. Viris esse adversas, æquè studium est, similis perti- nacia est. Cæsar. 4. bell. Gall. Quibus rebus nostri perterriti, atque hujus omnino generis pugna imperiti non omnes eadem alacritate ac studio, quo in pedestribus uti præliis consueverunt. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

— Studium quid inutile tentas? (i. Poësin.

Ibidem. Iratus studio carminibusque meis.

Idem Eleg. 1. lib. 5. Trist. — quorum medicina quiesque Nulla nisi in studio est, Pieridumque mora.

Ibid. Eleg. 3. — molle vacuamque laboribus egi In studii vitam, Pieridumque choro.

Ibid. Assuetus studiis mollibus ipse sui.

Velleius, Apolloniam cum in studia miserat. Sext. Pompeius. Velleius Studij rudis. ¶ Studium pro voluptate & delectatione. Cicer. ini- tio 6. Verrin. & in lib. de senectut. ¶ Accipitur quandoque pro exerci- tatione, ἵκνω ἵκνω, ἵκνω. Columell. Et ne singula persequar, R 4 61

ei studio, quod quisque agere velit, consultissimum rectorem adhibeat, id est, exercitio, vel operi, vel arti. Terent. in Andr. Quod plerique omnes faciunt adolescentuli, Ut animum ad aliquod studium adjungant, aut equos alere, &c. Pro observantia, Cornific. lib. 1. in fin. Pro tuo in nos officio, & nostro in te studio. In studio esse aliquid. Cicero. 2. Tuscul. Quibus magis palaestra, Eurotas, sol, pulvis, labor, militia in studio est, quam fertilitas barbara, id est, *ὡς τῆς ἀρωγῆς*. Quandoque pro favore, seu amore. Salust. in Cat. C. Syllanum certe scio, quae dixerit, studio Reipublicae dixisse. Pro labore dicendi aut scribendi. Celsus de arte dicendi. Oratoriis artibus nemo instrui potest, nisi cum ingenium & frequens studium est. Quandoque pro voluntate. Virg. 2. Aeneid.

Scinditur incertum studia in contraria vulgus.

Pro ira, vel desiderio, sive cupiditate vindictae. Caes. lib. de bell. civil. Studium & iracundiam suam Reipub. dimiserat. Ibid. Elati studio milites; & iterum paulo post, Desiderium vindictae, &c. Studio habere aliquid. Terent. in Adelph. Dij vestram fidem? Vtrum studio id sibi habeat, an laudi putat fore, si perdidit gnatum? Studium in aliquid. Cic. ad Qu. Frat. lib. 2. Ego Curtum (id quod ipsi dixi) non modo rogatione, sed etiam testimonio tuo diligo, quod literis tuis studium illius in salutem nostram facile perspexi. Studium in aliquo est, i. studiorum & literarum amor, & scientia ac doctrina. Idem Cic. 1. Acad. Sed meos amicos, in quibus est studium, in Graeciam mitto, id est, ad Graecos ire jubeo, ut ea, &c. Studio alicujus aliquid habere, hoc est, diligentia & labore. Idem ad Curionem lib. 2. Eam autem tui unius studio me affequi posse confido. Studiorum otiosus, (ut servus studiorum Horatio, *ἰ. ὀψιμαθῆς ἀνωδῶν ἢ ἡμετέριον*.)

Studiosus, a, um, studij plenus, diligens, assiduus, perseverans. *ἡ κρη σφοδρῶς ἐπιμαθῆς*. GAL. Studiose, soigneux, diligent. ITAL. Studiose, diligente. GERM. Fleißig oder gestiffen/ernsthaftig. HISP. Estudiose, diligente. ANGL. diligent, given to studie, laborious. Cic. 4. Acad. Homo & acutus, ut Pœnus, & valde studiosus & diligens. Idem 4. Verr. Videte quid potuerit, qui quatuor in provincia Quæstores, studiosissimos defensores propugnatoresque habuerit. Author ad Heren. Ideoque bonis viris & studiosis amicus erat. Aliquando ponitur pro cupido, amico & fautore, quem Graeci *σπουδαῖον* appellant. *ἡ ὑπερσπουδαῖος ἀνὴρ ὀρέβ.* GAL. Cupido, desirux, ami, favorable. ITAL. Desideroso, favorevole, amico, benevolo. GERM. Ein gestifner gönner / einem zudienen vnd befürderen ergäben dienstgestifner. HISP. Favorable, codicioso, amigo. Cicero de clar. Orat. Habet enim certos sui studiosos. Idem ad Att. Ego mei studiosos habeo Dyrhachinos. Idem Catinna, Viti sunt optimi & tui similia studiosi & mei necessarij. Idem de Amic. Nec si qui incunte aetate venandi aut pilae studiosi fuerint, eos habere necessarios oportet, quos tum eodem studio praeditos dilexerunt. Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist. Nostri studiose, &c. Idem Eleg. ult. lib. 3.

— Vatum studiose novorum.

(Supra, cultor doctorum.) Idem Eleg. 1. lib. 2.

— Si qua (matrona) est studiosa sanistri.

Idem Eleg. ult. lib. 7.

— ad vos studiosa revertor

Pastora, (i. d. amici.)

Item, studiosi juris, qui scripserunt aut dictassent ea (testamenta sup.) Suet. in Neron. c. 32. Accipitur etiam studiosus, pro literarum cupido. Cic. de opt. gen. Orat. Suscepi laborem utilem studiosis Plin. Epist. 5. lib. 3. Itaque soleo ridere, quum me quidam studiosum vocant. Hinc fit perstudiosus. Cic. in Caton. Literis Graecis, quarum constat cum perstudiosum fuisse in senectute. Cum dativo. Plaut. Milite, Qui nisi adulterio studiosus, nulli aliae rei est improbus. Studiosè, adverbium, Diligenter. *ἡ σπουδῆς*. GAL. Soigneusement, diligentement. ITAL. Studiosemente, con diligenza. GERM. Fleißiglich / ernsthaftig. HISP. Estudiosemente, diligentemente. ANGL. Diligentlie, laboriouslie. Terent. in Heaut. Textentem telam studiosè ipsam offendimus. Cicero de senect. Multas ad res perutiles Xenophonis libri sunt, quos legite quæso studiosè. Libenter studiosèque audire, apud eundem 2. Verr. Studiosè diligentèrque aliquid curare. Idem Attic.

Studeo, es, vi, tum, Studium adhibeo, valde cupio, operando diligenter ago, nitior, literis do operam faveo, laborem impendo. *ἡ ἄγῃ ἡ ἀσκήσιον*. GAL. Etudier, mettre soin, estude à faire, tascher, mettre peine. ITAL. Studiare, adoperare à fare qualche cosa. GER. Sich bestreissen / freiz anwenden. HISP. Estudiar, dar obra, aplicarse con diligencia. ANGL. To studio, to give diligence, to spend travell. Terent. Eunuch. Quas matres student, demissis humeris esse. Cicero 5. de finib. Studet enim meus audire Cicero, quamam sit istius veteris, quam commemoras, Academiae de finibus bonorum Peripateticorumque sententia. Plaut. A sin. sc. 3. a. 1. Illi rei studet, vult placere sese amicæ. Ibid. A sin. sc. 2. a. 5. Corruptelæ & liberis lustris studet. Idem Milit. sc. 2. a. 2. Vigila, ne somno stude. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Quæ suæ rei vel somno studeat. Idem Aulul. sc. 3. a. 2. Vulcano studes. Iungitur hoc verbum aliquando dativo. Caes. comment. 1. Cupiditate regni adductus, novis rebus studebat. Nonnunquam etiam cum ablativo mediante In. Gell. cap. 2. lib. 11. Si quis in ea restudebat. Interdum & cum accusativo, & tunc significat cupere & velle. Cic. lib. 5. Epist. Qui si nihil aliud studeat, nisi id quod agat. Plaut. A sin. sc. 1. a. 1. Ego me id facere studeo: Volo amari à meis. Idem Milit. sc. 2. a. 2. Minus has res studeant, Accipitur aliquando studere pro amare, sive favere, cum dativo. *σπουδαῖον ἀνωδῶν ἀπὸ τῆς ἀρωγῆς* Ovid. lib. 9. Metam.

Cui studeat, deus omnis habet.

Item pro eniti. Cic. lib. 1. Offic. Quorum verò patres aut majores aliqua gratia praestiterunt, ij student plerumque in eodem genere laudis excellere. Lactant. lib. 3. duo eodem exemplo significata eius comprehendit, Qui sapientiae studet, utique nondum sapit: sed ut sapere possit studet. Studere cum genitivo. Cic. 3. de nat. deor. Patientem habere avarum, illepidum in liberis, difficilem, qui tenet

amet, nec studeat tui. Construitur etiam cum accusativo, cum praepositione In. Fabius lib. 10. c. 1. Poetae & pictores in id folium student, ut describere tabulas mensuris ac lineis sciant. Senec. c. 1. de tranquill. Studere in diem Coniitur etiam absolute, pro amare, sive favere. Salust. Neque studere, neque odisse, sed minime irasci decet.

Studebatur, impersonale. Plin. lib. 3. c. 12. Hic & similitudinem reddere instituit, ante eum quam pulcherrimas facere studebatur.

STULTVS, a, um, Imprudens, improvidus, incautus, ineptus. *ἡ χήσῆλ ἡ ἀνοησία*. GAL. Fol, sot, imperinent. ITAL. Stolto, goffo, grossolano, di poco ingeno. GERM. Narr / narrechtig. HISP. Bovo, loco. ANGL. Foolish or a foole. Cic. 4. Philipp. Ut hominem stultum magis etiam infatuat. Levius est enim stultum esse quam fatuum. Fatuus enim dicitur qui omnino desipit. Afranius, Ego stultum me existimo, fatuum esse non opinor. Infanus verò qui abjecta ratione, cum furore & impetu omnia facit. Terent. in Eunuch. Scitum hercle hominem! hic homines prorsus ex stultis insanos facit, Cic. ad Curionem lib. 7. Quamquam me non ratio solum consolatur, quæ plurimum debet valere, sed etiam dies quæ stultis quoque mederi solet. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Nimis stulta es mulier. Idem ibid. Stulta es planè. Idem Men. sc. 5. a. 5. Sed ego stultus, qui illius esse dico, quæ mea est. Idem Milit. sc. 4. a. 2. Ego stulta ac mora multum, quæ quum hoc infano fabulem. Idem in prolog. Amph. Sed ego stultior, Et in Cure. sc. 3. a. 4. Stultior stulto fuisti, qui, &c. Ovid. Eleg. 2. lib. 1. Trist.

Stultaque mens nobis, non scelerata fuit.

Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Stultus es, rem actam agis, &c. Hotat. 1. Serm. Satyr. 5.

Hic ego mendacem stultissimus usque puellam

Ad media noctem expecto.

Cic. Patro lib. 9. Stultorum plena sunt omnia. Dies stulti, pro adolescentia. Tibull. lib. 1. Eleg. 4.

Vidi jam juvenem premeret quum senior atas

Moxentem stultos praterisse dies.

Consilium stultum capere, Cic. 7. Verr.

STULTITIA, a, Imprudentia. *ἡ ἀνοησία ἡ ἀνοησία*. GAL. Folie, sottise, imprudence. ITAL. Pazzia. GERM. Nartheit / oder narrerey. HISP. Boveria, locura, y poco saber. ANGL. Foolishness or folie. Cicero. 2. de Divin. O deliberationem incredibilem! non enim omnis error stultitia est. Idem 3. Tuscul. Est enim proprium stultitiae, aliorum vitia cernere, oblivisci suorum. Idem 3. de Orat. Malo indisertam prudentiam, quam stultitiam loquacem. Plin. lib. 11. c. 52. Auricularum magnitudo, loquacitatis & stultitiae nota est. Hor. 2. Serm. Satyr. 3.

Stultitiane erret, nihilum distabit, an ira.

Plautus Amphitr. Alcumena, non tibi aut stultitia accessit, aut superat superbia (sup. quæ me salutare nolueris.) Idem Aulul. sc. 6. a. 4. Tibi supplicatum advenio ob stultitiam meam. (i. errorem adolescentiae. Idem Pseud. Stultitia est facinus magnum timido cordi credere.

Stulte, adverbium, Imprudenter. *ἡ ἀνοητῶς ἡ ἀνοητῶς*. GAL. Folement, sottement, mal à propos. ITAL. Stoltamente, rozamente. GERM. Narrisch / torechtig. HISP. Con locura, locamente. ANGL. Foolishlie, without wisdom. Plaut. in Menach. sc. 9. a. 5. Quæso ignoscas si quid stulte dixi, atque imprudenti tibi. Terent. in Heaut. Factum à vobis stultè. Cic. 2. de nat. deor. Hæc & dicuntur & creduntur stultissime, & plena sunt futilitatis, summæque levitatis. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Non jucundum nisi amans facit stultè. Ibid. sc. 2. a. 3. Forum coquinum qui vocant, stultè vocant. (i. non bene.) Idem Pseud. sc. 1. a. 4. Malus cum malos stultè cavi. Idem Menach. sc. 4. a. 2. Si quid ego stultè fecero, mihi dolebit, non tibi. Idem Most. sc. 3. a. 1. Mitor te non stultam stultè facere. Ovid 4. Fast. Stultè pia mater, &c.

Stultiloquium, ij, Imprudens sermo. *ἡ ἀνοησία*. GAL. Sotte maniere de parler, un sot parler, resverie. ITAL. Parole pazzo. GERM. Ein narren tading / narriſche red. HISP. Habla de tales boverias. ANGL. Foolish talk. Plaut. sc. 3. a. 2. in Milit. Paratum est dupliciter, ne reprimas totum stultiloquium.

Stultiloquentia, a, Stultiloquium. Plaut. Trinum. Paucissimi faxim qui sciant quod nesciunt: oclusiorèmq; habeant stultiloquentiam.

Stultivus, a, um, i. stultus in videndo, vel stultè videns. Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. Vin' jam faciam, ut stultivam te fatearis?

STUPA, a, vel Stypa, ut quibusdam placet. *ἡ ἄσπερος ἡ ἄσπερος*. GAL. Estopes de lin ou de chanvre. ITAL. Stoppa. GERM. Mäſchelhanff / die groben ſtincte / oder fauder vom hanff / oder flachs. HISP. Estopa de lino ò de cañamo. ANGL. Harders of hemp. Linum vile, quod lini cortici proximum est, ut inquit Plinius: à Græco *στυπών*, quo stupam significat: vel à stipando quod ea stipentur, hoc est, obturentur navium rimæ. Liv. 1. bell. Pun. id sicut in pilo, quadratum stupa circumligabant, linebantque pice. Idem lib. 8. bell. Maced. Alij cum ardentibus facibus, alij stupam, picemque & malleolos ferentes, tota colluceate flammis acie, advenere. Virg. 5. Aeneid.

— udo sub robore vivit

Stupa vomens tardum sumum.

Gell. c. 3. lib. 10. Stupis, quibus deligata erat lectica, usque adeò verberari jussit. dum animam afflavit.)

STUPĒUS, a, um, quod est factum ex stupa. *ἡ ἄσπερος ἡ ἄσπερος*. GAL. D'espoupe. ITAL. Di stoppa. GERM. Aus hanff mäſchlen / aus groben werct gemacht. HISP. Cosa de estopa. ANGL. Made of hardes. Virg. lib. 2. Aeneid.

Subiiciunt lasum, & stupea vincula collo Intendant.

Idem 8. Aeneid.

Stupea flamma manu, relique volatile ferrum

Spargitur: arva nova Neptunia cade rubeſcunt.

Ovid. 14. Metam.

Stupea prarupit Phrygia retinacula classis.

STUPĀTĪLUS, a, um, aliud adject. *ἡ ἄσπερος ἡ ἄσπερος*. GAL. Appartenant à espoupe. ITAL. Pertinente à stoppa. GERM. Das zu dem mäſchelwerct gehöret.

hdt. HISP. Perteneiente à estopa. ANGL. Belonging to hardes.} ut, Stuparius malleus, quo lina tunduntur. & ἡ στυπία τῶν πτωχῶν. GALL. Maillet dequoy on bat les estopes. ITAL. Maglio da battere la stopa. GERM. Ein hanffschlegel, / bleuestein. HISP. Maça para menear estopa. } Plin. lib. 19. cap. 1. Mox arefactæ tunduntur in saxo stupario malleo.

STUPĒO, es, ui, Stupidus sum, sensu quodammodo careo. } חמטן חשיתאם חמטן tamáh חמטן nidhám חמטן schomám. ἀνοήτως ἕως ἔσθλας, ἐκπληθισμένῳ. GAL. Estre ou devenir tout estonné. ITAL. Stupirsi, esser stupido. GERM. Erstummen. HISP. Estar sin sentido y pasmado. ANG. To be very much astonished or sore abashed. } Terent. in Andr. Ita postquam adempta spes est, lassus, cura confectus, stupet. Cic. 7. Por. Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semisomnis stuperet. Ovid. 5. Metam.

Mater ad audiam stupuit, seu saxea, voces. Perf. Satyr. 3. Sed stupet hic vitio, r. insanus est factus vitii. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. Vique suum Bacche non sentit faucia vulnus Dum stupet Ideis exululata iugis.

Quintil. Rigere immobili stupore. } iungitur & cum accusativo, significatque cum stupore quodam admiror. Virg. lib. 2. Æneid. Pars stupet innupta domum exitiale Minerva.

Cic. 2. de fin. Hæc quum loqueris, nos Varrones stupemus: tu videlicet tecum ipse rides.

Stupēns, particip. } חמטן חשיתאם חמטן mischtaéh חמטן nidhám חמטן meschumém. θαυμάσιος. } Plin. l. b. 14. c. 21. Vini natura non gelascit, aliàs ad frigus stupens tantum.

Stupēfācio, is, Stupentem reddo. } חמטן חשיתאם חמטן schomém. ἐκπληθισμένῳ, ἐκφοβίῳ. GAL. Estonner. ITAL. Stupire. GERM. Erstümmen machen. HISP. Pasmarse espantar. ANGL. To astonish or abash. } Liv. 5. ab Urbe, Privatos deinde luctus stupefecit publicus pavor, postquam hostes adesse nuntiarum est.

Stupēfio, is, passivum. } חמטן חשיתאם חמטן hischtaéh חמטן tamáh חמטן nidhám חמטן schomám. ἐκπληθισμένῳ. GAL. Estre ou devenir estonné. ITAL. Stupirsi, essere stupido. GERM. Erstummt werden. HISP. Estar sin sentido y pasmado. ANGL. To be abashed or astonished. } Senec. Thyeste, Fratris aspectu stupefactus habet.

Virg. 4. Æneid. } ingenti motu stupefactus aquarum. Idem 5. Æneid. } arrecta mentes, stupefactaque corda Iliadum.

Stupēscō, is, stupefio, hoc est, stupidus fio. Cic. 3. de Orat. Incidat, aspiciat, admiretur, stupefcat.

Stupīdus, a, um, quandoque pro stupefacto, quandoque pro stulto accipitur. } חמטן חשיתאם חמטן mischtaéh חמטן nidhám חמטן meschomém. ἀνοήτως ἕως ἔσθλας, ἀνοήτως, ἀνοήτως. GAL. Estourdi, estonné, stupide, gros sot. ITAL. Stupido, stupefatto, pazzo. GERM. Erstummt, oder toll. HISP. Pasmado à espantado, loco. ANG. A dullard, asseheaded. } Plaut. in Epid. Quid stas stupida? quid taces? Terent. in Prolog. Hecyr. Ita populus studio stupidus in funambulo Animum occuparat. Cic. de Fato, Zopyrus physiognomon stupidum esse Socratem dixit, & bardum. Idem in Paradox. Actæonis tabula te stupidum detinet. Ad Heren. lib. 4. Omnes stupidi timore obmutuerunt. Plaut. Pænulo, Misera timeo quid hoc negotij sit mea soror: Ita stupida sine animo alto.

Stupīdītās, aris, Stupor. } חמטן חשיתאם חמטן schamm ih. ἀνοήθεια. GAL. Groffe bestise, stupidité. ITAL. Stupidità. GERM. Tolle vnuerstand. HISP. Espasmo, espanto. ANG. Dullardnes, astonishment. } Cic. 2. Philip. In quo primum incredibilem stupiditatem hominis cognoscite.

Stupōr, is, Stupiditas. } חמטן חשיתאם חמטן schemmān. ἐκπληθισμένῳ, ἐκπληθισμένῳ. GAL. Estonnement, stupidité, faute d'entendement. ITAL. Stupidità, stupore. GERM. Erstummung aller sinnen. HISP. Espasmo, espanto. ANGL. Dullardnesse, astonishment. } Cic. in Pison. Pauci ista tua lutulenta vitia noveramus, tarditatem ingenij, stuporem, debilitatēque linguæ. Idem pro domo sua, Eamque animi duritiem, sic ut corporis (quod, quum utitur, non sentit) stuporem potius quàm virtutem putarem. Virg. 3. Georgicor.

oculos stupor urget inertes. Ovid. Eleg. 10. lib. 1. Seu stupor huic studio, siue est insania nomen.

Est & admirationis species, ex magnitudine miraculi proveniens, ita ut etiam impediatur sensus ab investigatione causæ miraculi apparentis.

STUPRUM, ij, Omnis scortatio & illicitus concubitus cum vidua, aut virgine. } נבלה נבלה נבלה nebalah נבלה נבלה naphúph. μωχία. GAL. Violation & corruption d'une femme, paillardise. ITAL. Stupro. GERM. Hurerey, vnzimliche beschlaffung eines weibschild / jungtrauen / oder weiber schending. HISP. Fuerça hecha à moço à moça donzella. ANG. whooredome, aduoutry, deflowering of a virgin. } Cic. in Tusc. Stupra dico, & corrupelas, & adulteria, incesta denique. Idem pro Milone. Clodius cum sorore germana nefarium stuprum fecit. Eodem planè modo loquitur & Suet. in Calig. c. 24. Plaut. Amph. Itane probri, stupri, dedecoris à viro argutam meo? Ovid. 1. de Arte, quid blanda voce moraris Autorem stupri Deidamia tui?

Cic pro domo sua, Qui non solum aspectu, sed etiam incesto, flagitio & stupro polluit cæremonias. Hæc tamen differentia inter stuprum & adulterium sæpè observatur, ut adulterium dicatur in nuptam, stuprum in virginem, aut viduam: autor est Modestinus l. 101. D. de verb. sign. } Aliquando stuprum ponitur pro turpitudine, ignominia seu dedecore, quam ἡσπία Græci vocant. Nævius apud Fest. Séque perire ij mavolunt ibidem, quàm cum stupro redire ad suos populares.

Stupro, as, Vitio, stuprum infero. } חמטן חשיתאם חמטן hinnáh. μωχία. GAL. Corrompre fille ou femme, avoir la compagnie de fille ou femme, la violer. ITAL. Stuprare, viziare, violare, sverginare, tor la virginità, sforzare.

GERM. Ein weibschild beschlaffen / vnd schwächen / oder sellen. HISP. Forçar moço à moça donzella, desvirga, corromper virgen. ANG. To deflower a mayde, to commit aduoutry. } Plaut. in Aulul. Is adolescentis illius est avunculus, Qui illam stupravit noctu Cereris vigiliis. Cic. 2. de finib. Stuprata per vim Lucretia à regis filio testata cives seipsam interemit. Varinius ad Cic. lib. 5. Hominem unum omnium crudelissimum, qui tot ingenuas matres familias stupravit. Cic. 5. de finib. Qui interficeret filiam ne stupraretur. } Hujus compositum Constupro, de quo supra, suo loco.

Stuprator, is, verbale. } חמטן חשיתאם חמטן mehannéh נבי זונה. Αμαρτωλός, μοιχεύτης. GAL. Corrupteur de filles ou femmes. ITAL. Violatore di donne. GERM. Ein weiber / oder jungtrauen schwächer. HISP. Forçador de donzellas. ANG. A deflowerer of women. } Quintilianus lib. 7. Stuprator an decem millia dare debeat, quæ pœna huic crimini constituta est. Seneca Hippol. Hic dicit ensis, quem tumultu territus Liquit stuprator.

Stuprōsus, adjectivum. } ἄμαρτωλός, μοιχεύτης, ἀφροδισιακός. GAL. Grand corrompeur de femmes. ITAL. Grand violatore di donne. GERM. Doll hurerey. HISP. Grande forçador y corrompidor de donzellas. ANG. Given to aduoutry and whooredome. } Valer. Maxim. lib. 6. cap. de Pudicitia, Metellus quoque Celer stuprosæ mentis acer punitor exitit.

Stuprē, adverb. Antiquissimi dixerunt pro turpiter: ut in Nolei carm. apud Festum. Fædè stuprēque castigor. ἀσχετός.

Stura, fluvius est in Alpibus nascens, unus ex tūginta qui à Pado in mare Adriaticum deferuntur. Autor Plin. lib. 3. c. 16. Vulgò Store.

Sturij, populi ad Oceanum Gallicum, Rheni quasdam insulas incolentes. Autore Plin. lib. 4. c. 15. Vulgò Los de Staveren en Frisca.

Sturio, piscis.

Sturium, ij, insula est Gallia Narbonensi adiacens, non procul à Storchadibus, Autor Plin. lib. 3. c. 5.

Stūrnūs, i, avis genus satis notum. } ἰστὴρ, ἰστὴρ. GAL. Vn estourneau. ITAL. Stornino, stornello. GERM. Ein star. HISP. Estornino. ANG. A stare, or starling. } de quo scribit Plin. lib. 10. cap. 14. Sturnorum generi proprium catervatim volare, & quodam pilæ orbe circumagi, omnibus in medium agmen tendentibus. Martialis, lib. 9. Nunc sturnos inopes, fringillarumque querelas Audis, & arguto passere vernat ager.

Styellā, sive. Castellum Megaridis in Sicilia: cujus incolæ dicuntur Styelleni, sive Styellani Stephano.

Stygiūs, vide Stryx.

Stylōbātēs, æ, vel is: } ἑστύλοβάτης. GAL. Le patin ou la pate d'une colonne, surquoy est assise la base. ITAL. La basse d'una colonna. GERM. Ein fuselblatten einer saul. HISP. El cimientto à caga de columna. ANG. The ground or fundament of a pillour. } Lapis, & quædam veluti basis supposita columnæ, cui innititur scapus. Parietēs autem sive fundamenta, quibus stylobatæ sustinentur, stercobatæ appellantur. Varro lib. 1. de re rust. c. 13. in chorte interius compluvium habeat lacum, ubi aqua saliat, qui intra stylobatas quum venit, fit semipiscina. Boves enim ex aratro æstate reducti, hic bibunt, hic perfunduntur. Idem lib. 3. c. 5. Subter columnarum stylobatem est lapis à falere pedem & dodrantem altus. Vide Rodig. lib. 7. c. 30.

STYLŪS, } ἑστύλος ἑστύλος. GAL. Vne colonne. ITAL. Colonna. GERM. Ein saul. HISP. Columna. ANG. A stile, a maner or forme in wordes writing, or any sharpe thing at the end lik à pillour. } Græca vox est columnam significans, unde epistylum, ἐπιστύλιον, capitellum quod super columnæ scapum locatur. } Accipitur item stylus pro graphio, quo in albo, id est, in ceratis tabulis antiquitus scribebatur, ut nunc in libellis ligneis, vel codicillis mercatores scribunt. } GAL. La touche dequoy on escrivoit autrefois sur les tablettes, un sty e, ou poinçon pour écrire. ITAL. Stilo da scrivere. GERM. Ein schreibgriffel. HISP. El punçon para escribir en tablillas. } Stylo scribebant in cerata tabella, stylique pars, qua scribebatur, acumen vocabatur. Cic. de Orat. Omnia sub acumen styli subeant necesse est. Altera pars erat obtusa, qua in cera debebant verba, quæ non placebant, ac ceram rursus complanabant atque æquabant ad scripturam novam veteri delatâ. Prudentius, Inde alij stimulos & acumina ferrea vibrant, Qua parte araris cera sulcis scribitur, & qua Secti apices abolentur, & aquoris hirsî Rursus nitescens innovatur arena.

Plin. lib. 34. cap. 14. Et stylo scribere institutum est, ut vetustissimi autores prodiderunt. Plaut. Milt. sc. 1. a. 1. Habes tabellas? A. Vis rogare? Habes & stylum. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Styli me totum ulmeis conscribito, quasi cum calamo scribuntur litteræ. Item, Signare stylo. (i. mandare litteris.) Sueton. in August. cap. 85. Trajædian magno impetu exorsus, non succedente stylo, abolevit. Idem in Tiber. cap. 70. Sed affectatione & morositate nimia obscurabat styllum. Stylum vertere. Horat. 1. Serm. Sape stylum vertas, iterum qua digna legi sint Scripseris.

Stylum vertit qui pro acumine obrusa ejus parte utitur obliterando. Cic. 4. in Verr. Vertit stylum in tabulis suis, quo facto causam omnem evertit suam. } Stylus etiam dicitur structura orationis, ac modus dicendi. } ἑστύλιον. GAL. La maniere d'escrive ou composer. ITAL. Foggia di scrivere. GERM. Die form / vnd weyß zureden / oder zuschreiben. HISP. El estilo y manera de escribir. } Terent. in Prolog. Andr. Sed tamen dissimili oratione sunt factæ, ac stylo. Vbi Donatus, Oratio in sensu, stylus in verbis: oratio ad res, stylus ad verba. } Accipitur etiam stylus pro ipsa scribendi exercitatione, & meditatione. Cic. 1. de Orat. Stylus optimus & præstantissimus dicendi effector ac magister. } Stylus præterea dicitur quicquid vel ligneum, vel ferreum, aut alterius materiæ acuminatum est ad columnæ similitudinem. Columel. lib. 11. c. ult. Deinde eas confecto æquinoctio infra terram secare & ligneo stylo laxatis, vel ferulæ medullis stercus immittere, atque ita semina cucumeris inserere

Stylus præterea pro vellicatione ac reprehensione aliquando accipitur, quæ scriptis & investivis libellis fieri solet. Plin. in Præfat. in Præfat. operis. Quod si hoc Lucilius, qui primus condidit stylinasum, dicendum sibi putavit. ¶ Censorius stylus, apud Cic. pro Cluent. ¶ Accipitur etiam stylus pro radice recta, & oblonga ad styli, hoc est, columnæ similitudinem. Colum. lib. 5. cap. 9. Omnis autem nux unam tantum radicem mittit, & simplici stylo proreptit.

Styma, στυμα, ἀιδίς πύρις : à στυμ, quod est διμυγὸς ἀνορθωτῶν, ut modestius loquimur. ab ἰσάμν.

Stymma, στυμμα, est spissamentum, & dormitura unguenti ex odoramentis constans. Plin. lib. 13. cap. 1. Ratio unguenti faciendi duplex, succus & corpus, ille olei generibus ferè constat, hoc odorum: hæc stymmata vocant, illa hedysmata. Dicta stymmata δὲ τῷ στυμῶν, quod est stringere, seu condensare.

Stymphalūs, στυμφαλῶν. Lacus in Arcadia juxta Stymphalum oppidum, ex quo Erasinus fluvius erumpit. Ovid. lib. 2. Fast.

Testis erit Pholoë, testes Stymphalides unda.

Stymphala, accusat. apud Lucret. lib. 5.

—uncisque timenda

Unde quibus Arcadia volucres Stymphala colentes.

A Stymphalo lacu Stymphalides aves appellatæ sunt, tantæ magnitudinis ut Solis radios obumbrare dicerentur, omnem Arcadiam devastantes, donec ab Hercule ænei crepitaculi sonitu pellerentur. Virg. de Hercules arumnis,

Stymphalidas pepulit volucres discrimina quinto.

¶ A Stymphalo oppido fit Stymphalius, phalia, phalium, στυμφάλιον, & Stymphalis, idis. Hieronymus contra Iovinianum, Aristocleides, Orchomeni tyrannus adamavit virginem Stymphalidem, quæ cum patre occiso ad templum Dianæ concessisset, & simulacrum ejus teneret, nec vi posset avelli, in eodem loco confossa est. Ob cuius necem tanto omnis Arcadia dolore commota est, ut bellum publicè sumeret, & necem virginis ulcisceretur.

Stypteria, α, Alumen, Græcè στυπτήρια. l. 3. §. 6 de reb. eo. qui sunt sub tut. Si lapidicinas, vel quæ alia metalla pupillus habuit, stypteria, vel cuius alterius materiæ, Horom.

Stypticus, a, um, ἰσχυρῶς. GAL. Referrant, vestreintif, astringeant. ITAL. Stitico. GERM. Stopffend Cosa que restrinhe y aprieta. ANGL. The thath vertue or force to bind or to constipat. ¶ Astringens, hoc est, densandi seu astringendi vim habens: δὲ τῷ στυπῶν, quod est astringere, seu densare. Plinius lib. 14. cap. 13. Inter medicamenta quæ styptica vocant nihil efficacius rubi mora ferentis radice decocta in vino ad tertias partes. Idem lib. 2. cap. 23. Quæ ex his phorniceum colorem habet, radice contrita, quicunque animalium imposita ulcerum, habet, stypticam vim.

Styra, στυρα, Eubææ insulæ oppidum fuit, non procul à Caristo, à Phædro Atheniensium duce bello Malliaco eversum. Autor Strab. lib. 10.

Styrax, acis, masculini generis, στυράξ, arbor est cotoneæ malo similis, fructu majore quàm avellana, specie candidi pruni: ex qua manat liquor ejusdem nominis, coloris flavi, sordidi, resinosi, albicantibus fragmentis, odoris perseverantis. Hodie Officinæ storacem appellant. Plin. lib. 12. c. 17. Ex Syria revehunt styracem, acri odore ejus in locis abigentes suorum fastidium. ¶ Styrax alioqui Græcis est cuspis hastæ ima, qua eam in solo defigimus, quæ dicitur στυράξ & στυράξ.

Styricus, a, um, στυρικός, ἰσχυρῶς, habens vim τῷ στυμῶν, quod est mutinum attrigere, dictum in Styma.

STYX, στυξ, fons est ad Nonacrim Arcadiæ è faxis profluens, exitiosus omnibus animalibus, tamque frigidus, ut potus statim enecet, ferrumque ac æs erodat, solaque mulæ unguilâ possit contineri: cætera vasa frigoris vehementia statim dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro, non sine Aristotelis consilio, putant peremptum. Styx Græcis mœstitiâ sonat, δὲ τῷ στυγῶν, quod querulum, tristem, vel odiosum sonat. Hinc Poëtæ occasionem arripuerunt, qui Stygem paladem esse apud inferos dixerunt: apud superstanta in veneratione habitam, ut nefas ducerent quicquam eorum, quæ per Stygem jurassent, non observare. Si quis deorum violasset, centum annis à nectare abstinerebat, & numinis majestate erat privatus. Virg. 6. Æneid.

—Stygiamque paludem,

D I cuius jurare timent, & fallere numen.

De hac Servius sic scribit: Dicitur Victoria Stygis filia bello Gigantum Iovi favisse: pro cuius remuneratione Iupiter ei tribuit, ut jurantes dij per ejus matrem, non audeant fallere. Ratio autem hæc est: Styx mœrorem significat, unde δὲ τῷ στυγῶν, id est, à tristitia Styx dicta est. Dij autem læti sunt semper, unde & immortales: ergo quia mœrorem non sentiunt, jurant per rem suæ naturæ contrariam, id est, tristitiam, quæ est æternitati contraria. Idem iurandum per execrationem habent. Hactenus Servius, enarrans hunc locum Virgilij 8 Æneid.

Quod si tantus amor menti, si tanta cupido est,

Bis Stygios innare lacu, bis nigra videre

Tartara, &c.

¶ Est & alia palus in Ægypto juxta Memphim quam veteres Styga vocaverunt, ambiens Abaton insulam.

Stygialis, e, ad stygia pertinens.

Stygialia sacra, quæ sagæ faciebant Stygio Iovi ad pellicendum in amorem sui, quoscunque vellent. Eadem Cocytia.

Stygius, a, um, aliud adjectivum, στυγιος: ut, Iupiter Stygius pro Plutone, apud Virg. lib. 4. Æneid.

Sacra Iovi Stygio, qua ritè incepta paravi.

Stygius canis, id est, Cerberus. Seneca,

Hic sævus umbras territat Stygius canis,

Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Si sunt in Stygio crimina nostra foro.

Idem Eleg. 5. lib. 4. Trist.

— Si non

Qui merse stygia sublevet illud aqua, Os Stygium, Venenatum, Ovid. 3. Metam.

— quisque alius exit

Ora niger Stygio viciatas inficit herbas, de serpente quodam.

S U

Suādēo, es, si, sum, Autor sum, persuadeo, hortor. ἰσχυρῶς πειθῶν ἢ ἰσχυρῶς πειθῶν. GAL. Persuader, exhortor, faire remontrance, tascher & induire à faire quelque chose. ITAL. Suadere, effortare, indurre, persuadere. GERM. Mahnen/vermahnen. HISP. Induzir con razones, exhortar. ANG. To persuade or counsaille. ¶ Plaut. Mil. Nam si honestè censeam te facere posse, suadeam. Cicer. Valerio lib. 13. Hæc eò spectant, ut te hortor & suadeam: reliqua sunt quæ pertinent adrogandum. Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Ne id mihi suadeas ut illum minoris pendam. Idem Curc. sc. 3. a. 1. Tibi me sisto: & ut mihi te sistas, suadeo. Idem Capr. sc. 2. a. 2. Aurum multa multis suis perperam. Ovid. 13. Metam.

Consensistis enim, nec me suasisse negabo.

Suadere legem, est populum ad accipiendum legem adhortari. Nam quum lex esset recitata in comitiis, antequam populus suffragia ferret, potestas dabatur suadendæ legis, & dissuadendæ. Cicer. de senect. Quum legem Voconiam magna voce, & bonis lateribus suasisset. ¶ Transfertur ad res inanimatas, quæ tum suadere dicuntur, quum rei alicujus faciendæ nobis præbent occasionem. Ovid. lib. 1. Amor. Eleg. 6.

Nox, & amor, vinumque nihil moderabile suadent.

Virg. lib. 2. Æneid;

—suadentque cadentia sidera somnos.

Ovid. 2. Fast.

Iamque ubi suadebit placidos nox humida somnos.

Suadetur, passiv. Plaut. Trinum. Minus placet magis quod suadetur: quod dissuadetur placet.

Suādā, α, à Romanis dicta est quædam persuasionis dea, quam Græci vocant πειθῶ. Cic. de clar. Orat. Πειθῶ, quam Græci vocant, cujus effectus est orator, hanc Suadam appellavit Ennius. Ejus autem Cethegum medullam fuisse vult, ut quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis fecisset, hujus hic medullam nostram oratorem fuisse dixerit. Et paulo post, Cethegum illi homines flos populi esse dixerunt, Suadæque medullam. Idem de senect. M. Cethegus, quem rectè Suadæ medullam dixit Ennius.

Suādēla, α, dicitur suasio. ἰσχυρῶς. GAL. Persuasion. ITAL. Persuasione. GERM. Beredung/rahtgäbung. HISP. Induzimiento con razones. ANGL. Persuasion or counsaying. ¶ Plaut. in Cistell. Iam perducebam illam ad me mea suadela. Horat. 1. Epist. videtur Suadelam accepisse pro dea persuasionis, quæ & Suada dicitur:

At bene numatum decorat suadela, Venusque.

Suadibilis, e, quod suaderi potest.

Suāsōr, is, verb. qui suadet, autor. ἰσχυρῶς μεψατῆθ. σὺμβουλοῦ, ἰσχυρῶς. GAL. Qui tasche à induire & persuader, exhortatur. ITAL. Effortatore. GERM. Ein rahtgäber. HISP. Induzidor con razones. ANG. A persuader or counsayer. ¶ Cicer. 3. Offic. Atque hujus deditiois Posthumius ipse, qui dedebatur, suavor & author fuit.

Suāsō, nis, verbale, fæmin. gen. Actus ipse suadendi, adhortatio. ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς, πειθῶν, πειθῶν. GAL. Persuasion, exhortation. ITAL. Effortatione, persuasione. GERM. Ein rahtgäbung/vermanung. HISP. Induzimiento con razones. obra de induzir assi. ANGL. Persuasion alluring to do any thing. ¶ Cic. in Oratoribus, Tales suasiones qualem Ilocrates fecit Panegyricum.

Suāsōriūs, a, um, quod ad suadendum pertinet; ut, Suasorium munus, id est, officium suadendi. ἰσχυρῶς δὲ πειθῶν. GAL. Suasoir, qui sert à persuader ou induire à faire quelque chose. ITAL. Effortatorio, cosa che serve à persuadere. GERM. Das zudem rahtgäben gehört. HISP. Cosa para induzir assi. ANGL. That serveth to persuade. ¶ Suasorium genus causæ rhetoribus idem est quod deliberativum, quo scilicet aliquid suademus, vel dissuademus. Quintilianus in Proæmio lib. 8. Suasoriis accedere, tertiam partem ex conjectura, possèrte fieri, aut esset futurum quod deliberaretur. Suasoriam declamare. Seneca.

Suasus, us, ui, idem quod Suasio Ulp. in l. item si obstetrix. §. i. ff. ad legem Aquil. Si quis per vim vel per suasum medicamentum alicui infudit, vel ore, vel clystere, &c.

Suālternicum, Philamon electrum fulvum appellavit, crediditque apud Scythas è tellure effodi, referente Plin. lib. 37. cap. 2. Quod tamen falsum esse satis constat ex iis quæ supra annotavimus in dictione Electrum.

Suāmēt, Vox composita ex ablativo sua, cum syllabica adjectione met: idem valens quod sua ipsius. τῆ ἰσχυρῶς, τῆ ἰσχυρῶς δὲ ἰσχυρῶς. Plin. lib. 10. c. 59. Anseres suamet vi colla sua abrumpunt.

Suava, Soava. V. E. Etruriæ, sub A. Senensi, patria S. Gregorij VII. Papæ.

Suāptē, & Suopte, voces sunt compositæ ex ablativis sua & suo; cum syllabica adjectione, pro: idemque significant quod suamet, & suo-met: unde suapte sponte, id est, sua ipsius sponte: suopte nutu, id est, suo ipsius nutu, αὐτομάτως. Cicer. Tusculan. Terrena & humida suopte nutu, & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare feruntur.

Suārūs, vide Sus.

Suāsūs color. Pullus & impluviatus. Legitur & suasum, substantivum neut. gen. ἰσχυρῶς. GAL. Noir, enfumé. ITAL. Fesio, nero. GERM. Schwartze lichte farb/rauch farb. dunckel farb. HISP. Negro de hollin. ANGL. Black colour or dunne. ¶ Plaut. in Truc. Quia tibi suo infecisti propudiosa pallium. ¶ Suasum (inquit Festus) color appellatur qui fit ex stillicidio fumo in vestimento albo

Suātīm, vide Sus.

Suāvōr, suavitas, vide Suavium.

Suāvīs, e, Dulcis, jucundus, gustui sive odorati grati: nam ad hos duos sensus propriè pertinet. ἰσχυρῶς μαθήκ. ἰσχυρῶς. GAL. Doux, sués, agreable.

agreeable. ITAL. *Suave, dolce.* GERM. *Süß/ lieblich.* HISP. *Cosa suave ò que da delectacion.* ANG. *Sweet, pleasant.* Sapore enim & odores suaves dicimus, qui blanda quadam voluptate gustandi, odorandive sensum afficiunt. Virg. 4. *Georg.*

*Verum ipsa foliis natos, & suavis herbas
Ore legunt.*

Idem 2. *Eclog.*

Sic posita quoniam suaves misceris odores.

Plaut. *Asin. sc. 3. a. 3.* Non omnia omnibus æque suavia. ¶ Per translationem tamen & aliis rebus accommodatur. ut idem ferè sit quod jucundum & amœnum. Cic. in *Calium lib. 2.* Nam & honorificus in me Consul fuit, & suavis amicus. Idem ad *Sulpitium lib. 1. 3.* Tum pro familiari consuetudine sæpe ex me audierat quàm suavis esset inter nos, & quanta conjunctio. Horat. 1. *Serm. Satyr. 10.*

— at sermo lingua concinnus utraque

Suavior.

Cicer. pro *Corn. Balb.* Comes, benigni, faciles, suaves homines esse dicuntur. Plautus *Pseud. sc. 2. a. 5.* Suavis ructus mihi est. Idem *Asin. sc. 1. a. 5.* Vino & suavi sermone agitare convivium. *Ibidem sc. 2. a. 5.* (ò) animam suaviorem quàm uxores meæ. Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 1.* Suavis suaviatio. Idem *Pseud. sc. 2. a. 3.* (Cœnam) ita suavi suavitatem condiam. Idem *Capit. sc. 2. a. 3.* Quid est suavius quàm bene Rempublice gerere bono publico?

Suavitatis, aris, Dulcedo, jucunditas. ξ *πρω μόθηκ vel μέθηκ. ἡδύτης.* GAL. *Douceur, suavité.* ITAL. *Suavità, dolcezza.* GERM. *Süßigkeit/ lieblichkeit.* HISP. *Suavidad, dulçura.* ANGL. *Sweetness, pleasantness.* Plin. *lib. 10. c. 19.* Ut non sit dubium hanc suavitatem præmonstratam efficaci auspicio. Cic. ad *Atticum lib. 6.* Miram in eo pietatem, suavitatem, humanitatemque perspexi. Idem *Appio Pulchro lib. 3.* Sic enim tibi persuade, carissimum te mihi esse, cum propter multas suavitates ingenij, officij, humanitatis tuæ. Idem 2. *Philop.* Quiddam morbo aliquo, & sensus stupore, suavitatem cibi non sentiunt. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 3.* Piscis recens habet succum & suavitatem. Idem *Asin. sc. 3. a. 1.* Suavitatem condiam (cœnam).

Suavitudo, inis, Suavitas. Autor ad *Herenn. lib. 3.* Quoniam igitur res eadem vocis similitudini, & pronuntiationis suavitudini profunt. Plautus *Stich.* Age multa mea, suavitudo salsa. ¶ Horum contraria sunt, insuavis, id est, austerus, asper, injucundus, inamœnus: & insuavitas, & insuavitudo, injucunditas, inamœnitas, voluptati contraria.

Suavitèr, adverbium, lucundè. ξ *ἡδύως, γλυκίως.* GAL. *Doucement, soufement, plaisamment.* ITAL. *Suavemente, dolcemente.* GERM. *Süßig/ lieblich.* HISP. *Suavemente.* ANGL. *Sweetly, pleasantly.* Cic. 4. *Acad.* Veruntamen video quàm suaviter voluptas sensibus nostris blandiatur. Horat. 1. *Serm. Satyr. 6.*

*Accurrit quidam notus mihi nomine tantum
Arreptaque manu, Quid agis dulcissime rerum?
Suaviter, ut nunc est, inquam.*

Idem 2. *Serm. Satyr. 8.*

*Et leporum avulsos, ut multo suavius, armos,
Quàm si cum lumbis quis edat.*

¶ Suave, pro suaviter. Virg. 3. *Eclog.*

— & suave rubens hyacynthus.

Suavidicūs Adject. qui suaviter dicit. Lucr. *lib. 4.*

Suavidicis potius quàm multis versibus edam.

Suaviloquēns, omnis gen. qui suaviter loquitur. ξ *ἡδύλογος.* GAL. *Qui parle doucement.* ITAL. *Chi parla dolcemente, chi ha dolce parole.* GERM. *Süß/oder lieblich redend.* HISP. *El que habla suavidades.* ANGL. *That speaketh sweetly.* Cic. de *clar. Orat. ex Ennio,* Additur orator Cornelius suaviloquenti ore Cethegus.

Suaviloquēntiā, α, Orationis suavitas ξ *ἡδύλογία.* GAL. *Doux parler.* ITAL. *Dolce parlare.* GERM. *Süßredenheit/lieblichkeit der red.* HISP. *Dulce y suave hablar.* ANGL. *Faire and sweet speech.* Cic. de *clar. Orat.* Et oratorem appellat & suaviloquentiam tribuit.

Suaviloquūs, a, um, idem quod suaviloqueus. ξ *ἡδύλογος.* Lucret. *lib. 2.*

*Quod quoniam docui, nunc suaviloquis age paucis
Versibus ostendam corpuscula materiai
Ex insinuo summam rerum usque tenere.*

Suavium, ij, quod & saviū dicitur per detractionem literæ u, Osculum, sive basium voluptatis, vel gaudij causā datum. ξ *πρωσ νεσχικά. φίλημα.* GAL. *Un baiser.* ITAL. *Bascio.* GERM. *Ein kuss/oder schmuß.* HISP. *Beso como de enamorados.* ANGL. *A kisse.* Horatius *Epod. 3.*

Manum puella suavio opponat tuo.

Cicer. *Attic. lib. 16.* Atticæ, quoniam hilarula est, meis verbis suaviū des. Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 4.* Quæ mihi suavia super suavia det. Idem *Cure. sc. 3. a. 1.* Tene suaviū, ¶ Sumere suaviū. Idem *Asin. sc. 3. a. 1.* Pangere. Idem *Cure. sc. 1. a. 1.* Oppangere figere, dare, *ibidem.* Item, Suaviū facere. (de osculo manus.) Plaut. *Asin. sc. 3. a. 4.* Idem in *Asin.* Tu labellum abstergeas, Potius quàm cuiquam suaviū faciat palam, i quàm sic os comparet & formet, ut ad basian- dum aliquem invitet. *Alibi,* Ne sic tussiat, ut cuiquam linguam in- tussiendo proferat. ¶ Meum suaviū, amantium blandimentum est, quemadmodum Mea voluptas. Terent. *Eunuch.* Thais meum suaviū. Plaut. *Pseud. sc. 2. a. 1.* Quibus oculi estis, vitæ, suavia mellita.

Suavilolum, i, diminut. ξ *τὸ φιλημάτιον.* GAL. *Un petit baiser.* ITAL. *Picciolo bascio.* GERM. *Ein schmußlein.* HISP. *Pequeño beso.* ANGL. *A little kisse.* Catul.

Suavilolum dulci dulcius ambrosia.

Suavitatio, verbale. ξ *πρωσ νεσχικά. ἡ φίλησις. κατεφιλησις.* GAL. *Baisment amoureux.* ITAL. *Esso alto di basciare.* GER. *Russung.* HISP. *Obra de besar, besamiento de enamorados.* ANGL. *Kissing of lovers.* Gell. *lib. 18. cap. 2.* Suavitationes puerorum & puellarum. Alij legunt suaviationes.

Suavior, aris, & Saviior, Suaviū do, cum voluptate, aut præ gaudio osculor. ξ *πρωσ νεσχισκέ. φίλιω.* GAL. *Baiser.* ITAL. *Basciare.* GERM.

Küssen/ ein guten freydigen kuss gaben. HISP. *Besar.* ANGL. *To kisse.* Catull. ad *Veratium,*

Lucidum os, oculisque suaviabor.

Cic. ad *Attic. lib. 16.* Atticam nostram cupio suaviari: ita mi dulcis salus visa est per te missa ab illa.

Sub, cum ablativo, sive accusativo, Præpositio idem significans quod *subter*, qua tam in compositione utimur, quàm in appositione. ξ *πρωσ ταχυσ. ἑω.* GAL. *Sous.* ITAL. *Sotto.* GER. *Under.* HISP. *De baxo.* ANGL. *Under.* Extra compositionem modò accusativo jungitur, modò ablativo, pro ratione motus aut quietis significatæ per verbum cui adhæret. Virg. 8. *Aeneid.*

Arma sub adversa posuit radiantia quercu.

Ovid. 13. *Metam.*

An quod in arma prior, nullòque sub indice veni.

Virg. 2. *Georg.*

Sarmenta & vallos primus sub tecta referte.

¶ Sub omni cælo. Gell. *c. ult. lib. 13.* tanquam unus esset sub omni cælo Satyrarum M. Varronis enarrator. Sub armis moratus. Cæf. *lib. 1. de bell. civ. (i. in armis.) bis.* Sub verberibus acti necantur. Liv. *lib. 4. d. 4.* Sub prædago esse. Sueton. in *Claud. cap. 2.* Sub ipsa protectione. Cæf. *lib. 1. de bell. civ. lib. 1.* Sub castris Afranij. *Ibid.* Sub oculis domini suam probare operam. Senec. *Epist. 73.* In conspectu, & ut ita dicam, sub ictu. Idem *cap. 21. lib. singularis de vita beat.* Illi ipsi stulti & inæquales & sub ictu penitentiae magnas percipiunt voluptates. Idem *c. 9. de consol. ad Marc.* Tua innocentia sub ictu est. (i. imminente periculo exposita est.) GAL. *Est exposée à un extreme danger.* Cæsar *lib. 1. de bell. civ. lib. 1.* Sub onere configere. Liv. *lib. 8. d. 4.* Sub oneribus jumenta abstrahere. Item, Sub noverca crevisti. Senec. *cap. 2. de consol. ad Helv.* Item Suet. in *Tib. c. 13.* Sub conditione. GAL. *Sous condition.* Idem in *Aug. c. 21.* Sub lege venundare. Idem in *Orhone cap. 5.* Cadere in foro sub creditoribus. Liv. 2. *d. 5.* Ubi primum sub jactu teli fuerunt. Suet. in *Neron. c. 35.* Occidit sub crimine adulteri. Idem in *Calig. cap. 48.* Cum etiam sub mortis pœna denuntiaffer. Plaut. *Capit. sc. 5. a. 3.* Sub terra lapides eximere. Catull. de *Com. Beren.*

— sub terra quarere venas. (ferri.)

Ovid. 5. *Fast.*

— hac tria sunt sub eodem tempore festa.

Tibull. *lib. 4.*

At tua non titulus capiet sub nomine facta.

Plautus *Pseud. sc. 4. act. 2.* Omnes ordines sub signis ducam. *Ibidem sc. 1. a. 1.* Sub Veneris regno vapulo, non sub Iovis. Ovidius 13. *Metamorph.*

— sub imagine tutus Achilles.

¶ Aliquando ponitur pro In. Cæf. *lib. 7. cap. 5.* Accedit verè aliquid difficultatis, sub omni ictu, si telum ossi inhæsit. Purlus *lib. 7. cap. 7.* ξ *ἀγυλοδλιφωρον* sub utroque vitio Græci vocant: sic Græcè *εὐδὲ* vice *εὐ* interdum. Virg. 1. *Aeneid.*

Namque sub ingenti lustrat dum singula templo, h. e. in templo.

Idem *lib. 1. Georg.*

— sæpe exiguus mus

Sub terris posuitque domos atque horrea fecit.

Idem 3. *Georg. de cervis,*

*Ipsi in defossis specubus secura sub alta
Otia agunt terra.*

Ovid. *Eleg. 3. lib. 1. Trist.*

Nata procul Libycis aberat diversa sub oris.

Ibid. Eleg. 5.

Sub nuda positum cornere possit humo.

¶ Aliquando tempus importat, & accipitur pro *circiter*, sive *per*, vel paulo ante. Virg. *lib. 3. Georg.*

Sub lucem exportans calathie.

Livius *lib. 1. ab Vrbe condita,* Vtrinque Legati ferè sub idem tempus ad res repetendas missi. Sueton. in *August. cap. 16.* Sub horam pugna tam arcto repente somno devictus, ut ad dandum signum ab amicis excitaretur. Sic dicimus: Sub vocem. Liv. 5. *d. 4.* Sub hanc avem fremitus fuit. Sub irruptionem dicimus, ut sub noctem. Suet. in *Tiber. cap. 6.* Quos apud Neapolim sub irruptionem hostis navigium clam petentes, &c. Idem *Cure. sc. 2. a. 2.* Omnes subdam sub solum. Ovid. 5. *Fast.*

Vrque ego sub terras sanguinolentus eas, &c.

¶ Sub furca, vide *Furca.* Sub titulo, vide *Titulus.* Sub nomine, vide *Nomen.* Sub vinculis animi habere. Senec. *c. 9. de tranq. &c.* ¶ Aliquando sumitur pro *ante.* Virg. 2. *Aeneid.*

— postè que sub ipsos

Nituntur gradibus.

¶ Aliquando pro *juxta.* Idem 3. *Aeneid.*

Antandro & Phrygia molimur montibus Ida.

¶ Nonnunquam ordinem importat, idemque valet quod *post.* Idem 5. *Aeneid.*

— quod deinde sub ipso

Ecce volat, calcemque terit jam calce Dioces.

¶ Composita plerunque localem significationem retinent, quæ illi propria est: ut *Subeo*, *subjicio*, *suppono*, quæ idem valent quod, *subter*, *jaceo*, *co*, sive *pono.* Idem 11. *Aeneid.*

— caudamque remulcens,

Subjecit pavitantem utero, sylvasque petivit.

¶ Interdum diminutionem: ut *Subdubito*, *subirafor*, id est aliquantum sive nonnihil irascor, sive dubito. Est enim (ut Donatus inquit) temperamentum plenæ pronuntiationis. ¶ Interdum significat *super*: ut, *Corpora saltu subjiciunt in equos*, id est, *superjaciunt.* ¶ Interdum *prospere*: ut *Succedit.* ¶ Interdum *post*: ut *Subsequor.* ¶ Interdum *laxentur*: ut *Suppilo.* ¶ Interdum *sensim*: ut *Subrepro.* ¶ Interdum *adhuc*, Liv. *lib. 1. ab Vrbe*, Tanquam spes subelset. ¶ Habet & alia significata quæ suis locis explicabuntur. Componitur autem ferè cum omnibus literis: a, ut *Subaro*: b, ut *Subbibo*: c, ut *Succido*: d, ut *Subdo*: e, ut *Subeo*: f, ut *Suffero*: g, ut

ut Suggesto : h, ut Subhasto : i, ut, Subjungo : l, ut Sublevo, m, ut Submoveo: n, ut Subnecto: o, ut Suborior: p, ut Suppono: r, ut Surripio: f, ut Sublanno: t, ut Subtrahio: u, ut Subvenio Sed quories subjungitur vocalibus: vel b, d, h, l, n, s, t, remanet b integra, in aliis mutatur b in literam sequentem, nisi in subrideo, subrogo, subruo: sustineo verò, suspiro, suspicor, suspicio, sustuli, sustollo, & hujusmodi sine b, scribenda sunt, quia non à sub, sed à sum, sive sursum composita sunt. ¶ Sub corona vānundari captivi dicebantur, quia coronari vendebantur, *ὡς τὸ πῦρ*. Liv. 8. ab Urbe, Pollyæ sententia fuit puberes venberatos necari conjuges, liberòsque sub corona lege belli venire ¶ Sub dio, id est, sub ipso cælo, & sine tecto. *ἢ ὡς αἰθῆρα*. GAL. Au découvert, au serain. ITAL. Al scoperto, all' aere. GERM. Under blossen himmel. HISP. Al sereno. ANG. In the open ayre. } Locutio est à Græcis tracta, qui Iovem Δία nominant. Varro de re rust. cap. 14. Nam & idoneus sub dio sumendus est locus cochlearis, quem totum circum aqua claudas. ¶ Legitur & sub divo, in eadem significatione. Col. lib. 1. c. 8. Nullus dies tam intolerabilis est, quo non moliri sub divo aliquid possit. ¶ Nonnunquam etiam sub Iove. Horat. 1. Carminum Ode 1.

manet sub Iove frigido
Venator tenera conjugis immemor.

¶ Sub jugum mitti dicebantur milites, qui ab hostibus victi, eam ignominiam subire cogebantur, ut positis armis per jugum transirent, *ὡς ζυγὸν ἀμαχῶν*. Iugi autem forma erat hujusmodi, ut duobus tignis erectis, tertium supernè incumberet. Qua de re vide plura supra in dictione Iugum. ¶ Sub manu, ex tempore, statim, sine mora. *ἢ παρὰ χειρὸς, παροχέρας*. GAL. De main en main, soudain, sans delay. ITAL. Di mano in mano, subito, presto. GERM. Bey handen oder vor handen / vnerzogentlich. HISP. Qual el tiempo, tal el consejo, luego. ANG. Frome hand to hand, without delay. } Senec. lib. 19. Epist. ad Lucilium, Consilium nasci sub dio debet, & hoc quoque tardum est nimis: sub manu quoque quod aiunt, consilium nascatur. Sueton. in August. cap. 49. Sub manum, (ita enim ibi lego cum Isaaco Casaubon.) i. promptè: non ut vulgo sub manu. Et quò celerius, ac sub manum annuntiari, cognoscique posset, quid in provincia quaque gereretur, juvenes primò modicis intervallis per militares vias de hinc vehicula deposuit. ¶ Sub vinea jacere dicuntur milites, qui sub militari machina, quam vineam vocant, latitantes in propugnatores hastæ, pilæve ejaculabantur. Qua de re vide plura infra in dictione Vineæ. ¶ Sub umbra, id est, sub prætextu, vel quæsito colore, *ὡς τὸ περιμήρη, ὡς τὸ περιπέρας*. Liv. 8. ab Urbe. Nam si etiam nunc sub umbra fœderis æqui servitutem pati possumus: quid abest, quin proditis Sidicinis, non Romanorum solùm, sed Samnitium quoque dicto pareamus. ¶ Sub autore, pro, alicujus autoritate, vel sub vacat. Cels. lib. 6. cap. de hamorrh. Ac si jam vetustiora sunt, sub autore Dionysio inspergenda sandaracha est.

Sübäbsürdüs, a um, adjectiv. Aliquantulum absurdus. *ἢ ὑπερπῶς*. GAL. Aucunement absurde & ridicule. ITAL. Alquanto brutto, inconveniente, odioso. GERM. Simlich vngereimpt / minder / vnd mehr vngescheicht. HISP. Vn poco inconveniente, intolerable, indigno de ser oyo. ANG. Somewhat strange or against reason. } Cic. de Orat. Sunt enim illa subabsurda, sed ex ipso nomine sæpè ridicula, non solùm mimis perapposita, sed etiam quodammodo nobis.

Sübäbsürdè, adverbium. *ἢ ἀπίπτος ὁ πῶς πῶς ὡς ἀπίπτος*. GAL. Aucunement impertinent, étrangement & sottement. ITAL. Alquanto sciocamente. GERM. Etwas vngereimlich. HISP. Con sonido discorde, locamente un poco. ANG. Somewhat strangle. } Cic. de Orat. Valdè hæc ridentur, & hercule omnia quæ à prudentibus, quasi per dissimulationem non intelligendi, subabsurdè falsèque dicuntur.

Sübäcidüs, a um, adject. Aliquantulum acidus. *ἢ ὑπεξος*. GAL. Aigret, tirant un peu sur l'aigre. ITAL. Vn poco forte à garbo. GERM. Simlich oder etwas saur. HISP. Cosa un poco acedia. ANG. Somewhat sover or tart. } Plin. lib. 12. c. 25. Esse enim debet lenis, non subacidus.

Sübäcidülüs, adjectivum, diminutivum. *ἢ ὁ μικρὸν πῶς ὑπεξῶν*. GAL. Vn peu aigret. ITAL. Vn pochetto garbo à agro. GERM. Ein weing saurlechtig. HISP. Vn poquillo azedo. ANG. A little sover or tart. } Cato de re rust. cap. 108. Vinum ponito sub dio, postridie manè gustato: si id sapiet quod in dolio est, scito id duraturum: subacidulum non durabit.

Sübäccüso, as, are, pro nonnihil & leviter accuso. *ἢ ὑπερηγῶς ὑπεκρόνπ*. GAL. Aucunement accusar, blasmer en quelque sorte. ITAL. Quasi accusare. GERM. Sum theel antlagen / minder / vnd mehr beschuldigen. HISP. Acusar un poco. ANG. To accuse and blame for a small cause. } Cic. pro Plancio. Sed sunt hæc leviora: illa verò graviora & magna, quòd meum discessum, quem sæpè deferas, nunc quasi reprehendere & subaccusare voluisti.

Sübäctüs, a um. Vide Subigo.

Subadjuva, qui adiutoris est adjutor. Vox frequens in Notitia Imperij. Vide Casaubon. in Athen. lib. 1. cap. 6. & Ioan. Meurs. in Glosfar. Græcob.

Subaratum aurum, quod foris quidem aurum ostendit, intus autem æs occultat. *ἢ ὑπερβαλλὸν χρυσιον*. GAL. Or sur du cuivre. ITAL. Oro che ha rama sotto. GER. Gold vnder welchem ertz bedeckt ligt. Oro sobre cobre. ANGL. Gold by ou word apperance, and other metall within. } Pers. Satyr. 5.

tibi recto vivere tale
Ars dedit, & veri speciem dignoscere calles,
Ne qua subarato mendosum tinniat auro.

¶ Hinc proverbiali metaphora, hominem virtutum prætextu vitia occultantem, aurum subaratum vocamus.

Sübägitö, as, verbum activum est, Subtus fodiendo aro. *ἢ ὄχθω*. GAL. Secouer, demener, émonvoir. ITAL. Dimenare. GER. Vnden für treiben. HISP. Sovajar. ANGL. To groape or be busie with one. } Unde per translationem subagitare dictis aliquem, est multis verborum lenociniis allectare & commovere Plautus in Cistel. Subagito blandis dictis.

Subagitatio, nis. Plaut. Capt. se. ult. a 3. Nec subagitationes, nec alla amatio, &c.

Sübägrèstis, e, Aliquantulum agrestis. *ἢ ὑπερβαλλὸν*. GAL. Quelque peu rustique, incivil. ITAL. Vn poco salvatico, un poco brusco. GER. Ein roenig beyrisch. HISP. Cosa un poco campesina. ANGL. Somewhat uplandish or rusticall. } Cic. de clar. Orat. Cotta, quia se valde dilatandis literis à similitudine Græcæ locutionis abstraxerat, sonabatque contrarium Catulo, subagreste quiddam, planèque subrusticum, alia quidem quasi incultra & sylvestri via ad eandem laudem pervenerat.

Sübälbico, as, are, subalbidus sum. *ἢ ὑπολευκὸς εἶμα*. GAL. Tirer sur le blanc, blanchir quelque peu. ITAL. Imbianchirsi alquanto. GER. Minder / vnd mehr weiß sein / sich auff die weißse ziehen. HISP. Blanquear un poco. ANGL. To be somewhat white. } Varr. de re rust. cap. 9. Rostro brevi, acuto, oculis ravis aut nigritis, palca rubra, subalbicansi.

Sübälbidüs, a um, Aliquantulum albidus. *ἢ ὑπολευκὸν*. GAL. Blanchastre, quelque peu blanc. ITAL. Alquanto bianco. GERM. Weißlecht. HISP. Cosa un poco blanquesina. ANG. Somewhat white. } Plin. lib. 21. c. 25. Ramulos habet candidos, folia subalbida, abrotano similia.

Sübälärüs, e, quod sub alis est. *ἢ ὑπερβαλλὸν*. GAL. Qui est sous les aïstes. ITAL. Che è sotto le ale. GERM. Das vnder den fectichen ist als die spahn dæren. HISP. Cosa que es debaxo las alas. ANGL. That is under the wings. } Unde scribit Lampridius, Heliogabulum solitum fuisse in accubitis habere plumas subalares, & subalares culcitra.

Sübälpinüs, a um, quod est sub Alpibus. *ἢ ὑπερβαλλὸν*. Plinius lib. 29. cap. 7. Radice lenta, subnigra, sine odore, aquosa, montibus subalpinis plurima. ¶ Italia subalpina, quam hodie Pedemontanam regionem appellant. Idem lib. 16. cap. 11. Nec nisi in paucis locis Subalpinæ Italiæ.

Sübämärüs, adject. In amaritudinem nonnihil declinans, paulum amarus. *ἢ ὑπερβαλλὸν*. GAL. Vn peu, ou aucunement amer. ITAL. Amaretto. GERM. Bitterlechtig das sich auff bittere zeucht. HISP. Vn poco amargo. ANGL. Somewhat bitter. } Cic. de Fato, At quoniam in naturis hominum dissimilitudines sunt, ut alios dulcia, alios subamara delectent.

Subaqueus, & **Sübäquëüs**, a um, quod sub aqua latet. *ἢ ὑποδα*. GAL. Sous eau. ITAL. Sotto aqua. GERM. Vnder dem wasser gelden. HISP. So la agua. ANG. That is under the water. } ut, copulus subaqueus.

Sübäquülüs, a um, adject. Subfuscus. *ἢ ὑποβαρὸν*. GAL. Vn peu ou aucunement roux, ou obscur. ITAL. Oscureto. GERM. Schwertgend. HISP. Vn poco negro y escuro. ANGL. Somewhat brown or couloure. } Plaut. in Ruden. Eia corpus cujusmodi Subvoluturium? Illud quidem subaquilum volui dicere.

Sübärgütüs, a um, Aliquantulum argutus, à quo diminutivum Subargutus, apud Gell. lib. 15. c. 30. *ἢ ὁ μικρὸν πῶς ὑπερβαλλὸν*. GAL. Subtil, sophistereau. ITAL. Sottile, ingenioso. GERM. Ein roenig spitzfündig / vnd subtil. HISP. Agudo y ingenioso. ANG. Somewhat subtil.

Subarmalia, sunt vestimenta, ut saga, quibus arma superinduuntur. Spartianus in Severo, Prætoriana cum subarmalibus inermes sibi iussit occurrere.

Sübäro as Subtus arando terram moveo. *ἢ ὑπερβαλλὸν*. GAL. Sarfoier, fouir par dessous. ITAL. Arare di sotto la terra. GER. Vndereten. HISP. Arar de baxo la tierra. ANG. To plough or till up the ground vnder. } Plin. lib. 16. cap. 27. Item quæ subarantur, aut quæ ablaqueantur, celestiora neglectis.

Sübäratio, & Subarator, verbalia. Plin. lib. 17. cap. 24. Vel etiam subarator imprudens luxavit radices. *ἢ ὁ ὑπερβαλλὸν ὁ ὑπερβαλλὸν*. GAL. Sarfoisseur, qui fouit par dessous. ITAL. Arator di sotto la terra. GER. Ein acterer der wos vnden füreret. HISP. El que ara de baxo la tierra. ANG. A tilling up of the ground v. } Plin. lib. 16. cap. 27.

Sübärrögäns, antis, omn. gener. Aliquantulum arrogans. *ἢ ὑπερβαλλὸν*.

Subarroganter, adverbium. *ἢ ὑπερβαλλὸν*. GAL. Vn peu arrogamment. ITAL. Con alquanto arrogancia. GERM. Etwas vermässenlich / stolzlich. HISP. Vn poco presumptuosa y soberbiamente. ANGL. Somewhat arrogantlie. } Cic. 4. Acad. Vereor ne subarroganter facias, si tuam dixeris.

Subassentiens, entis, Quintil. Subassentientibus humeris. (in gestu.)

Subaudio, subintelligo, *ἢ ὑπερβαλλὸν*: exaudio, aliquatenus intelligo, Papias.

Sübäuscülto, as, are, Leviter & quasi prætereundo ausculto. *ἢ ὑπερβαλλὸν*. GAL. Entr'ouyr, ouyr un peu, entendre une partie de ce qu'on dit. ITAL. Ascoltare di nascosto. GERM. Heimlich auffstosen / in einem fürgehñ sen. HISP. Escuchar de secreto. ANG. To heare a litle as in passing hy. } Plaut. in Milite. Tace, subauscultemus ecqua de me fiat mentio. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Os opprime, subauscultemus. Cic. lib. 2. de Orat. Subauscultando tamen excipere voces eorum, & procul, quid narrarent, attendere. Idem Attic. lib. 10. Omnes enim *ὑπερβαλλὸν* videntur subauscultare quæ loquor.

Subausterus, a um, ut subausterum vinum, Cels. lib. 3. c. 6.

Subballio, fictum nomen. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Tunc es Ballio: imò Subballio sum.

Subbasilica, Plaut. Cure. versu 11. sc. 1. a. 4. Diteis damnosos maritos subbasilica quærito.

Sübäsällicänüs, a um, qui libenter & frequenter sub basilica spatia-tur, ita enim interpretatur Priscianus. In Basilica namque negotiationes & publica consilia tractabantur, & judicia quoque in basilicis fiebant. Plaut. in Cap. sc. 2. a. 4. Quorum odos subbasilicanos omnes abigit in forum.

Subbatere, occidere, verberare. Gloss. vet.

Sübbito; bis, Aliquantò liberalius bibo, & subinebrior. *ἢ ὑπερβαλλὸν*. GAL. Boire aucunement. ITAL. Berevere poco. GERM. Simlich vil trincken / mämmelen. HISP. Un poco beber. ANG. To drink somewhat liberally. } Plaut. in Trucul. Qui improbus est, sive subbibit, sive adeo

adeo caret temeto, Tamea ab ingenio est improbus. Suet. in Nerone. cap. 30. Subbibiller.

Subblandior, iris, iti, Paululum & leviter blandio. ἡ υποβλάδιος. Flacter auctementi, amignotter, caresser. ITAL. Accarezzare alquanto, un poco. GERM. Liebtosen, zärteln. HISP. Halagar un poco. ANGL. To speak somewhat faire, or to flatter à little. Plaut. in Casina, Non matronarum est officium, sed meretricum, viris alienis, Mi vir subblandiriet. Idem *Asin. sc. 3. a. 1.* Catulo meo subblanditur amarot.

Subcaeruleus, adjectivum, In caeruleum colorem declinans. ἡ υποκυανός. GAL. Blaffart, tirant sur le bleu, azuré. ITAL. Alquanto giallo à azurro. GERM. Sich auff himmelbaro ziehend. HISP. Un poco azul, escuro. ANGL. Somewhat blew. Plin. lib. 6. cap. 5. In ea pares portiones sunt myrobanali, magmatis, cretæ crimolizæ subcaeruleæ nuncum amararum. &c.

Subcandidus, adject. Ad colorem candidum nonnihil accedens. ἡ υπολευκός. GAL. Blancheâtre, un peu blanc. ITAL. Alquanto candido. GERM. Minder vnd merhvweiß / weißlichte. HISP. Un poco blanco. ANGL. Somewhat whit. Plin. lib. 27. cap. 8. Folia bovis linguæ similia, minora, subcandida.

Subcenturio, nis, mascul. gener. qui Centurionis vices gerit. ἡ υποκαταστάριος. GAL. Lieutenant de Centenier. ITAL. Luocoienente sopra cent' huomili. GERM. Ein vnderhauptman vberhundert. HISP. Que tiene el lugar del capitán de cien armados. ANGL. A lieutenant under the centurion or capitane of an hundred. Liv. 8. ab Vrbe, Romano haud satis fidenti viribus, permissum erat ab consulibus, ut subcenturionem sibi quem vellet legeret, qui tuaretur cum ab uno destinato hoste.

Subcerniculum, i, Farinarium cribrum, quod fit è fetis equorum. ἡ υποκρίβη. GAL. Bluteau, tamis. ITAL. Seddazzo, tamiso. GERM. Ein syb / mällyb. HISP. El cedaço. ANGL. A sieve, an instrument to cleanse flour of wheat. quemadmodum excusorium & pollinarium fit è lino.

Subcineritius panis, qui sub cinere coquitur. ἡ υποκαταστάριος. GAL. Pain cuit sous les cendres. ITAL. Pane, cotto sotto la cenere. GERM. Brot vnder der eschen gebachen. HISP. Pan cozido so la ceniza, ANGL. That is baked under the coles or ashes.

Subcivus. V. Succisvus.

Subcingulum, i, Baltheus. ἡ υποζώνη. GAL. Ceinture d'espée, baudrier. ITAL. Cintura da spada. GERM. Ein gürtel vndergürt. HISP. Cinta para cenir de baxo, è cinta de espada. ANGL. A belt or girdle. Plaut. in Menach. Nimio ego hanc periculo surripui hodie meo animo, ab Hippolyta subcingulum: haud Hercules æquè magno unquam abstulit periculo.

Subceno, as, are, ἡ υποκένωσις. Quintilian. lib. 6. c. 3. Et Galba de piscibus, qui quum pridie ex parte adesi, & versati, postero die appositi essent, Festinemus, alij subcenant, inquit. Subtus crenare apud, &c.

Subcontumeliosus, adjectivum, Aliquantulum contumeliosus. ἡ υποβλασφημία. GAL. Un peu injurieux. ITAL. Alquanto oltraggioso in parole. GERM. Simlich oder ein wenig schmächtlich. HISP. Un poco injurioso de palabras. ANGL. Somewhat injurious. à quo, subcontumeliosè, adverbium. Cicet. ad Attic. Hercule, verum ut loquamur, subcontumeliosè tractatur noster Publius, qui quum in domo Cæsaris quondam unus vir fuerit, nunc ne in viginti quidem esse potuerit. ἡ υποβλασφημία, ὀπίσθιος, ἡ ὑποβλασφημία. GAL. Un peu injuriosamente, un peu outrageusement. ITAL. Alquanto oltraggiosamente. GERM. Etlicher massen / oder ein wenig schmächtlich. HISP. Un poco injuriosamente.

Subcrispus, a, um, adject. qui crines habet aliquantulum crispis. ἡ υποκρίσιος. GAL. Aucunement, ou quelque cressu. ITAL. De capelli alquanto cressi. GERM. Krauslecht. HISP. Cosa un poco cressa. ANGL. That hath haare curling or wrinckling. Cicet. in Verrem, Videtis illum subcrispo capillo nigrum?

Subcrudus, a, um, adject. quod non omninò coctum est. ἡ υποκρούσιος. GAL. Encore cru, & non meur, ou bien cuit. ITAL. Mezzo crudo, non cotto in tutto. GERM. Halb roth / minder / vnd mehr roth. HISP. Cosa un poco cruda è cruele. ANGL. Somewhat rawe. Carc cap. 156. Sumit brassicam, conijcto in aquam ferventem, coquito paulisper, uti subcruda fiet. Cell. lib. 6. c. 13. Subcrudum incidendum, ne si diutius ibi pus permanferit, os lædat.

Subcruentus, a, um, adject. Aliquantulum cruentus. ἡ υποκρούσιος, ἀίματιος. GAL. Un peu sanglant. ITAL. Alquanto insanguinato. GERM. Ein wenig blutig. HISP. Un poco sangriento. ANGL. Somewhat bloodie. Cell. lib. 4. cap. 28. Descendunt autem pituitæ mucisque similia: interdum etiam leniter subcruenta, id est, cruentum aliquid mistum habentia.

Subcurator, is, qui curatoris locum tenet, adjutor curatoris, à minori tamen potestate datus. ἡ υποκαταστάριος. GAL. Subrogé tuteur, ou curateur, soucurateur. ITAL. Sostituto di curatore. GERM. Ein vnderhoffner. HISP. El que tiene lugar de curador. ANGL. Vndercurator, or that occupieth the curators place in absence. Julianus in l. ex factis de negot. gest. Quendam ad filiginem emendatam decreto ordinis constitutum, eidemque alium subcuratorem constitutum.

Subcutis, & **Subcutaneus**, sive subtercutaneus morbus, dicitur qui intracutem, sive sub cute est, sive subter cutem. ἡ υποδερμικός. GAL. Substituté, ou commis en la place d'un des cens de la garde, ITAL. Sostituto in una guardia. GERM. Ein vnderhäter der in eines hütters statt ist. HISP. La guarda en lugar de otro. ANGL. That keepeth for another. Plaut. in Mil. Quia Sceledrus dormit, hunc subcustodem suam Foris ablegavit, dum easpe transire hoc placet.

Subdebilitatus, adjectivum, Aliquantulum debilitatus. ἡ υποδυνατός. GAL. Un peu debilité, affoibly. ITAL. Un poco indebitato. GERM. Schwachlechtig / ein wenig löß / vnd schwach. HISP. Un poco debil y floxo. ANGL. Made somewhat weak and feble. Cic. ad Attic. lib. 11.

Equidem ex tuis literis intellexi, & iis quas communiter cum aliis scripsisti, & aliis, quas tuo nomine, (quod etiam mea sponte videbam) ut subdebilitatum novas rationes tuendi mei, quæ, &c.

Subdialis, e, quod sub dio est, hoc est, sub ipso aëre, & sine tecto. ἡ υποκαταστάριος. GAL. Qui est sous le ciel, en l'air. ITAL. Chi è sotto el cielo, all'aria. GERM. Das vnder dem blossen himmel ist. HISP. Cosa no tejada y so el cielo. ANGL. That is in the open ayre. Plin. lib. 34. cap. 12. Distat à cadmia, quod illa super terram ex subdialibus petris cæditur: hæc ex obrutis. Subdialia à Græcis primò habita, quibus quum tegetentur domus pedali crassitudine ex confusa testa fistucata. Hinc subdialia pavimenta, & subdiales deambulationes, quas Vitruvius Græco vocabulo vocat ὑποδίαγος, Terraciam nunc appellatur.

Subdica secundarius, qui secundo loco dicit.

Subdifficilis, e, Aliquantulum difficilis. ἡ υποδυσκόλος. GAL. Un peu ou aucunement difficile. ITAL. Alquanto difficile. GERM. Simlich schwer. HISP. Un poco difficil. ANGL. Somewhat difficult or v. easie. Cic. de Amic. Existit autem hoc loco quæstio quædam subdifficilis.

Subdistinctio, nis, ἡ υποδιακρίσις, est silentij nota legitimi, quæ pronuntiationis terminus sensu manente ita suspenditur, ut statim id quod sequitur, succedere debeat. Diomedes Grammat. lib. 2. Subdistinctio una ex posituris, sive distinctionibus (quas Græci εἰσείρες) quæ lectionis interruptum tenorem, aliud adhuc illatura suspendit.

Subditivus, a, um, Suppositivus. ἡ υποκαταστάριος, ἡ υποδίαγος. GAL. Sousmis, subrogé, supposé, mis en la place d'un autre. ITAL. Sottoposto. GERM. Vndergehoben / an eines andern statt gelegt. HISP. Enechado. ANGL. Put in the roome of another. Unde à Plaut. in Amph. Iupiter dictus est subditivus. Amphitruo subditivus — ecum exit fortas cum Alcumena uxore usufraria. Idem Ps. sc. 4. a. 2. Subditivum fieri illum militis servum volo. Cicet. 7. Verr. Quod eodem cæteros piratas contrudi imperarat, intellexit, si hanc subditivum archipiratam in eandem custodiam dedisset, fore ut, &c. Sueton. de claris Grammat. Non modò versus censoria quadam virgula notare, & qui libros falsò viderentur inscripti tãquam subditivis summovere familia, permiserint sibi. Iisdem verbis usus Quintilian. lib. 1. cap. 4. Subditivis summovere familia.

Subditivus, adjectivum, qui subditus est, & in alterius locum positus. ἡ υποκαταστάριος. GAL. Mis dessous, submis, supposé. ITAL. Sottoposto, sotto messo. GERM. An statt eines andern gelegt. HISP. Enechado puesto por otro. ANGL. That is put in an others place. Plaut. in Amph. Namque de illo subditivo Sofia mirum nimis est. Sueton. in Nerone. c. 7. Ut Subditivum arguere apud patrem conatus est. (Enobarbum sup.) Ibi tamen, quidam viri docti legunt subditivum Subditivus, fabula Cæcilij: Gell. in l. 9. lib. 15.

Subdium, Die: sive interdiu. ἡ υποκαταστάριος. GAL. De jour sur le jour. ITAL. Di giorno. GERM. Bey tag. HISP. De dia. ANGL. In tyme of day. Plaut. in Most. Nam subdium sol agit hinc perpetuum diem.

Subdo, is, Suppono, subjicio. ἡ υποκαταστάριος. GAL. Soumettre, mettre sous, mettre par dessous. ITAL. Sottoporre, sotto mettere. GERM. Vnder etwas thun oder legen / vnderstehen. HISP. Sojuzgar, someter. ANGL. To put vnder. Cato de rust. Ignem subdito: ubi bullabit vinum, ignem subducito. Pro de jicere, prosternere. Plaut. Curc. sc. 3. a. 2. Omnes subdant sub solum. (i sternam ut sub humo jaccant. h. e. omnes pedibus proteram. Aliquando accipitur pro, subiungere, sive adjicere, ἡ υποκαταστάριος. Quintilianus, His diebus & alia subdit. Interdum pro, sufficere, sive substituere. Cic. 3. Verr. Videat quid de illis respondeat, quos in eorum locum subditos domi suæ reservavit. Idem pro domo sua, Quis in meum locum judicem subdidit? Subdere equo calcaria, est ventrem equi calcaribus pungendo ad cursum incitare. Quamquam & per translationem accipitur pro quovis modo urgere. Ovid. 2. de Arte. Quum mori non tuta est, totis incumbere remis Utile, & admisso subdere calcar equo. Idem Eleg. 1. lib. 9. Ingenio stimulos subdere fama solet. Liv. lib. 7. ab Vrbe Subdere spiritus. (i. addere animos.) Subdere reum. Tacitus lib. 1. Subdere ignem ac materiam seditioni, per translationem, pro augere, & fovere seditionem, animosque jam satis incitatos vehementius inflammare, & oleum (quod dici solet) camino adjicere. Liv. lib. 8. ab Vrbe condita. Ira irritatis militum animis subdere ignem ac materiam seditioni, non esse ætatis, non prudentiæ ejus.

Subditus, a, um, adjectivum, Suppositus, subjectus. ἡ υποκαταστάριος, ἡ υποδίαγος. GAL. Mis dessous, supposé, soumis, sujet. ITAL. Sotto posto, sotto messo. GERM. Vndergelegt / vndergehoben. HISP. Sojuzgado sometido. ANGL. Put vnder, subject. Cicet. 2. de natur. deor. Quæ effervescent subditis ignibus. Subditum etiam pattum dicimus suppositum, hoc est, sublatum ab ea muliere quæ peperit, & alteri appositum. Item apud Jurisconsultos subditum testamentum dicitur, quum vero testamento occultato, aliud etiam fuit appositum. Subditus judex, hoc est, in locum alterius suffectus. Accipitur interdum subditus, pro subiecto, cõque qui alterius paret imperio, ἀρχόμενος, ὑποταγόμενος. Tibull. lib. 4. Vidit ut inferna Plutoni subdita regna Magna Deum prolis, &c.

Subdocere, es, Vicem præceptoris occupo, vel hotis successivis doceo. ἡ υποδιδάσκω. GAL. Enseigner tellement qu'ellement. ITAL. Alquanto insegnare è ammaestrare. GERM. Am eines statt lehren / oder / etlicher massen lehren. HISP. Un poco enseñar. ANGL. To teach in the maisters frade. Cicet. Attico lib. 8. Ciceronisque nostros non potius labore subdoceri, quam me alium vis magistrum querere.

Subdocus, a, um, Fraudulentus, astutus, dolosus. ἡ υποδολός. GAL. Causeleux, fin & malicieux. ITAL. Ingannatore, astuto. GERM.

GERM. Truglistig / täctisch / heimlich / betriegig. HISP. Engañador, è enga- ñoso à escondido. ANG. Somevot deceit full and subtil. Plaut. Aulul. sc. 2. a. 2. — Strobile subdole Huccine detrusti me ad senem par- cissimum: Idem Epid. — atque ei pramonstrabitur. Quo pacto fiat blaso subdola adversus senem. Ovid. 1. de Arte, Fac titubet blaso subdola lingua sono.

Mart. lib. 5.

Sed tendis avidis rete subdolam turdis.

Plaut. Men. sc. 2. a. 3. Subdole ac minimi pretij. Idem Capt. sc. 3. a. 3. Nec mendaciis meis subdolis mantellum est. Idem Milit. sc. 4. a. 2. Metuo ut sis satis subdola. P. Ne doceto malas ut sint malæ.

Subdole, Cautè, & fraudulentè. ἑπιπροσώπου, ἀπαρτῶν. GAL. Cautelou- sement, finement & malicieusement. ITAL. Cautelosamente. GERM. Truglistiglich / täctischer vnd betrieglicher weis. HISP. Engañosa y cautelosamente. ANG. Subtily, with guile. Plaut. in Trinum. Eos con- sectatur, subdole blanditur, ab re consulit. Cicer. de clar. Orat. Nihil acute invenire potuit in eis causis quas scripsit: nihil (ut ita dicam) subdole, nihil versute, quod ille non viderit. Plaut. se. 1. a. 1. Cistell. No- stro ordini palam blandiuntur: clam, si occasio usquam est, frigidam subdole suffundunt.

Subdomo, as, are. Plautus Asinar. sc. 3. a. 3. Sic isti solet superbi sub- domari.

Subdubito, as, are, nonnihil addubito. ἑπιπροσώπου. GAL. Se douter aucune- ment. ITAL. Dubitare un poco. GER. Etlicher massen zweifeln. HISP. Du- dar un poco. ANGL. To doubt somevot. Cic. Calio lib. 2. Hæc eò plu- ribus scripsi, quod nonnihil significabant tua literæ, te subdubitare qua essem erga illum voluntate. Idem Attic. lib. 14. Iam enim dico meum: antea, cte de mihi, subdubitabam.

Subduco, is, Subtraho. ἄνωγειν, ἄνωγειν, ἀνωγειν. GAL. Sou- straire & retirer, mettre dessous. ITAL. Tirar sotto, menar sotto; condur' sotto. GER. Vnden dannen ziehen. HISP. Sofraer. ANGL. To tak or dravo away, to bring under. Cato, Ignem subdito: ubi bullabit vinu, ignem subducito. Sunt enim contraria, Subdo, & Subduco. Iuven. Sat. 1.

Et nos ergo manum ferula subduximus.

Sueton. in Tib. cap. 22. Subducere materiam tumultus. i. aufeire. Senec. epist. 48. Subducere supercilia. Ovid. 13. Metam.

Ergo aut exilio vires subduxit Achiviæ,

Aut morse.

Seneca, Subducebat ei memoriam ebrietas. Idem cap. ult. de consol. ad Mart. Hiatribus subducere urbes, & inundationib. terras obdu- cere. Vellous, Quos periculo subduxerat fortuna. Subduci, pro latere; Senec. c. 9. al. 28. de consol. ad Polyb. Si tibi ipse renuntia- veris, nihil horum quæ facis posse subduci. Subducit alvum fa- ba. Gell. c. 11. lib. 4. Item, Subducere statuam in locum editum. Idem cap. 5. ejusdem lib. Interdum sursum duco, elevo, extollo. ἑπιπροσώπου. Virg. Eclog.

qua se subducere colles

Incipiunt.

Subducere naves, dicimus pro eo quod est in terram trahere, quod terra altior mari sit. X. Deducere, in mare è terra ducere. Virg. 1. Aeneid.

Quassatam ventis licet subducere classem.

Plaut. in Casin. lbo intro, ut subducã navim rursum in pulvinarium. Subducere rationem vel calculum, est computare, sive calculare. ἑπιπροσώπου. Cic. Lentulo, Rationibus subductis, sum- mam feci cogitationum mearum. Plaut. in Capt. sc. 2. a. 1. Subducam ratiunculam, Quotillum argentum mihi apud trapezitam fiet. Idem Curc. sc. 1. a. 3. Beatus videor, subdixi ratiunculam. Subducere sum- mam, quod vulgus summare dicit. Cic. ad Att. lib. 5. ep. 110. Col- laudavi homines, Rectè, inquit Scaptius, sed subducamus sum- mam. Subducere, non adjecto nomine, rationes. Idem Att. lib. 5. ep. 110. Quid vos, quantum inquam debetis? Respondet, cv 1. Refero ad Scap- tium: homo clamare. Quid opus est, inquam? rationes conferatis Adsidunt: subducunt: ad nummum convenit. Subducere item, est furtim subtrahere. ἑπιπροσώπου. Plaut. in Curc. sc. 3. a. 2. Propino magnum poculum, ille bibit, Caput ponit, quum dormiscit, ego ei subduco anulum. Virg. 3. Eclog.

Et succus pecori, & lac subducitur agnis.

Subducere se ex aliqua societate, vel de aliquo loco, est sensim & clanculum discedere, ita ut nullus videat: ἑπιπροσώπου. Cic. ad Quint. Fr. lib. 3. De circulo se subduxit. Ter. Eunuch. Ubi primum poterit, se illinc subducet, scio. Ibid. Er cum eo clam subduxit te mihi. Plaut. Asin. sc. 2. a. 5. Tempus est hinc me subducere. Senec. c. 15. de tranq. Subducere se, & in morte ad vitam respectare. Item, Subducere ali- menta. (i. deducere. Suet. in Tib. c. 14 Salustius, Præterea ex gregariis militibus quemque armatum in prima acie subducit, id est, extrahit, & alibi locat. Subducere aliquem dictis, circumvenire. Terent. in Andr. Etiam nunc me subducere istis dictis postulas?

Subductus, a, um, Senec. c. 11. de tranq. Non subducta cervice recipere ferrum. Idem c. 4. de consol. ad Helv. Subducto (morte) altero admini- culo (nempe Druso) tirubabat Augustus.

Subductarius, adjectivum. ἑπιπροσώπου, ἀνωγειν, ut, Funis subducta- rius, quo aliquid levatur. GAL. Vne corde à poulie, à tirer quelque chose en haut. ITAL. Fune da levare qualche peso. GERM. Ein zugseil mit dem man etwas auffzeucht. HISP. Cuerda para levantar hazia ar- rriba. ANG. A corde to dravo up any thing. Cato de re r. st. c. 12. Funes lorceos quinque, subductarios quinque, medipontos quinque.

Subductio, nis, verbale, Ratio, & quod vulgus Computum vocat. ἑπιπροσώπου. GAL. Subduction, soustraction, compte & calcul en reduisant & rabattant. ITAL. Sottrazione, ragione, computo. GERM. Ein abrechnung. HISP. Obra de sacar uno de otro. ANG. A compt, reckning. Cicet. de Orat. Quo prospecto statim oc- currit naturali quadam prudentia, non his subductionibus, quas isti docent, quid faciat causam. Subductio, Ipse extollendi si- ve levandi actus. Cæsar 5. bell. Gall. Ad celeritatem onerandi sub- ductiones paulò facit humiliores, quàm quibus in nostro mari uti consuevimus.

Sub dulcis, e, nonnihil habens dulcedinis. ἑπιπροσώπου. GAL. Doucea- stre. ITAL. Alquanto dolce. GERM. Süßlecht/etw wenig süß. HISP. Pz poco dulce. ANG. Somevotat sweeter. Plin. lib. 16. c. 8. Radix subdulcis, in petris nascens, aut sub arboribus vetustis.

Subedo, is, ere. ἑπιπροσώπου. GAL. Manger par dessous. ITAL. Mangiare sotto. GERM. Vnderfressen. HISP. Comer de baxo. ANG. To eat under. Ovid. lib. 11. Metam.

Dixit, & è scopulo, quem rauca subederat unda Decidit in pontum.

Subeo, is, ivi, vel ij, itum, Ingredior, subtrus eo. ἑπιπροσώπου. GAL. Entrer, aller dessous ou dedans se mettre dessous. ITAL. Andar sotto, sotto entrare. GERM. Vnderhingehn/eingehn. HISP. Subir de baxo arri- ba. ANG. To go in or under. Cæsar Com. 1. Qui intra annos quatuor- decim rectum non subiissent. Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Et Maris occiduas non subeat aquas.

Livius lib. 9. Subire ad vallum: Subire ad murum. Passivum protulit Iuvenalis. Satyr. 16.

nam si subeantur prospera castra.

Et Cic. 7. Verr. Inimicitia sunt subeantur labores: suscipiantur. Sa- bire item aliquado est suscipere, aut pati: ut, Subeo periculum, Subeo crucem, mortem. Idem lib. 4. Offic. Qui retinendi officij causâ crucia- tus subierit ultro. Item succedere. ἑπιπροσώπου. Virg. 1. Georg.

Ne subeant herba, neu pulvere vicia fatiscat.

Ovid 5. Fast.

multam subiere nocentes.

Quintil. Subire censuram maledicendi. Interdum invadere, cotri- pere, in mentem venire, idque tam cum dativo, quàm cum accusati- vo. ἑπιπροσώπου, ἑπιπροσώπου. Dicimus enim, Subiit mihi cura & subire me penitentia. Ovid. Eleg. 6. lib. 1. Trist. Subeat tibi dicere. (i. veniat tibi in mentem) De dativo nusquam non occurrunt exempla. Accu- sativo autem junxit Virg. 12. Aeneid.

Et mentem patria subiit pietatis imago.

Item Curtius lib. 3. Sera penitentia subiit regem. Item, subdere, supponere. Virg. Aeneid. 10.

Aeneas subiit mucronem, ipsūque morando Sustinuit.

Liv. lib. 7. 4. Subit animos memoria, &c. Humeris subire aliquem; Ferre aliquem humeris. Virg. 4. Aeneid.

Quem subiisse humeris confectum astate parentem, &c.

Sueton. in Aug. c. 10 Subire humeris Aquilam. Subire onus dorso, est suscipere, sive ferre Horat. lib. 1. Serm. Sat. 9.

Demitto auriculas ut iniqua mentis asellus,

Quum quaris dorso subire onus.

Accipitur item subire, pro sublevari, & in altum extolli. Plin. Sed hi rationem afferunt, quod levissima sit imbrium cisternarum aqua, ut quæ subire potuerit, & pendere in aere. Idem, Nec levita- tis in pluvia aqua argumentum est subiisse eam in caelum, quum etiam lapides subiisse appareat. Item pro, succedere. Virg. 1. In quarum locum subierunt inquilinæ, impietas, perfidia, impudic- tia. Ovid 4. Fast.

subit Alba Latinum.

Item respondere, seu resistere. Cicet. de divin. Poteritne orationem ejus subire? Item scandere. Plin. lib. 4. cap. 11. Hæmi excelsitas sex millia passuum subitur. Subire judicem, est judici quodam- modo obrepere, & latenter eum inducere ut pro nobis sentiat. Quintil. lib. 4. c. 5. Fallendus est judex, & variis actibus subeundus, ut aliud agi, quàm quod nos perimus, putet. Subire ad hostes, i. versus hostes ascendere. Liv. 2. ab Urbe, Cum Aquis post ali- quantò pugnatum est, invito quidem Consule, quia loco iniquo sub- eundum erat ad hostes. Subire aleam est periclitari, & objecta- re sese fortunæ dubitæ. Tractum ab aleatoribus qui in foro aleatorio variè agitantur, & repente victores, repente victi dubio eventu exanimantur. Liv. Dubiam servitij, imperisque aleam subimus.

Subitūs, a um, Repentinus. ἑπιπροσώπου. GAL. Subit, soudain, imprevisu. ITAL. Subito, repentino. GERM. Schndst, vrpstlich. HISP. Cosa subita y de improvisa. ANG. Hasto, sudden. Plaut. Curc. sc. 3. a. 2. Ita subita res (est, sub). Idem Aul. sc. 5. a. 1. Non potest (fieri, sup.) Su- bitum est nimis. Cic. Planco lib. 10. Nève in rebus tam subitis, tam- que angustis, à senatu consilium petendum putes. Plaut. Per. Si tibi subiti nihil est, tantundem est mihi. Cic. Memmio lib. 13. Nam pro- pter opera injusta multa multorum, subitum est ei remigrare. Pro subitò. Sueton. in Tib. c. 33. Si quem reorum elabi gratia rumor esset, subitū s aderat, &c. Virg. 11. Aeneid.

Sterneret ut subita turbatam morte Camillam.

Ovid. 6. Metam.

subitūque invita notavit

Ora rubor.

Virg. 1. Aeneid.

Quum subito assurgens fluctu nimbusus Orion.

De subito, ἑπιπροσώπου. Cell. lib. 5. cap. 28. Et quod de subito datus non est, melius esto.

Subitò, adverbium, Repentè, confestim, ex tempore. ἑπιπροσώπου. ἑπιπροσώπου. GAL. Soudainement, soudain. ITAL. Subitamente. GERM. Vrpstlich/gålingen. HISP. Subito, all' improvviso, presto, à adesso, hora. ANG. Hastelic, suddenlie. Cicet. pro Fontio, Quum tot bella aut à nobis necessariò suscipiantur, aut subitò, at- que improvso nascantur. Virg.

Dixit, & ex oculis subitò, ceu fumus in auræ

Commisus tenues fuit diversa.

Plaut. Amph. Quod tam subitò domo abeas. Idem Most. sc. 2. a. 2. Quam subitò rem mihi appoitas novam. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Subi- tò scies. Quàm subitò mihi argento invento usus sit.

Subitanūs, a um, Subitus. ἑπιπροσώπου. GAL. Subit, soudain, imprevisu. ITAL. Subito, repentino. GERM. Schnell vnd unverschen. HISP. Subito y de improviso. ANG. Hastie sudden. Col. lib. 1. c. 6. Hinc autem nubi- larium applicari debet, maximeque in Italia, propter inconstantiam celi,

SUBI, quo collata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber inceserit.

SUBITANUS, a. um Repentinus: licet quandoque pro extemporali sumatur. *ὑβίτανος*. GAL. Soudain, à l'impourveu. ITAL. Subitane, repentino. GERM. Schnell / vnuerschhen. HISP. Subito y de improviso. ANG. Sudden. } Celsus, Quid sibi vellet subitaria dictio. Plaut. *Milite*, sc. 1. a. 2. Hanc age rem, res subitaria est. } Subitarij milites, pro repentino auxilio. Liv. lib. 2. ab V. be. Ad cum explendum Latini, Heronice & colonia Antium dare Quintio subitarios milites (ita tum repentina auxilia appellant) iussi. Idem Liv. *ibidem*, Subitarium exercitum scribere.

SUBER, eris, generis neutri, Arbuscula est glandifera, corticem habens præcrassus, cui inniti solent qui natate discunt. *ὑβήρης*. GAL. Du liege. ITAL. Subero, sovero, sughero. GERM. Pantoffelholz. HISP. El alcornoque, arbol siero. ANG. Corke. } Plin. lib. 16. cap. 8. Suberi minima arbor, glans pessima, rara, cortex tantum in fructu præcrassus ac renascens, atque etiam in denos pedes undique explanatus. Col. lib. 4. c. 26. Nam est præcipua cuneis filla olea, quercus & suber, & siqua sunt similia robora. Perius Saur. 1.

Vt ramale vetus prægrandi subere coctum.

¶ Sunt qui hoc nomen etiam masculino, & foemino efferri putent. De foemino nullum proferunt testimonium: præsertim quum in Columella loco paulo ante citato, genus perspicui non possit. De masculino proferunt exemplum ex Plin. lib. 16. cap. 25. ubi sic legunt, *Tardissimus suber*. Sed perperam: quum vera Plinij lectio sic habeat, *Scrotino autem germine malus, tardissimo suber*, subaudi ex superioribus, germinat. At Probus lib. 2. aperte dicit, *hic suber*.

SUBERËUS, adjectivum à subere, apud Columellam. *ὑβήριος*. GAL. De liege. ITAL. Di sovero. GER. Pantoffelholtsin. HISP. De alcornoque. ANGL. Or corke. }

SUBERIES, idem quod suber. Ifid.

SUBËRTO, as, are, Sub re aliqua erro. *ὑβήριος*. GAL. Errer dessous. ITAL. Errare sotto. GERM. Vnden an etwas irgehen / oder lauffen. HISP. Errar de baxo. ANGL. To erre vnder or a little. } ut, Suberrare montibus, hoc est, errare sub montibus. Claud. 5. *Paneg.*

Indigetes fluvios Italus quicunque suberrant Montibus, Alpina sique bibunt de more pruinas.

SUBETH, Arab. Sopor, *ὑβήθη*, *ὑβήθη*.

SUBEX, vide *Subices*.

SUBFERVËFIO, subfervefis, subfervefieri. } GAL. Devenir un peu bouillant. ITAL. Alquanto diventat bogliente. GERM. Ein wenig siedig werden. HISP. Ser un poco herviente. ANGL. To waxe somewhat scalding hot. } Plin. lib. 27. c. 9. Affirmat lapides, qui subfervefiunt, unâ rumpi.

SUBFERVËFACTUS, partic. à subfervefacio. Paulum fervefactus. *ὑβήριος*. GAL. Un peu bouillant & échauffé. ITAL. Alquanto bogliente. GERM. Ein wenig siedig gemacht. HISP. Un poco herviente. ANGL. Made somewhat, scalding hot. } Plin. lib. 29. c. 9. Contra scabiem verò quovis admisto jumentorum sevo pro parte tertia, & pice pariter subfervefactis.

SUBFIBULUM, sive Suffibulum, Vestimentum album, prætextum, quadrangulum, oblongum, quod in capite Vestales virgines sacrificantes habebant: idque fibula comprehendebatur. Autor Festus.

SUBFRIGIDUS, adject. Nonnihil frigidus. *ὑβήριος*. GAL. Un peu froid. ITAL. Alquanto freddo. GERM. Kaltacht. HISP. Un poco frio. ANG. Somewhat cold. }

SUBFRIGIDÈ, adverbium. *ὑβήριος*. GAL. Un peu froidement. ITAL. Alquanto freddamente. GERM. Kaltachtig. HISP. Un poco friamente. ANGL. Somewhat coldly. } Gell. lib. 2. c. 9. Nimis minutè ac propè etiam subfrigidè.

SUBGANNARE, deridere. Salmat.

SUBGRANDIS, e, adject. Grandiusculus, hoc est, aliquantulum grandis. *ὑβήριος*. GAL. Grandelet, un peu grand. ITAL. Alquanto grande. GERM. Simlich groß / großacht. HISP. Un poco grande. ANG. Somewhat great. } Cic. ad Atticum lib. 3. Subgrande cubiculum autem & hybernium altum, valdè probavi.

SUBGRAVIS, Aliquantulum gravis. *ὑβήριος*. GAL. Un peu grief & facheux. ITAL. Alquanto grave. GERM. Simlich scharpf / oder starck. HISP. Un poco grave. ANGL. Somewhat weighty. } Plin. lib. 27. c. 9. Radice tenui, nigra, subgravis odore.

SUBGRUNDÀ, x, sive Suggrunda, pars tecti prominens, qua stillicidia à parietibus arcentur (inquit Budæus) qualia ferè sunt Lugdunensium tecta quæ à Græcis γείσι & γύσι dicuntur. } GAL. Le bas de la couverture d'une maison, qui passe outre pour jeter la pluie loin du mur, la severonde. ITAL. Gronda cavalletto. GERM. Ein vortächel in das den ragen von den mauren abtreget. HISP. El ala de tejado que buela. ANG. The eaves of a house that defendeth the walles frome rayne. } Varr. 3. de re rust. c. 3. Apes enim subter subgrundas ab initio villatico usæ tecto.

SUBGRUNDATIO, nis, verbale, Hujusmodi prominentium partium constructio. γείσι & γύσι. Vitruvius lib. 7. cap. 2. Sub tectis (inquit) si majora spatia sunt, columnen in summo fastigio culminis (unde & columnae dicuntur) & transtra, & capreoli: si commoda, columnen & canterij prominentes ad extremam suggrundationem. Ita Budæus in *Pandect.*

SUBGRUNDIA, orum, subgrundæ. γείσι, & γύσι. Plin. lib. 25. cap. 13. Alij stergethron vocant, quod amatoris conveniat: alij hypogeson, quoniam in subgrundis ferè nascitur, fortè à nominativo subgrundia, &c.

SUBHASTARÈ, est sub hastam mittere, hoc est, per aucionem vendere. *ὑβήριος*. GAL. Vendre à l'encant. ITAL. Vendere all'incanto. GERM. Verganten / and der gamt verlauffen. HISP. Vender como en almoneda à quien da mai. ANG. To sel publickly. } Solebat enim hasta figi in publicis aucionibus, in quibus aliquid veluti belli jure vendebatur.

SUBHËRËDUS, Aliquantulum horridus. *ὑβήριος*, *ὑβήριος*. GAL.

Aucunement hideux, quelque peu horrible & effrayant. ITAL. Alquanto sozzo. GERM. Etlicher massen rauch vnd scheutzlich. HISP. Un poco espantable & espeluzado. ANG. Somewhat hideous an asier full. } Cic. pro Sest. Quia cum tristem semper, quia taciturnum, quia subhorridum atque incultum videbant.

SUBHËMËDUS, nonnihil humidus. Cels. lib. 3. cap. 6. Si oculi graves, & aut persici, aut subhumidi.

SUBIACËO, es, subjacui, Sub re aliqua jaceo *ὑβήριος*. GAL. Estre couché & gesir dessous, estre esendé dessous. ITAL. Sottogiacere, sottoporsi. GERM. Vnden an etwas ligen. HISP. Yazer à estar de baxo. ANG. To lye vnder. } Plin. Epist. 101. lib. 5. Sed hi procul à mari recesserunt: quinetiam Apennino saluberrimo montium subjacent. Col. lib. 10.

Et mater facili mollissima subjacet arvo.

Subjacentes quæstiones. Quintil.

SUBIACËO, as, In altum jacto, ut quum in arcis frumenta vanno à paleis secernuntur. *ὑβήριος*. GAL. Jetter souvent & mettre dessus. ITAL. Trarre in su, palare. GERM. Vll vnd offte ob sich werffen. HISP. Echar en alto. ANGL. To cast up and put beneath. } Varr. lib. 1. de re rust. cap. 51. His tritis oportet è terra subjactari vallis aut ventilabris, quum ventus spirat lenis. Ita fit, ut quod levissimum est in ea, atque appellatur acus, evanetur foras extra aream: ac frumentum, quod est ponderosum, purum veniat ad corbem.

Subicio, subjicio: ut abicio, deicio, reicio.

SUBICËLUM, vide *Subjicio*.

Subidus, vide *Insubidus*.

SUBIGO, is, Cogo, impello. *ὑβήριος*, *ὑβήριος*. GAL. Contraindre. ITAL. Costringere. GERM. Zwingen. HISP. Sovar, constreñir. ANGL. To compell or constrain. } Salustius, Ambitio multos mortales falsos fieri subegit. Plaut. *Curc.* sc. 3. a. 4. Nec me unquam subiges reddim ut reddam tibi. (i. coges.) Idem *Pseud.* sc. 1. a. 1. Necessitas me subigit ut te rogitem. *Ibid.* sc. 2. a. 3. Nemo me minoris numo potest ut surgam subigere. (i. cogere.) ¶ Quandoque subigere, est subjicere, domare. *ὑβήριος*, *ὑβήριος*. GAL. Subjuguer, soumettre, domter. ITAL. Sottomettere. GERM. Vnderwerffen vnder sich bringen. HISP. Sojuzgar. ANGL. To subiect, to danone. } Salust. Postea verò quàm in Asia Cyrus, in Græcia Lacedemonij & Athenienses cæpere urbes atque nationes subigere. Plaut. *Curc.* sc. 1. a. 3. Eos (populos) subegit solus intra viginti dies. Sueton. in *Cæs.* c. 49. Gallias Cæsar subegit. ¶ Quandoque acuerè. Virg. lib. 7.

Pars leves clypeos & spicula lucida terunt Arvina pingui, subiguntque in cote secures.

¶ Quandoque agito, commisceo. *ὑβήριος*, *ὑβήριος*. GAL. Ca- to, Farinam in mortarium indito: aquam paulatim addito, subigitòque pulchrè. ¶ Quandoque bene aro, bene colo. *ὑβήριος*, *ὑβήριος*. } Virg. 1. *Georg.*

Iovem nulli subigebant arva coloni.

Colum. lib. 2. Sequitur ut tempora quoque subigendi arvi præcipitamus. ¶ Cicero per translationem lib. 2. de *Orat.* pro exercere posuit. Subacto mihi ingenio opus est, ut agro non semel arato, sed novato, & iterato, id est, exercito: sumpta translatione ab agris. ¶ Quandoque suffodere. Virg. 2. *Georg.*

tamen hac quoque si quis Inerat, aut scrobibus mandat mutata subactis.

¶ Quandoque pro subagitare *ὑβήριος*. Cic. *Pato*, Gallam subigito. Suet. in *Cæs.* c. 49. Nicomedes non triumphat, qui subegit Cæsarem. (obscane) ¶ Subigi digerique esculenta in ventriculo, sup.) Gell. c. 11. lib. 17. ¶ Quandoque sursum agere. *ὑβήριος*. Sed tunc à sus, quod significat sursum, componitur Virg. lib. 1. *Georg.*

Non aliter quàm qui adverso vix flumine lembum Remigiis subigit.

¶ A subigo fit aliud compositum, Prosubigo: de quo supra.

SUBACTUS, a. um, part. Cultus, bene aratus. *ὑβήριος*, *ὑβήριος*. GAL. Labouré, cultivé. ITAL. Lavorato. GERM. Gebawen / umbgeerre. HISP. Labrado. ANGL. wol laboured and manured. } Cic. in *Carone*, Terra gremio mollito & subacto semen (parsum) excipit. Et paulo post, Humus subacta atque dura. ¶ Ingenium subactum per translationem pro exercitato atque exulto. Idem de *Orat.* Subacto mihi ingenio opus est, ut agro non semel arato, sed novato, & iterato. Aliquando idem quod victus & domitus. *ὑβήριος*, *ὑβήριος*. GAL. Assujetti, contraint, domté. ITAL. Sottomesso, domato. GERM. Vnder sich gebracht / vnderthendig gemacht. HISP. Sojuzgado. ANGL. Overcome, subdued. } Cicero. pro *Foncio*, Galli ab Imperatoribus nostris subacti, & bello domiti. Lucan. lib. 21.

gentè que subactas Vix impund feres.

¶ Interdum idem quod coactus *ὑβήριος*. Tacit. lib. 5. *Annal.* Multitudine periclitantium subactus. Idem lib. 15. Donec vi amoris subactus. Plaut. *Amphitr.* sc. ultima, act. ult. Mea vi subacta est face-re. (id est, coacta est, quasi dicat, compressa est à me) ¶ Subactus dicitur mollis, *ὑβήριος*. Cælius Aurelian, *Chronicon* lib. 4. cap. ult. Molles, sive subactos Græci *ὑβήριος* vocaverunt, quos quidem esse nullus facile virorem credit. Non enim hoc humanos ex natura venit in mores, sed pulso pudore, libido etiam indebitas partes obscenis usus subjugavit.

SUBACTIO, verbale, Cultura, exercitatio. *ὑβήριος*, *ὑβήριος*. GAL. Contrainte, assujettissement, exercise. ITAL. Ezzo sottometter, & costringere & exercitio. GERM. Vnderbringung mit Übung. HISP. Sojuzgamiento, exercitio. ANGL. Subduynge, constraining. } Cic. de *Orat.* Subactio autem est usus, auditio, lectio literæ.

SUBACTOR, is, Prædico, ejus foemininum apud Plautum est subigatrix, id est, *ὑβήριος*, frictrix. Lamprid. in *Commodo*, Romam ut rediit subactore suo Anteto post se in curtu locato, ita triumphavit, ut eum sæpè cervice inflexa publicè oscularetur.

Sübactūs, us, Subactio. { *ὑποβάτης* *υποβατης* *mischmāth*. *υποβατια*. } Plin. lib. 18. c. 7. Quod in subactu congium aquæ capiat.

Subidus, a, um, turpis. Gell.

Subigatrix, vide *ὑποβατια* in Constantini Lexico.

Sübiciō, icis, subjeci, subjectum, Suppono. { *ὑποβάω*. GAL. *Mettre dessous*, *soûmettre*, *assujettir*. ITAL. *Sottoporre*, *sottomettere*, *sottogiugnere*. GERM. *Udterwerffen*. HISP. *Someter*. ANG. *To put under*, *to subiect*, *or subdue*. } Virg. 4. *Georg.*

— & *ranea cestis*

Subjiciunt fragmenta.

Velleius, Subjicere ignem penatibus suis. Livius lib. 10. d. 4. Subjicit hoc natura. Aliquando ponitur pro subigo, subjugo. { *ὑποβάω* *chabāsch* *הכניא* *hichniāth*. *υποβατω*. } Cic. Tot tibi populis repente subjecit. Tibull. lib. 4.

Libera Romana subjecit colla catena.

Subjicere, pro subdere, sive addere. Cic. 7. *Verr.* At quæ causa cum subiiciebatur ab ipso, Iudices, hujus tam nefariæ crudelitatis? Aliquando sursum jacio. Virg. 12. *Æneid.*

— & *corpora saltu*

Subjiciunt in equos.

Subjicere calumniæ, per translationem. Liv. lib. 8. *bell. Mac.* Sed si ego in ea civitate, quæ ideo omnibus rebus incipiendis gerendisque deos adhibet: quia nullius calumniæ subjicit ea quæ dii comprobaverunt. Subjicere est interdum falsum ac adulterinum quippiam veri ac germani loco supponere. Græcis *ὑποβάω*. Cic. *in Orat.* Mutata, in quibus pro verbo proprio subjicitur aliquid, quod idem significat. Idem *in Ant.* Subjicere testamenta, id est, falsa pro veris supponere, & ita hæreditates invadere. Hinc testamentorum subjectores, qui & testamentarij dicuntur, qui quasi artem quandam faciunt falsa testamenta pro veris supponendi. Suet. *in Neron.* c. 35. Ut Anicetum pædagogum suum judicem subjecerit, qui dolo stupratam à se fateretur. Subjicere pro clam mone re, Quint. Senecæ. Vide sequentem dictionem. Item subjicere est in altum erigere. Virg. *in Bucolicis.*

Quantum vere novo viridis se subjicit alnus.

Subjicere pro loco alterius ponere. Liv. 9. *bell. Pun.* Relictisque quos non idoneos credebat, in locum eorum subjicit quos secum ex Italia adduxerat: supplevitque legiones eas. Subjicere pro Responderi. Virg. 3. *Æneid.*

Hector ubi est? dixit: lacrymasque effudit, & omnem

Implevit clamore locum, vix pauca furenti

Subjicio, & *varis turbatus vocibus h seo.*

Subjectum, quod subjicitur, seu cui aliquid adjungitur; quod subjicitur attributo, seu prædicato, tanquam fundamentum, utrunque & Græcis *ὑποβάω*. Ideo aliud inhætionis, aliud prædicationis subjectum dicitur.

Sübiciō, a, um, Subditus, & alterius imperio parens { *ὑποβάω* *nichbāsch* *נכח* *nichnāth*. *υποβατω*, *αυτοματη*. GAL. *Sujet*, *soûmis*, *assujetti*, *mis dessous*. ITAL. *Soggetto*, *sottoposto*. GERM. *Udterworfen*, *undertthon*. HISP. *Sojuzgado*, *sugeto*. ANGL. *Subdued*, *put under*. } Virg. lib. 6. *Æneid.*

Parcere subjectis, & debellare superbos.

Subjectum nomen à monitore. Seneca, Cum subjectum nomen à (monitore sup.) excidisset. Idem, Subjectus petitor, (i. suppositus, subornatus.) Aliquando idem est quod expositus, sive obnoxius. Cic. 5. *Tusc.* Sin autem virtus subjecta sub varios incertisque casus, famula fortunæ est: nec tantarum virium est, ut se ipsa tueatur. Idem 2. *de nat. deor.* Nulli naturæ est obediens, aut subjectus Deus. Idem, Omnes res subjectæ sunt naturæ sentienti. Horat. 2. *Serm. Satyr. 6.*

Per totum hoc tempus subjectior in diem & horam

Invidia.

Sübiciō, nis, verbale, est representatio, viva alicujus rei descriptio.

{ *ὑποβάω*. GAL. *Sujction*, *obeissance*, *supposition*. ITAL. *Soggettio*. GERM. *Fürstellung*, *under augen stellung*. HISP. *Sugestión*. ANGL. *A putting under*, *a setting out to sight*. } Cic. 3. *de Orat.* Rerumque, quasi gerantur sub aspectum penè subjectio, quæ & in exponenda re plurimum valet, & ad illustrandum id quod ponitur. Interdum accipitur pro suppositione rei adulterinæ pro vera: { *ὑποβάω*. Liv. 9. *belli Maced.* Qui falsis testimoniis, signis adulterinis, subjectione testamentorum, fraudibus aliis contaminati, eos capitali pœna afficiebant.

Sübiciō, nis, adverbium. Cæsar *bell. civil. lib. 1.* Hæc quam potest demississimè atque subjectissimè exponit.

Sübiciō, us, verbale. { *ὑποβάω*, *υποβατω*. GAL. *Supposition*, *assiette par dessous*. ITAL. *Soggettione*, *esso sottoponere*. GER. *Udterlegung*. HISP. *Obra de someter*. ANGL. *A putting under*. } Plin. lib. 26. *cap. 15.* Vulvas quoque procidentes inhibet foru, vel suffitu, vel subjectu.

Subjectivus, a, um, quod subjicitur. Apul.

Subjectivum, subjectum. Tertull.

Sübiciō, is, qui falsa pro veris subjicit, falsarius. { *ὑποβάω*. GAL. *Imposteur*, *qui au lieu d'un supposé l'autre*. ITAL. *Sottopone*. GERM. *Udterscheiber* / *der etwas heimlich an eines andern statt legt*. HISP. *El que supone uno por otro*. ANGL. *That supposeth or putteth one thing in stead of an other*. } Cic. 2. *in Catil.* Quis tota Italia veneticus? quis gladiator? quis latro? quis sicarius? quis particida? quis testamentorum subjector? quis circumscriptor? &c. Dicimus etiam testamenta subjicere. Vide *Subjicio*.

Sübiciō, is, loca edicta, dictum ut obices ait Gellius: & apud Ennium significat altum aërem, qui celo subjectus est. Per ego Deum sublimas subices, humidus, &c. Unde oritur imber sonitu sævo & strepitu. Vide Gell. lib. 5. *cap. 7.*

Sübiciō, as, In altum ejaculor. { *ὑποβάω*. GAL. *letter en haut*, *lancer en haut*. ITAL. *Lanciare in alto*. GER. *Dict über sich werffen*. HISP. *Lanzar en alto*. ANGL. *To cast up aloft*. } Virg. 3. *Æneid.*

— *nigrāmq; alè subjectat or nam.*

Aliquando idem valet quod, identidem subjicio: unde subjectare

manum dicuntur, qui sub ventrem manum mittunt ad partes pudendas, ut solent pastores, qui sub equulorum ventrem manum solent subjicere, ne postea adulti ad tactus hujusmodi expavecant. Subjicere stimulos lasso, pro Stimulis urgere. Horat. 2. *Serm. Satyr. 7.*

— & *acris*

Subiectat lasso stimulos.

Sübiciō, as, are, aliud frequentativum. { *ὑποβάω*. Plaut. *in Casina*, Nunc tu si venis subjicere me, proba est occasio, Peristi hercle, age, accede huc.

Sübiciō, i, qui semper flagris subjicitur. { *ὑποβάω*. Plaut. *in Pers.* Vir summe populi stabulum servitritium, Scortorum liberator, subiculum flagri: Compedium contritor, pistrinorum civitas.

Sübimpētrāndūs, Participium à verbo subimpetro. Tacit. lib. 4. Nam priores duces subimpetrando triumphalium insigni sufficere res suas crediderant.

Sübimpūdēns, adjectivum, Nonnihil impudens. { *ὑποβάω*. GAL. *Un peu impudent*, *aucunement deshonté*, *un peu effronté*. ITAL. *Alquanto impudente*. GERM. *Erlicher massen unverschämpt*. HISP. *Un poco desvergonzado*. ANGL. *Somewhat unshame full*. } Cic. *ad Treb. lib. 7.* Interdum timidus in labore militari, sæpè autem etiam (quod à te alienissimum est) subimpudens videbare.

Sübīnāns, e, Nonnihil vacui habens, aut inanitatis. { *ὑποβάω*. GAL. *Aucunement vain*. ITAL. *Quasi vuoto*. GERM. *Zum theyltöder oder nichtstollend*. HISP. *Un poco vacío*. ANGL. *Somewhat empty or void*. } Cic. *ad Attic. lib. 2.* Quin etiam quod est subinane in nobis, & non ἀφιλόδοξοι. (bellum est enim sua vitia nosse) is afficitur quadam delectatione.

Sübīndē, frequenter, sæpius, ingeminanter. { *ὑποβάω*. GAL. *Incontinent apres*, *ou souventefois*. ITAL. *Subito*, *immanente*. GERM. *Eins wegs darauff*. HISP. *Subitamente*, *luogo*. ANGL. *Incontinent after*, *ofentymis*. } Horat. 1. *Epist. 8.*

Si dicit rectè: primùm gaudere, subinde

Præceptum auriculæ hoc insillare memento.

Liv. 7. *ab Vrbe*, Vno alteroque subinde ictu ventrem, atque inguina hausit. Sueton. *in August. cap. 95.* Ac subinde Iulix Cæsaris filix monumentum, fulmine ictum est. Interdum significat frequenter, sive (ut propriè dicam) identidem, hoc est, crebriò: cum exiguo quodam intervallo. { *ὑποβάω*. Suet. *in Tib. c. 17.* Læva natura ne in puteo quidem latuit, quam Theodorus Gadareus & prospexisse primus sagaciter, & æstimasse aprissimè visus est: subinde in objurgando appellans eum lutum sanguine maceratum. Dicitur & subin, sicut proin & dein.

Sübīngērēre arietem (inquit Festus) Antistius esse ait dare arietem, qui pro se agatur, cædarurve.

Subinfluo. Senec. 3. *nat. quæst.* Quam aliæ aquæ subinfluant terras, aliæ circumfluunt; pro influant sub terras.

Sübīnsūlsūs, adjectivum, Aliquantulum insulfus. { *ὑποβάω*. GAL. *Vn peu mal fait*, *qui n'a pas grand grace*, *indiscret*, *impertinent*. ITAL. *Alquanto goffo*. GERM. *Ein wenig töpisch und unlieblich*. HISP. *Un poco fofo y desgraciado*. ANGL. *Half unflavourie*, *or without distinction*. } Cic. *de Orat.* Est enim vitiosum in sententia, si quid absurdum, aut alienum, aut non acutum, aut subinsulfum est.

Sübīnvīdēō, es, idi, ifum, Aliquantulum invideo. { *ὑποβάω*. GAL. *Avoir ou porter quelque envie*. ITAL. *Haveve alquanto invidia*. GERM. *Minder und mehr vergönnen*. HISP. *Aver un poco envidia*. ANGL. *To envie somewhat*. } Cic. *Treb. lib. 7. Epist.* Subinvideo nihil ultro te etiam acceratum ab eo, &c.

Sübīnvīsūs, adjectivum, Aliquantulum invisus. { *ὑποβάω*. GAL. *Vn peu odieux*, *qu'on ne voit pas fort volontiers*, *quelque peu hay*. ITAL. *Vn poco odiato*. HISP. *Vn poco aborrecido y embidiado*. ANGL. *Somewhat envied and hated*. } Cic. *pro Rabirio posthumo*. Ille Puteolanus sermo illius temporis, vectorum cursus atque ostentatio, tum subinvisum apud malevolos Posthumi nomen.

Sübīnvīto, as, Aliquantulum invito & provooco. { *ὑποβάω*. GAL. *Inviter aucunement*, *provoquer un peu*. ITAL. *Provocare alquanto*, *un poco invitare*. GERM. *Erlicher massen reitzen/oder laden*. HISP. *Vn poco procurar y combidar*. ANGL. *To call and provoke à l'invie*. } Cic. *ad Marium lib. 7. Epist.* Hæc ad te pluribus verbis scripsi quam soleo, non orti abundantia, sed amoris erga te, quod me quadam epistola subinvitabas.

Sübīrāscōr, Nonnihil irascor. { *ὑποβάω*. GAL. *Estre un peu courroucé*, *se courroucer aucunement*. ITAL. *Alquanto accorrucciarsi*. GERM. *Erlicher massen zornen*. HISP. *Ensañarse un poco*. ANGL. *To be somewhat angry*. } Cic. *ad Atticum lib. 6.* In Epeirum quod me non invitatis comitem, non molestum: subirascor, sed vale.

Sübīs, avis quæ aquilarum ova frangit. Plin. lib. 10. c. 4. Hoc nomen ex Nigidio corrigendum est. Est enim *subris* (à voce Græca *ὑποβάω*) non subis, ut apud Plinium mendosè legitur.

Subitillus, placenta, fortè quod subito paratur. Casaub. *in lib. 14. c. 15.*

Subito, Subitus, vide supra post *Subeo*.

Sübīūgīs, e, Subjugalis. { *ὑποβάω*. GAL. *Qui est sous le joug*, *accoustumé à porter le joug*. ITAL. *Avezzo à tirare in giogo*. GER. *Udterjochig*. HISP. *Domado y obediente al yugo*, *acostumbrado a traher yugo*. ANGL. *A custome d'with the yoke*. } Plin. lib. 11. c. 49. Nero ostentabat hermaphroditas subjuges carpento suo equas.

Sübīūgīā lora, ei *ζυγία*, ei *ζυγία*, τὴ *ζυγία*. Dicebantur quibus jugum collis boum, vel jumentorum aptabatur. Cato *de rust. cap. 15.* Subjugia in lustrum lora pedum XIX. Idem *cap. 74.* Subjugia in plostrum P. XIX. funiculum P. XV. in aratrum subjugia lorum P. XVI. funiculum P. VII.

Sübīūgō, as, Debello, & imperio meo subjicio, quasi sub jugo pono. { *ὑποβάω*. GAL. *Subjuguer*, *asservir*, *mettre sous le joug*. ITAL. *Soggiogare*. GER. *Udter das ioch bringen*. HISP. *Sojuzgar à meter so el yugo*. ANGL. *To subdue or put under impyre or yoke*. } Claud.

— nulla est victoria major

Quam

Quam qua confosfos animo quoque subjugat hostes.

Subjugator, uxor dicitur. Apuleius lib. de Philosophia, Suffragator bonorum, & malorum subjugator.

Subiungo, is, Subdo, subijicio. Subdo samach... GAL. Joindre apres, ajoindre, adjoindre. ITAL. Sottogiungere. GERM. Vnden/oder hindendran hencken. HISP. Ayuntar de baxo. ANG. To ioyne or cast to. Cicet. de Arusp. resp. Video in Aruspicum responsis hanc esse subijuncta. Oratori omnes artes subijungere. Idem de Orator. Plin. Epist. 153. Venimus ad consules, dicit Severio, quare res ferebat: aliqua subijungo. Aliquando significat idem quod subijugo, id est, debello. Virg. 8. Aeneid.

Nulli fas Italo tantam subijungere gentem.

Cic. pro lege Agrar. Ut sub vestrum jus, jurisdictionem, potestatem, terrarum orbem subijungeretis? Unde subiectivus modus dicitur est quia subijungitur alteri verbo, sine quo sententiam explere non potest.

Subiunctivus, a, um, habens vim subijungendi.

Sublabor, eris, Prætereo, sive latenter decurro, aut fugio. GAL. Cheoir, ou decheoir peu à peu ou sous le faix. ITAL. Cadore poco à poco. GER. Allgemach dannen fallen dahin fallen. HISP. Caer à deslisarse poco à poco, de baxo. ANGL. To slip or slide listle and listle. Virg. 1. Georg.

— sic omnia satis

In pejus ruere, ac retrò sublapsa referri.

Sublabro, as, Sublabro, eris, Sublabro, eris, Sublabro, eris. GAL. Mettre la viande dans la beseche. ITAL. Mettere la vivanda dentro la bocca. GERM. In das maul nemmen. HISP. Meter lo manjar en la boca. ANG. To put meat into the mouth. Cibum intra labra mitto, ut interpretatur Nonius, citans illud Nævij ex Decuma, Iam ergo illis subiens sublabrabo esui illud sinciput.

Sublatus, Sublatio, Sublate. Vide Tollo.

Sublato, es, Sub re aliqua lateo. GAL. Estre caché & mussé dessous. ITAL. Nascondersi alquanto. GERM. Vnder etwas verborgen ligen. HISP. Esconderse un poco. ANGL. To lurk under some thing. Varro 1. de re rust. cap. 48. Aristæ enim quasi cornua sunt spicaria, quæ primitus quom oriuntur, neque planè apparent in qua sublatent herba: ea vocatur vagina in qua later conditus gladius.

Sublevo, as, Substituo. GAL. Substituer. ITAL. Sostituire. GERM. An eines statt aufferlesen vnd setzen. HISP. Sustituir. ANGL. To appoynte in place of another. Justin. lib. 3. Senatui custodiam legum, populo sublegandi. Senatium, vel creandi quos vellet magistratus, potestatem permisit.

Sublevo, is, Furto aliquid surripio. GAL. Cueilir & amasser en cachette comme un laron, dérober. ITAL. Rubbare. GERM. Heimlich aufstreichsen / oder verstaelen / verstoppen. HISP. Arrebatâr, por hurto, hurtar. ANG. To steal or scrape tinges together ike a thrafe. Virg. 9. Eclog.

Vel qua sublevo tacitus tibi carmina nuper.

Nonnunquam idem quod cursim, sive obiter aliquid legere. Gellius lib. 13. cap. 12. Quem hoc in ea Capitonis epistola sublegissemus. Sublegere, colligere. Col. lib. 12. c. 17. Propter imbres in terram decidit, quæ quom sublecta est, &c. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.

— puer altè cinctus, acervam

Gausape purpureo mensam pertexit: & alter

Sublegit quodcumque jaceret inutile.

Sublegere in locum alicujus, est legendo substituere. Liv. 3. bell. Pun. Est ita in demortuorum locum sublecturum, ut ordo ordini, non homo homini prælatus videretur. Sublegere sermonem, est clam excipere. Plaut. in Milit. Clam nostrum hunc illæ sublegerunt sermonem.

Sublestus, a, um, Infirmitus, levis, frivolus, debilis. GAL. Umläl, uhläl, ch alläsch. ITAL. Infirmo, frivolo, debolo. GERM. Schwach, onmögend, lüderlich. HISP. Flaco, enfermo. ANG. weak, frail. Plaut. in Persa. Nam ubi ad paupertatem accessit infamia, Gravior paupertas fit, fides sublestior. Idem Bacchid. Lingua factiosi, inertes opera, sublesta fide. Vinum sublestissimum, quod maximam debilitandi vim habet: ut exponit Festus citans Plaut. in Aulularia.

Sublevo, as, Sursum levo. GAL. Soulever, soulager. ITAL. Sollevare. GERM. Aufheben, aufstehen. HISP. Alzar, o soltar, arriba. ANG. To lift up. Sueton. in Vespasiano. Alvo repente usque ad defectionem soluta: Imperatorem ait stantem mori oportere, dumque surgit ac nititur, inter manus sublevantium extinctus est. Per translationem sumitur pro, prodesse, juvare, erigere. Cic. 4. Tusc. Quom multa in conventu collegisset in Socratem Zopyrus, qui se naturam cujusque ex forma perspicere profitebatur, derisus à ceteris est, qui illa in Socrate vitia non agnoscebant, quæ ipse ex illius aspectu multa collegerat. Ab ipso autem Socrate est sublevatus, quom illa sibi ingenita, sed ratione à se devicta diceret. Plaut. Ciceroni lib. 10. Hoc omne assignatum iri, aut pertinaciam meam, aut timori videbam, si aut hominem offensum mihi, aut conjunctum cum Republica non sublevassem. Idem 5. Verr. Sed eadem ista æstimatione alter sublevaverat aratores, alter everterat. Idem pro Cæciana, Etenim non minus nos stulticia illius sublevat, quam lædit improbitas. Sublevare testimonio aliquem, id est, causam alicujus juvare & meliorem facere. Cic. pro Cluentio, Pater adolescentis, quem propter animi dolorem perennis suspicio potuisset ex illo loco restem in Aulum Cluentium constituere, is hunc suo testimonio sublevat.

Sublevo, as, Palus pertica in aqua defigebatur ad pontis alicujus constructionem. GAL. Une piece de bois qui soutient un pont, une solive. ITAL. Palofitta in acqua per edificar un ponte sopra. GERM. Ein Pfeiler so man in das wasser schleche zu brucken. HISP. Palo de perliga para sostener una puente. ANG. A pile driven

Calepini Pars II.

in to the ground for building. Caesar in descriptione Rhenani pontis Non sublevo modo (inquit) directæ ad perpendicularum, sed pronæ ac fastigiatae, ut secundum naturam fluminis procumbere, &c. Idem Cæf. lib. 3. de bell. civ.

Sublucium, ij, Sublica. Liv. 3. bell. Pun. Quia muro satis per alto, subiectis validis sublicis pro solo usus erat.

Sublucius, a, um, ex sublicis factus. Fest.

Sublucius, pons Romæ in Tyberi fuit, ad eam partem, qua Ianiculum ab Urbe dirimitur, ea arte constructus, ut trabes sine futuris eximi possent. Idem enim religiosum esse cepit, ex quo defendente Coclite agrè revulsus est. Dicitur est autem sublucius quod ligneus esset, & sublicis fulciretur. Ita enim vocant palos ad pontis sustentationem in aqua defixos. GAL. Un pont de bois. ITAL. Ponte di legno sopra pali. GERM. Ein bruck mit hölzernen pfeilern/oder sochen. HISP. Puente de madera sobre podes. ANGL. A bridge of timber.

Subligo, as, Subtus ligo. GAL. Liev par dessous. ITAL. Sottoligare. GERM. Vndenbinden. HISP. Atar por la parte baxa. ANGL. To knitt or bind to beneath. Plin. lib. 17. cap. 22. Vbi uva varia corperit fieri, vites subligato. Virg. 8. Aeneid.

Tum lateri atque humeris Tegaum subligat ense.

Idem 11. Aeneid.

— clypeumque ex arc sinistra

Subligat.

Subligar, aris, Subligaculum, hoc est, illud quo partes pudendæ teguntur. GAL. Le brayet. ITAL. Braca, braga. GERM. Ein bruch, nider fleid das man vnden sût die scham bindt. HISP. Las bragas. ANG. A breech. Matt. lib. 3.

Tecum tamen non hac, qua debes parte lavari;

Si pudor est, transfer subligar in faciem.

Juven. Satyr. 6.

Personam, thyrsumque tenent, & subligar Acci.

Subligaculum, i, Amiculi genus, quo femora & partes pudendæ teguntur. GAL. Brayet ou brayes. ITAL. Mutande, braga. GERM. Ein gesäßs / bruch, nider fleid. HISP. Las bragas. ANG. A breech. Cicet. 1. Officiorum, Scenicorum mos tantam habet veteri disciplina verecundiam, ut in scenam sine subligaculo prodeat nemo.

Sublimen, limen superius. Sic Scaliger ad illud Propert.

At nullo domino teritur sublimen amor, qui

Restat.

Ait: Sublimen est idè, quod limen superius, aut superlimen.

Sublimis, e, In altum elevatus, compositum est à limus, quemadmodum & illimis, quasi supra limum. GAL. Estuvé en haut, sublime. ITAL. Alto, elevato in alto, sublime. ANGL. High. Virg. 1. Aeneid.

Ipsa Paphum sublimis abit.

Col. lib. 7. Igitur in opere boves arcè junctos habere convenit, quod speciosius ingredientur sublimes, & elatis capitibus. Plaut. Men. sc. 8. a. 5. Eripui homines qui te sublimem ferebāt quatuor. Ibid. sc. 5. Iam sublimem raptum oportuit. Et, Herum sublimem ferunt. Idem Asin. sc. 2. act. 5. Iube ancillas rapere sublimem domum. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Tu mihi, quod rarum est, vivo sublime dedisti

Nomen:

Item, In sublime jactare, Suet. in Claud. c. 27. & in Othon. c. 2. Tetent, in Adolph. Sublimem medium arripere, & capite primū in terram statuerem, ut cerebro dispergat viam. Ovid. 14. Metam.

— pulchro sedet illa recessu

Sublimi folio, pallamque induta nitentem.

Virg. lib. 7. Aeneid.

Tectum augustum, inguis, censum sublime columnis,

Horat. de Arte,

Hic dum sublimes versus ruantur, & errat.

Sublimem abire, pro in caelum ire. Liv. 1. ab Urbe, Hæc loquutus sublimis abiit. Sublimem rapere, est raptum sublimem in aërem ferre. Virg. 5. Aeneid.

Sublimem pedibus rapuit Iovis armiger uncis.

In sublime, id est, in altum. Plin. lib. 8. cap. 7. Arrepta scuta jaciens in sublime.

Sublimitas, atis, celsitas, altitudo, elevatio à terra. GAL. Hauteur. ITAL. Altezza. GERM. Höhe. HISP. Altura. ANG. High or highness. Plin. lib. 19. cap. 5. Natura sublimitatis avida. Col. lib. 8. cap. 3. Exque longitudinis & altitudinis, duode-nos pedes habeat: nec plus latitudinis quam media sublimitas. Plin. lib. 2. cap. 16. in plurali utitur, Quæ ratio lunæ maximè sublimitatibus approbatur, Quintilianus, Sublimitas corporis.

Sublimitas, adverbium. ALT. In die hōhe hochoben. ANG. Highlie. Col. lib. 8. cap. 12. Quoniam nec sublimiter potest, nec per longa spatia volitare. de pavonia. Cato cap. 70. Hæc omnia sublimiter legi, teri, darique oportet.

Sublimè, pro Sublimiter. X. humi. Cicet. 2. de divin. Eaque scuta quæ fuerant sublimè fixa, sunt humi inventa. Virg. 9. Eclog.

Cantantes sublimè ferent ad sydera cygni.

Cicet. 1. Tusc. Perspicuum debet esse, animos, quom è corpore excesserint, sive illi sint animales, id est, spirabiles, sive ignei, sublimè ferri.

Sublimatus, Elatus. In Epitome Sext. Aurelij Victoris in vita Claudij Tiberij, Pallásque prætoris ornamentis sublimatus.

Sublimo, as, Exalto, in altum sublevo. GAL. Elever en haut. ITAL. Innalzare. GERM. Erhöhen. HISP. Ensalçar, poner en alto. ANG. To lift up aloft. Ennius, Sol qui candentem in cælo sublimat facem. Nonius. Cato apud Fest. In maximum decus sublimavit.

Sublingio, nis, GAL. Leche-plas. Plaut. Pseud. sub finem sc. 2. a. 3. Iam hic quoque

quoque scelestus est coqui sublingio, &c. Hic coqui sublingio, dicitur coqui minister, sive servulus, qui ad lingendas patinas aptior sit, quam ad carnes, sive obsonia coquenda. Vide cruditiſſ. Adrian. Turnebum cap. 21. lib. 3. Adversarior. & Lambin. in hunc locum Plauti.

SUBLINO, is, Leviter perungo. ἁπαλίφω, ὑποζῆα. GAL. Oindre un peu ou par desſous. ITAL. Ungere alquanto. GERM. Ein wenig vnden bestreuen. HISP. Untar un poco. ANG. To anoint or smere soft by some thing. Corn. Celsus, Idem quoque umbilico sublitum facit. Sublinere os, est illudere, & blandis verbis decipere. Tractum à genere ludi, quo dormientibus ora linuntur. Plaut. Capt. se. 4. a. 3. Mihi stolido os sublevare suis officiis. Idem Pseud. se. 4. a. 2. Ei os sublevi modò. Idem Milit. se. 1. a. 2. Sublevit os illi lenax. Idem ibid. se. 5. a. 2. ejusdem fabulæ: Itaque sublinitur os custodi mulieris. (ubi quidam libri habent Sublinitum.) Idem in Aul. se. 3. a. 4. Ea sublevit mihi os penitissimè. Idem Epid. Senex, sibi os est sublitum planè, & probè, id est, sibi verba data sunt. Sic in Capt. se. 1. a. 4.

SUBLICIO, verbale, quæ est quasi primum rectorium & fundamentum coloris ejus, quem reddi volumus inductione manus ultima. ὑάλοιμα.

SUBLIVIDUS, a, um, Aliquantulum lividus. ὑπώροζο. GAL. Va peu terny, livide. ITAL. Pallidetto, mortaiuolo. GERM. Etlicher massen bleich vnd eyter farb. HISP. Un poco cardeno. ANG. Half black and blevo. Cels. lib. 5. cap. 28. Pustulæ eminent sublividæ, aut pallidæ.

Sublo, vide Subulo.

SUBLUCANUS, adjectivum, Antelucanus, hoc est, quod lucem antecedit. ἡμφίλου. GAL. Qui est un peu devant le jour. ITAL. Tempo quando spunta il giorno. GERM. Morgend vor der tagzeit. HISP. Tiempo cerca del dia. ANG. That is a litle before day light. Plin. lib. 11. cap. 12. Venit mel ex aère, nec omninò priùs Vergiliarum exortu, sublucanis temporibus.

SUBLUCO, es, ere, Aliquantulum luceo. ὑμφομίνω. GAL. Luire quelque peu, entreluire. ITAL. Sottolucere. GERM. Ein wenig scheinen. HISP. Luzir un poco. ANG. To give some light. Ovid. 1. Amor.

Qualia sublucent fugiente crepuscula Phæbo
Aut ubi nox abiit, nec tamen orta dies.

Virg. 4. Georg.

Aurum ipse, sed in solis, qua plurima circum
Fundantur, viola sublucent purpura nigra.

Ovid. Epist. 20.

Candida nec misto sublucent ora rubore.

SUBLICO, as, Ramos arborum supputo, & veluti luci transitum aperio. ἡψω schépb. ὑποκαθίζω. GAL. Esbrancher les arbres, & couper les branches qui sont trop espaiſſes pour leur bailler jour. ITAL. Sbranchare gli alberi. GERM. Die bäum erhaben daß die son daretin kommen möge. HISP. Entresacar los ramos. ANG. To undershred boughes that the light may come under the trees. Conlucare autem est succisissimam arboribus lucem luce implere. Ex Festo.

SUBLUO, is, Lavo, purgo. ὑπὸν racháts δδδ chibbés. καθάλω. GAL. Laver par desſous. ITAL. Lavare, purgare. GERM. Under hat wáschen. HISP. Lavar, purgar. ANG. To wash a litle. Col. lib. 6. cap. 32. Intertrigo bis in die subluitur aqua calida: mox decocto ac trito sale, cum adipe defricatur, dum saniei vis emanet. Mart. lib. 6.

Iratius tanquam populo Charidenæ lavariis,
Inguina sic toto subluis in folio.

Cæ. lib. 3. de bell. civ. Hunc montem flumen subluebat.

SUBLUIDUS, a, um, Subpallidus. ὑπώροζο. GAL. Quelque peu palle & blaffard. ITAL. Alquanto pallido, moretto, smorto, livido. GERM. Ein wenig bleychfarb, oder tölschfarb. HISP. Un poco cardeno à amarillo. ANG. Somewhat wanne. Plaut. in Amph. — eodem in loco, Signo eodem apparet probè, ut primum coivit cicatrix, rufula, Sublurida.

SUBLUSTRIS, e, Sublustris: hoc est, obscurus quidem, sed tamen lumine nonnullo illustratus. ὑπόλαμπες. GAL. Encor un peu luifant. ITAL. Alquanto chiaro. GERM. Heiterlecht, tummer. HISP. Cosa que reluxe un poco. ANG. That hath some light. Unde, Sublustria verba dicuntur, non ex toto luminosa, sed aliquid luminis habentia. Aulus Gell. lib. 13. c. 23. de Catonis oratione, Quæ quoniam sunt eloquentiæ Latinæ tunc primùm exorientis lumina, verba quidem sublustria libitum est ἀποσημονίω. Sublustris nox, & sublustris umbra, quæ habet aliquid luminis ἀμφιλόχη νόξ, ἀμφιλόχη σκία. Liv. 5. ab Urb. Nocte sublustris quum primò inermem qui tentaret viam præmississent, &c. Virg. 9. Aeneid.

Et galea Euryalum sublustris noctis in umbra
Prodidit immemorem,

SUBLUVIES, ici, Sordes & immunditiæ, quas & illuviem & proluviem vocamus. ἡμνυτσοάβ (vel) τσεάβ ἡμνυτσοάβ. ἔμπε. GAL. Orduve par faute de se nettoyer. ITAL. Lordura, fango. GERM. Wüst, auſſe wáschen. HISP. El saborco de la suxiedad. ANG. Filth, ordure. Apud Col. genus morbi in discrimine unguis ovium nascens. Ait enim lib. 7. cap. 5. Clavi quoque dupliciter infestant ovem: sive quum sublucies atque intertrigo in ipso discrimine unguis nascitur, seu quum idem locus tuberculum habet, cujus media ferè parte canino similis extat pilus, eique subest vermiculus. Sublucies & intertrigo pice per se liquida vel alumine & sulphure atque aceto mistis ritè eruentur.

Submanus, vide Summanus.

Submeies, qui in lectulo mingit, meies. Gloss. Isid. leg. Submeles, qui subrus meit. Cerda, Submeculus.

Submentum, ὑπομύον. Gl. Phil. & Gl. Cyr. ἀβγδαί, mencum, submentum, est pars submento; & mentum ipsum.

SUBMERGO, is, si, sum, ere, Sub aquas, mergo, immergo, demergo. ἡψω schépb. ὑποκαθίζω. καθάλω. GAL. Noyer enfoncer en l'eau, submerger. ITAL. Sommergere, annegare. GERM. Under das wasser tuncken, versencken, errencken. HISP. Anegar. ANG. To dip down or plunge in the water. Cæ. 1. bell. civ. Faucibusque portus navem onerariam submersam subjecit. Virg. 1. Aeneid.

Pallásne exurere classem

Argivum atque ipso potuit submergere ponto,
Unus ob noxam, & furias Ajaxis Oilei?

Cicer. 2. de natur. deor. Quot genera, quàmque disparia partim submerfarum, partim fluitantium, & innatantium belluarum, partim ad saxa nativis testis inhaerentium? Liv. 1. ab Urbe. Quin in trajectu Albulæ annis submersus, celebre ad posteros nomen flumini dedit. Virtus submersa tenebris. Claud. 7. Panegy. Innatare. X. submersum esse. Col. lib. 13. cap. 4. Quum ea res innoxia penora confectet, ubi non innatent, sed semper sine jure submersa.

SUBMERSIO, nis, ὑποβύτης. Julius Firmicus Mathes. lib. 1. Illum quem vides natantem ex crebra trepidatione submersiois deficere.

SUBMERUM, i, Ferè merum. ἡψω schépb. GAL. Presque tout pur & sans mélange. ITAL. & HISP. Quasi puro. GERM. Schier eitel / gar, noch frisch. ANG. Almost pure without mingling. Plaut. in Stich. Ne iste ædopol vinum poculo paucillulo sæpè exultavit submerum scitissimè.

SUBMINIA, Vestis genus à subrubro colore (ut videtur) nomen habens. ἡ ποίος πῆδῶ ἰδῶντῶ μιλαροειδῆς. GAL. Une sorte d'habit tirant sur le rouge. ITAL. Veste quasi rossa. GERM. Ein gattung eines schier minyen roten kleids. HISP. Vestidura un poco vermeja. ANG. A kind of redde garment. Plaut. in Epidico, — crocotulam, Supparum, aut subminiam, ricam, basilicam, aut exorcicum.

SUBMINISTRO, as, are, Porriſſo, supposito. ἡ πῆδῶ nathán. ὑποπίω. GAL. Servir & aider, fournir. ITAL. Porgero, dare. GERM. Darreichen, vnderſchub geben, darliferen. HISP. Dar lo que otro à menester, proveer. ANG. To give, to minister or furnish expenses. Quintilian. Subministrare tela ad manum. Idem, Subministrare tela agentibus. Cæ. lib. 1. bell. Gall. Hæc sibi esse curæ frumentum Sequanos, Leucos, Lingones subministrare, jamque esse in agris frumenta matura. Cic. pro Cluent. Palam in eum tela jaciuntur, clam subministrantur. Idem 1. de Invent. Aristoteles autem qui huic arti plurima adjumenta, atque ornamenta subministravit, tribus in generibus rerum versari rhetoris officium putavit. Colum. lib. 1. cap. 10. Quum femina depones, dextra, sinistraque usque ad imum serobrem fasciculos sarmentorum demittito, ita ut per fasciculos sarmentorum stare parvo labore aquam radicibus subministrare possit.

SUBMINISTRATOR, is, verbale, suppositor, largitor. ἡ πῆδῶ nathán. ὑποπίω. GAL. Serviteur. ITAL. Servitore. GERM. Ein verhelffer / vnderſchieber / darreither. HISP. Servidor. ANG. Agriver or furnisher of things tat lacketh. Senec. Epist. 115. al. 114. Lætas pro suis voluptatibus habet alicnarum spectaculum, subministrator, testisque libidinum, quarum sibi usum cupiendo (al. ingrendo) abstulit.

SUBMINISTRATUS, us, ui, ὑποσημονίω. Macrobi. Saturn. lib. 7. cap. 12. Cibus autem exiguo subministratu paulatim penuriam consolatur.

SUBMITTO, is, ere, sive Summitto, misi, missum, Subdo, subjicio, vel subjugo. ἡ ψωδ chabásch ὑπὸν bichniah. ὑποτίω. GAL. Soumettre, mettre desſous, abbaïſſer. ITAL. Aggiungere, sottomettere, sottoponere. GERM. Ervord vnderſchym, vndergeben, vnderlassen. HISP. Someter, abajar. ANG. To put under, to bring in subjection. Virg. 2. Eclog.

Pascite, ut antè, boves pueri: submitteite sauros.

Horat. lib. 1. Epist. 1.

Et mihi res, non me rebus submittere conor.

Tibull. lib. 4.

Hic & colla iugo didicit submittere taurus.

Ovid. 3. Faſtor.

Submiser oculos cum duce turba suo.

(pro demiser.) Sen. cap. 17. al. 36. de cons. ad Polyb. Modò barbam capillumque submittere, modò, &c. Vide infra Summitto. Submittere fascies januæ dicebantur magistratus, cum ædes ingredientibus inclinari eos, & deprimi jubebant, & non surrectos teneri, id quod summæ benevolentia signum erat, cum magistratus fascies ante ædes privati alicujus submittebat. Plin. lib. 7. cap. 20. Fasces licitorios januæ submittere is cui se Oriens, Occidensque submiterat. Submittere genua, pro flectere & incurvare. Plin. lib. 11. cap. 49. Soli pedes inter initia pasci nisi submittere genibus non possunt. Idem lib. 8. cap. 1. Nam quod ad docilitatem attinet, regem adorant, genua submittere, coronas porrigunt. de elephantis. Sueton. in Tiber. cap. 20. Sequæ præfidenti patri ad genua submittere. Senec. epist. 37. & cap. 6. al. 15. de consol. ad Polyb. Submittere arma victi gladiatores. Submittere animos, per translationem, id est, dimittere, & propemodum despondere animum. Liv. 3. bell. Punic. Tum T. Sempronius Senatam habuit, consolatusque Patres est, & adhortatus, ne, qui Cannensi ruina non succubissent ad minores calamitates animos submitterent. Senec. cap. 6. de consol. ad Marciam, Proinde ne submittere te, immò contra fige stabilem gradum, &c. Submitto, clanculum suborno. ὑποπίω. Cicer. 5. Verr. Submittebat iste Timarchidem, qui moneret eos qui saperent, ut transigerent. Sic Sueton. auxilia submittere dixit in Cæ. cap. 28. Et Cæ. lib. 1. de bell. civ. Præfidia submittere (id est, clanculum mittere.) Submittere lictores, Suet. in Cæ. c. 43. Legem præcipue sumptuariam exercuit, &c. Submittere nonnunciam licitoribus atque militibus: qui si quæ custodes fessellissent, jam appolita è triclinio auferrent. Submittere pretia, est imminuere. Plin. 1. 29. a. 1. Neque enim pudor, sed æmuli pretia submittere. Submittere vitulos habendo pecori, Admissarios facere. Virg. 3. Georg. Submittere progeniem vel Pampinum vitis, id est, in terram demittere ut inde succrescat. Col. lib. 3. cap. 6. & lib. 4. cap. 6. vide plura in Summitto.

SUBMISSUS, participium, sive nomen ex participio. ἡ ψωδ nichbásch ὑπὸν nicháb. ὑποκαθίζω. καθάλω. GAL. Mis desſous, abbaïſſe, mis bas. ITAL. Messo di sotto. GERM. Vndergelassen / vndergeſetzt / niedergelassen. HISP. Puesto de baxo. ANG. Put under, lowe, brought in subjection. Liv. 1. ab Urb. Lupam stricentem ex montibus, qui circa sunt, ad puerilem vagitum cursum flexisse: eam submittere infantibus adeo mitem præbuisse mammæ. Ovid. 4. Faſt. Submittoque genua Velleius, Submittere armis cedere. Submitto & abjectus. X. Efferens